

Maradjatok együtt.
Maradjatok életben.
Mentsétek meg
a világot.

MAXIMUM RIDE

VILÁGMEGMENTÉS ÉS
MÁS EXTRÉM SPORTOK

NEW YORK TIMES
SIKERKÖNYVSOROZAT

JAMES PATTERSON

JAMES PATTERSON

MAXIMUM RIDE 3.
VILÁGMEGMENTÉS ÉS MÁS EXTRÉM SPORTOK

Könyvmolyképző Kiadó, 2013

Mindenki szereti Maxet!

A Maximum Ride sikerkönyvsorozat néhány elismerése:

A New York Times sikerlistájának első helyezettje

A Publishers Weekly sikerkönyve

Az ALA Válogatása Fiatalkorú Olvasóknak

ALA/VOYA „Tini sikerlista”-válogatás

VOYA Magazin Szerkesztői Választás

A New York-i Közkönyvtár „Könyvek fiataloknak”-válogatás

Book Sense Ifjúsági könyv Válogatás, 2007

KLIATT Szerkesztői Választás

A Childrens Choice-díj jelöltje az Év Szerzője kategóriában

„A fejezetek rövidek, feszesek és akciódúsak.”

VOYA (kiemelt ismertető)

„Őrületesen pörgős, hihetetlenül pimasz és nagyon szórakoztató. Egy fantasztikus sztori, amit minden *Maximum Ride*-függőnek meg kell kapnia.”

Sunday Tasmanian

„A rövid, akciódús fejezetek végén már lélegzethez sem jutunk, mindig jön egy újabb csavar a történetben... Igazi adrenalinbomba.”

Kirkus

„Kapcsoljátok be a biztonsági öveket: a letehetetlenül izgalmas kalandsorozat következő könyve megérkezett. Szédítő iramú és mulatságos... a rajongók zabálni fogják.”

KLIATT

„Rettenthetetlen, elszánt hősökre és légi kalandokra épül.”

Booklist

„Ez a trilógia arra ítéltetett, hogy klasszikus legyen. Felváltva hátborzongató és könnyed... Egy kiváló, nagyszerűen megalkotott történet.”

Charleston Gazette-Mail

„Lendületes és élvezetes (felnőtteknek is!).” *Charlotte Observer*

„Garantáltan egy újabb sikerkönyv!”

The Easton Express Times

„Azok a szülők, akik valami többet szeretnének adni olvasni szerető tinédzser gyermeküknek, ne keressenek tovább, ebben a sorozatban megtalálták! Van benne szó barátságról, hűségről, sőt, még a környezetvédelemről is. A *Maximum Ride*-sorozat csúcs!”

Free Lance Star

„Ha még nem szálltál fel a *Maximum Ride Expresszre*, akkor itt

az idő. Akárhogy nézzük, rázós kis utazás lesz."

Gainsville Daily Register

„Falni fogod az előszótól az utószóig." *Amelia, 17*

„A *Maximum Ride III*-ban egyetlen unalmas pillanat sincs. Annyira örületesen letehetetlen, annyira hihetetlenül pörgős, és annyira nagyszerűen megírt. Azt hiszem, nem én vagyok az egyetlen rajongó, aki nem hajlandó befejezni ezt a repülést!"

Angié, 19

„A *Maximum Ride: Világmegmentés és más extrém sportok* annyira magával ragadott, hogy addig nem tudtam letenni, amíg el nem olvastam. Ez határozottan olyan könyv, amit mindenkinek el kellene olvasni."

Ariane, 15

„Figyelem! A könyv kézbevétele bizonyos veszélyekkel jár: nevetni fogsz, sírni, sikítani és sóhajtozni. Én figyelmeztettelek!"

Emily, 16

„ELKÉPESZTŐ volt! Képtelen voltam letenni."

Michelle, 15

„A *Maximum Ride: Világmegmentés és más extrém sportoknak* köszönhetően új rajongók fogják elárasztani a legközelebbi könyvesboltokat és a könyvtárakat, hogy bepótolják, amiről lemaradtak!"

Kazia, 16

„Imádtam ezt a könyvet. A fordulatos történettől nem győztem levegő után kapkodni! Egyszerűen letehetetlen megtippelni, hogyan végződik."

Linda, 16

„Nagyszerű olvasmány mindenkinek. Nem lehet letenni!"

Katie,

A könyvben szereplő személyek, helyek, vállalatok és események mind a képzelet szüleményei. Ha valamelyik szereplő egy valóságos személyhez hasonlítana, akár élőhöz, akár holthoz, az csak a véletlen műve, és nem állt a szerző szándékában.

Írta: James Patterson

A mű eredeti címe: Maximum Ride 3.

Saving the World and Other Extreme Sports

Fordította: Acsai Roland

A szöveget gondozta: Pék Zoltán

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Copyright © 2007 by Suejack, Inc.

ISSN 2063-6121

ISBN 978 963 373 051 5

Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2013-ban

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor

Korrektorok: Schmidt Zsuzsanna, Korom Pál

Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Kelly és Kevin Okunnak.

És mindenkinek, aki szereti a könyveket, és ha olyan könyvet kap, ami viszontszereti. Illesse sok köszönet Gabrielle Charbonne-t, összeesküvőtársamat, aki mindig szárnyal és közben sziporkázik. Valamint Mary Jordant a történet minden fordulatában nyújtott kitartó segítségéért és háttérmunkájáért.

Az olvasóhoz

A *Maximum Ride* ötlete két korábbi könyvemből, az *Amikor a szél fúj*-ból és a *Tóparti házból* származik. Max nevű szereplőjük szintén egy rémes Iskolából érkezett. De a hasonlóság ennyiben ki is merül. Max és a többi srác nem azonos a korábbi könyveim Maxével és srácaival. Ahogy Frannie és Kit sem szereplői a *Maximum Ride*-nak. Készüljete fel a kilövésre.

ELŐSZÓ

Nincs több hiba!

Az Itexicon Amerikai Központja Florida, Egyesült Államok

– APRÓLÉKOS GONDDAL MEGALKOTTUK új világunk csontvázát – jelentette be a konferenciaterem nagy képernyőjén az Igazgató. – De a csontváz darabjai a Föld különböző részein találhatóak. Most eljött az idő, hogy összeillesztjük ezeket a darabokat, hogy végre eggyé álljanak össze! És ha ez sikerül, meghirdethetjük a mi Re-evolúciónkat!

A nőnek félbe kellett szakítania a beszédét, mert fehér orvosi köpenye zsebében rezegni kezdett a mobiltelefon. Elővette, és homlokát ráncolva elolvasta az üzenetet. A 3-as épületben kritikus lett a helyzet.

– Itt az idő – mondta a mellette álló kollégáinak, akik nem látszódtak a képernyőn. – Lezárni a 3-as épületet, és mindenkit elgázosítani!

A konferenciaasztal túloldalán Roland ter Borch elmosolyodott. Jeb Batchelder úgy tett, mintha észre sem venné a férfit, amikor az Igazgató visszafordult feléjük.

– Minden készen áll. Holnap reggel hétkor elkezdjük a Felező terv megvalósítását. Gondolom, maga is tisztában van vele, Jeb, hogy az *utolsó* gyenge láncszem, az *utolsó* légy a levesben, az *egyetlen* elvarratlan szál már csak a maga ellenszenves, kezelhetetlen, nevetséges, haszontalan *repülő hibái!*

Ter Borch mogorván bólogatva Jebre nézett.

– Könyörgött nekünk, hogy várjuk meg, amíg a madárkölyök előre beprogramozott élettartama lejár – folytatta az Igazgató feszültségtől fojtott hangon. – De ennek a luxusnak vége, mindegy, milyen közel ez az időpont. Szabaduljon meg attól az irányíthatatlan bagázstól most azonnal, dr. Batchelder! Elég érthetően fejeztem ki magam?!

– Értettem – bólintott Jeb. – Meglesz.

De a nőt nem lehetett ilyen könnyen lerázni.

– Holnap reggel hétkor bizonyítékokat akarok látni rá, hogy kiiktatta azokat a szegyenletes madárkölyköket, vagy magát fogjuk kiiktatni! Felfogta?

– Igen – köszörülte meg a torkát Jeb. – Minden készen áll. Csak

arra várnak, hogy kiadjam a jelet.

– *Akkor adja ki azt a jelet!* – vicsorgott az Igazgató. – Mire Németországba ér, véget kell vetni ennek az őrületnek. Nevezetes nap lesz... egy új korszak hajnala virrad az emberiségre... és nincs vesztegetni való időnk. Még sok tennivalónk van, ha felére akarjuk redukálni a világ népességét.

ELSŐ FEJEZET

A tökéletes csokis keksz keresése

1.

– LESZÁLLNÁL VÉGRE A DUDÁRÓL?! – masszíroztam meg a homlokomat.

Böki hátrahajolt a kormánytól, amit Agyar tartott.

– Bocs! – mondta. – De olyan vicces! Tisztára, mintha lakodalmas menet lennénk!

Kinéztam a furgon ablakán, és megráztam a fejem. Megpróbáltam nyugodt maradni.

Mintha csak tegnap lett volna, hogy véghezvittük a véghezvitelment, és megszöktünk a meglehetősen hátborzongató és fölöttébb idegesítő ITEX floridai központjából.

Valójában négy nap is eltelt azóta, hogy Gázos és Iggy lyukat robbantott az ITEX épületébe, és így meg tudtunk lógni ebből az ördögi börtönből is.

És mivel bennünket a változatosság nem gyönyörködtet, szokás szerint most is menekülőben voltunk.

Bár ami azt illeti, most éppen nem a levegőben, hanem négy keréken. Hoztunk egy bölcs döntést, és kölcsönvettünk egy nyolcszemélyes furgont, ami a nyolcvanas évek táján szerelmi fészek lehetett: puha szőnyegek, elsötétített ablakok és villogó futófény a rendszám tábla körül, amit túl feltűnőnek ítéltünk, és inkább kikapcsoltunk.

Most végre rengeteg helyünk volt mind a hatunknak: nekem (Max), Agyarnak, a sofőrnek, Iggynek, aki rá akart venni, hogy vezethessen, pedig vak, Bökinék, aki az anyósülésen trónolt, és betegesen vonzódott a dudához, Gázosnak és Angyalnak, a kis tündérekémnek.

És Totálnak, aki Angyal beszélő kutyája. De ez hosszú történet. Gázos éppen egy Weird Al Yankovic-dalt énekelt, ami éppen úgy hangzott, mint az eredeti. Tényleg le a kalappal Gázos utánzóképessége előtt, de az emésztési funkciók iránt mutatott imádata, ami-ben Al Yankoviccsal osztozott, sokat levett az élvezhetőségből.

– Befejeznéd végre a „Székrekedés dal”-t?! – nyögte Böki, amikor Gázos belekezdett a második strófába.

– Remélem, hamarosan megállunk – szólalt meg Totál. – Gondjaim vannak a prosztatámmal. – Szimatoló orral és csillogó szemmel

nézett rám. Mivel én voltam a főnök, én mondtam meg, mikor állunk meg. Meg az összes többi dolgot. Először az ölemben lévő laptopra néztem, aztán letekertem az ablakot, és feltekintettem a csillagokra, hogy megsaccoljam, hol lehetünk.

– Jobban jártatok volna egy GPS-es autóval – jegyezte meg Totál.

– Na, igen. Hát még egy néma kutyával!

Rosszallóan Angyalra néztem, mire ő angyalian rám mosolygott.

Totál fújt egyet, aztán sértetten kis barátnőjéhez mászott, és apró, fekete, skót terrierszerű testét a lány ölébe fészkelte. Angyal pusztit nyomott a kobakjára.

Alig egy órával ezelőtt léptük át Louisiana államhatárát, és továbbra is ragaszkodtunk körmönfont, briliánsan kidolgozott terünkhöz, melyet tömören úgy lehetett volna összefoglalni: „irány nyugat!”. Minél messzebb azoktól az átkozott bohócoktól, akik Floridában megnehezítették az életünket. Mert továbbra is volt egy küldetésünk: elpusztítani az Itexet, az Iskolát, az Intézetet és mindazt, ami bennünket és a világot el akart pusztítani. Nem túl szerény cél, ugye?

– Louisiana, az állam, amiről az útkarbantartók örökre elfeledkeztek – haraptam a nyelvembe, amikor egy újabb kátyún hajtottunk keresztül. Nem hittem, hogy sokáig bírom még ezt a zötykölődést. Evergladestől idáig egy örökkévalóságig tartott kocsival az út, ha a repüléssel vetjük össze. D

De hat repülő madárkölyök és egy beszélő kutya még mindig sokkal feltűnőbb, mint egy nyolcvanas évekbeli pipi-mágnes. Szóval inkább a kocsi.

2.

NEM VICCELTEM, AMIKOR repülő kölyköket meg beszélő kutyát emlegettem.

Mindazok, akik ismerik Csodálatos Max És Repülő, Bulira Kész Csapatának Kalandjait, nyugodtan ugorják át ezt a pár oldalt! De azok, akik csak most kapcsolódtak be a sztoriba, pedig már a sorozat *harmadik könyvé*nél járunk, hegyezzék az antennájukat! Mivel nincs két napom, hogy elmondjam az egészet előlről, itt van a rövidített változat (ami azért elég ütős, ha szabad ezt mondanom):

Egy csapat örült tudós (örült, vagyis nem *örölt*, habár az idegrendszerünket eléggé felörölték) elkezdett szórakozni azzal, hogy rekombináns életformákat hoz létre, vagyis különböző fajok DNS-eit ötvözi.

A legtöbb kísérletük vagy szörnyű kudarc volt, vagy szörnyű és szörnyen rövid életet eredményezett. De egy csapat kölyök megmaradt, ezek közé tartoztunk mi, a madárkölykök is, akik főleg emberek vagyunk, némi madárbeütéssel.

Mi, hatan, már évek óta együtt vagyunk. Agyar, Iggy és én vagyunk az őskövületek a magunk tizennégy évével. Böki, a kacsafehérek-szájú tizenegy, Gázos nyolc-, Angyal hatéves.

A másik csoport, akik néhány napnál tovább „elállnak” és egész jól funkcionálnak, az ember-lupus hibridek, vagyis a farkasemberek. Mi Radírozóknak hívjuk őket, és cirka hat év a szavatossági idejük. A fehér köpenyesek (azaz tudósok) vadászatra és gyilkolásra képezték ki őket, mint egy magánhadsereget. Erősek és vérszomjasak, de önfegyelem terén mutatnak némi hiányosságot.

Mind a hatan azért menekülünk, hogy megpróbáljuk keresztülhúzni a fehér köpenyesek terveit, amik a mi, illetve az emberiség nagy részének elpusztítására vonatkoznak, amitől a tudósok persze megőrültek. Még annál is jobban, amennyire *alapjában* örültek. Ezért extrém és néha nevetséges próbálkozásokat tesznek a megfélemezésünkre.

Tessék, ez lenne az életünk története dióhéjban. De rengeteg tökjezet tekintve pontosabb lenne a *tökhéj*ban szó.

És ha ez örületesen felkorbácsolta volna az érdeklődésedet, itt van valami, ami még izgibb: Agyar blogírásba fogott! ([http: maxi-](http://maxi-)

mumride.blogspot.com). De nem azért, mert annyira önimádó meg trendi, vagy ilyesmi. Rá ezek közül egyik jelző sem igaz.

Az Itexből kifelé jövet „belebotlottunk” egy laptopba, és nem fogjátok elhinni, de a folyamatos műholdkapcsolatnak köszönhetően állandó internet-hozzáférésünk van. És mivel az Itex egy első osztályú, szigorúan titkos, paranoid technológiai fesztivál, a kapcsolatunk folyamatosan változtatja a kódját meg a jelszavait, kvázi lenyomozhatatlanok vagyunk. Ez a mi kulcsunk a világ információhalmazához! Nem beszélve a moziműsorokról és az éttermek menüiről. Röhögnöm kell, amikor eszembe jut.

De a lényeg, hogy a cuki kis laptopunk segítségével Agyar felpakol minden infót a webre, amit összevakarunk a múltunkról, az Iskoláról, az Itexről stb. Mert hát ki tudja? Lehet, hogy akad egy önként jelentkező, aki segít megoldani létezésünk titkát.

De addig is szépen megkeressük, hogy hol van a legközelebbi Dunkin' Donuts. *Sec-perc* megmondja.

3.

MIKÖZBEN AZ UTAK ÉS A KÁTYÚK KÖZÖTT NAVIGÁLTUNK, arra gondoltam, az egész nem éri meg a fáradságot, és meggyőztem a többieket, hogy adjuk fel a négy kereket, és folytassuk szárnyakon. Vissza a jól bevált módszerhez.

Éjféltre elhagytuk Louisianát, és Texasban közeledni kezdtünk egy terebélyes fénytócsához, ami Dallas volt. A legkevésbé kivilágított pontra fókuszálva elkezdtünk ereszkedni, lassú, nagy körökben, egyre lejjebb és lejjebb. egy parkban landoltunk, ahol egy-két perc alatt találtunk egy barátságos fát, amin aludhattunk.

Vagyis a fán, nem alatta. Hallottátok eleget állam bácsitól, most halljátok tőlem is: a parkok értékes természeti kincsek! *Mindenki védje őket!* Már csak a környékükön élő mutáns madárgyerekek kedvéért is.

– Kikristályosodott már a terved? – kérdezte Agyar, miután túl voltunk a szokásos esti ököl-összekoppintós ceremóniánkon, és a többiek már elaludtak. Lábamat lógázva elnyúltam egy fenyőágon, és egy forró zuhanyról ábrándoztam.

– Hiába számolok, valami nem stimmel – mondtam. – Mert itt van az Iskola, az Intézet, az ITEX... meg mi, aztán a Radírozók, Jeb, Anne Walker, a New Yorkban látott rekombináns kísérletek. De hol itt az összkép? Hogyan áll össze ez az egész? Hogyan kellene megmentenem a világot?

Sohasem vallottam volna be a kisebbeknek, hogy lövésem sincs a dolgokról. A kölykök vezért igényelnek, szeretik érezni, hogy valaki utat mutat nekik. Most nem *magamról* beszélek, de a legtöbb kölyök így van ezzel.

– Nem tudom kiverni a fejemből a gondolatot, hogy az Iskolánál kell kezdenünk – folytattam, és megpróbáltam tudomást sem venni arról, hogy összeszorul a gyomrom, ha csak arra a helyre gondolok.

– Emlékszel, hogy Angyal azt olvasta ki a tudósok gondolataiból az Iskolában, hogy valami katasztrófa jön, ami után alig marad ember?

Igen, jól hallottátok. Angyal olvasni tud az emberek gondolataiban. Egy újabb jele annak, hogy nem vagyunk hétköznapi figurák. És Angyal nemcsak olvasni tud a gondolatokban, hanem irányítani

is képes a *gondolataival*. agyar bólintott.

– És hogy mi túléljük, mert szárnyaink vannak, és biztosan elszállunk előle, bármilyen katasztrófa jön is.

Egy pillanatig hallgattam, és arra gondoltam, mennyire fáj a fejem.

– Két kérdésem van – mondta Agyar. A szeme olyan sötét volt, mintha az éjszakai égből vágták volna ki. – Az első: hol van a Hangocskád? A második: hol vannak a Radírozók?

– Én is ugyanezeket kérdelem magamtól – mondtam.

Azok, akik nincsenek képben, azt kérdezhetik, *miféle Hangról beszél ez?*

Arról a kis Hangról a fejemben, természetesen. Azt mondjátok, nektek nincs? Na, nekem van.

Vagyis az utóbbi időben nekem sem volt, de ezt csak egy kis technikai fennakadásnak tudtam be. Nem mintha a Hangomnak meghatározott munkaideje lett volna, vagy ilyesmi. Túl szép lett volna, ha örökre elhallgat, ugyanakkor kicsit kivoltam attól, hogy mennyire *magányosnak* érzem magam nélküle.

– Csak arra tudok gondolni, hogy a Hangot kívülről sugározzák a fejembe valahogy, és most már hatótávolságon kívül vagyunk.

Agyar csak vállat vont.

– Lehet. Miért ne? Aztán itt van a Radírozó-kérdés – folytattam -, amiről megint gőzöm sincs. Ilyen hosszú időre még soha nem koptak le rólunk – mondtam, aztán gyorsan körbenéztem az égen. A karomban még mindig ott volt a mikrochip, ami akármikor elvezethette őket hozzánk, ebben biztos voltam, és négy napja mégsem láttunk egy fia Radírozót sem. Általában egyszer csak felbukkantak a semmiből, mindegy, mit csináltunk, vagy hol voltunk. De Radírozófronton most gyanúsan nagy volt a csend. – Elég hátborzongató, és az az érzésem, hogy valami készül, valami nagyon rossz. Mintha egy tonnás acélszéf lebegne a fejem felett, ami akármikor lezuhanhat.

Agyar bólintott, és lassan ezt mondta: – Tudod, hogy engem mire emlékeztet? Olyan az egész, mint amikor vihar közeledik, az állatok megérik, és elbújnak előle. Hirtelen nem csicseregnek a madarak, minden elcsendesedik. Aztán felnézel, és egy bazi nagy tornádó söpör feléd. összehúztam a szemöldököm.

– Arra célszól, hogy a Radírozók azért nincsenek itt, mert elmene-

kültek a közeledő katasztrófa elől?

– Ööö... igen – mondta.

Hátradőltem a fának, és ismét felnéztem az égre. A város fényei még tizenhat kilométerre Dallastól is elsápasztották a csillagokat. Egyik kérdésre sem tudtam a választ. Hirtelen úgy éreztem, mintha semmit sem tudnék. Az egyetlen bizonyosság az életemben ez az öt kölyök volt körülöttem. Ők voltak az egyetlen dolog, amiben biztos lehettem, az egyetlen, amiben megbízhattam.

– Aludj! – mondta Agyar. – Én kezdem az öröködést. Úgyis meg akarom nézni a blogomat.

A szemeim leragadtak, amikor előhúzta a táskájából a laptopot.

4.

– MI VAN, A RAJONGÓK még mindig isszák minden szavad?! – kérdezte Max egy idő múlva álmosan.

Agyar felnézett a blogjából. Nem tudta, mennyi idő telt el. Az ég aljának halovány rózsaszíne valahogy még sötétebbé tette a világot. De Max gyűrött arcán az utolsó szeplőt is tisztán látta.

– Ahogy mondd – felelte Agyar. Max megrázta a fejét, aztán visszadőlt a nagy ág tövébe. A szemei lecsukódtak, de Agyar tudta, hogy még nem alszik. Az izmai még mindig feszesek voltak, a teste merev.

Maxnek nehéz volt kipihennie a folyamatos készenlétet. Nehéz volt lazítania. Annyi mindent kellett cipelnie azon a génmanipulált vállán, de mindent összevéve baromi jól csinálta.

De senki sem tökéletes.

Agyar a képernyőre nézett, amit kikapcsolt, amikor az előbb Max közel hajolt. Megnyomta az érintőpadot, és a képernyő ismét életre kelt.

A blogja egyre több embert vonzott, úgy terjedt a híre, mint a madárinfluenza. Az elmúlt három napban a látogatottsága húszról több mint ezerre ugrott.

Ezren olvasták ma, hogy mit írt, és holnap talán még többen fogják.

Istennek hála a helyesírás-ellenőrző programért!

De a képernyőn most megjelenő üzenet nagyon furcsa volt. Nem tudott rá válaszolni, nem tudta megnézni a feladóját, és hiába próbálta kitörölni, pár pillanat múlva újra megjelent.

Tegnap már kapott egy hasonlót. Most megint elolvasta az új üzenetet, és megpróbálta megfejteni, hogy honnan jött, és hogy mit jelenthet. Agyar végignézett a közeli fákön alvó csapaton. Percről percre világosodott, és ő maga is meglehetősen fáradt volt.

Iggy két ágon is terpeszkedett egyszerre, a szárnya félig kitérve, szája nyitva, és egyik lába néha megrándult.

Böki és Angyal egymáshoz bújva aludtak egy tölgyfa széles ágainak tövében.

Totál Angyal ölében hasalt, és a lány egyik kezével védelmezően fogta. Agyar lefogadta volna, hogy az a szőrös hőszűrő jó mele-

get áraszthat.

Gázos alig látszódott a fa odvában, amit egy réges-régi villámcsapás eredményezhetett. Fiatalabbnak nézett ki nyolc évesnél, piszkos volt és sápadt a kimerültségtől.

Aztán itt volt Max. Éberén aludt, és jellemző módon még álmában is összehúzta a szemöldökét. Amíg figyelte, Max egyik keze ökölbe szorult, és teste megrándult.

Agyar visszanezett az üzenetre, ami ugyanolyan volt, mint amit előző nap kapott.

Tégla van köztetek, olvasta. A csapat egyik tagja áruló lett.

5.

MIVEL MÉG SOHA NEM JÁRTUNK DALLASBAN, elhatároztuk, hogy a „Fedezzük fel Dallas nevezetességeit!” programunk keretében meglátogatjuk John F. Kennedy emlékművét. Egészen pontosan a többiek úgy döntöttek, és leszavaztak engem, aki megint jöttem a hülye „lapuljunk meg!” szövegemmel.

Most az emlékmű körül sétálgattunk, és meg kell mondanom, hogy nekem jól jött volna néhány tájékoztató tábla.

– Ez mindjárt ránc dől – aggodalmaskodott Totál, ahogy a fölénk magasodó négy falat nézte, és gyanakodva körbepillantgatott.

– Itt semmit sem tudunk meg Kennedy elnökről – panaszkodott Gázos.

– Feltételezik, hogy már mindent tudsz róla, azért jöttél ide – mondta Iggy.

– Elnök volt – húzta végig Böki leburnult kezét a sima betonon. – És megölték. Biztosan jó elnök lehetett.

– Mindig azt gondoltam, hogy volt egy második merénylő is – szimatolt Totál, és ledobta magát a fűbe.

– Indulhatnánk? – kérdeztem. – Mielőtt megérkezik egy osztálykiránduláson lévő, busznyi gyerek?

– Tőlem – mondta Iggy. – Most mit csináljunk? Ránk férne egy kis szórakozás.

Ezek szerint a vérszomjas Radírozok és az örült tudósok elől való menekülés nem volt elég szórakoztató a számára. Komolyan, a mai gyerekek annyira elkényeztetettek!

– Van itt egy tehenészlány-múzeum – ajánlotta Böki. Hogy honnan tudott róla, rejtély. agyar kinyitotta a laptopját, és megkereste Dallas turisztikai honlapját.

– Van egy nagy múzeumuk – mondta nem túl nagy lelkesedéssel. – Meg egy akvárium.

Angyal türelmesen üldögélt a földön, és Celesztina nevű macija elképesztően összeragadt szőrét simogatta.

– Én a tehenészlány-múzeumra szavazok – mondta.

Az ajkamba haraptam. Miért nem húzunk el innen egész egyszerűen, és rejtőzünk el, hogy kitaláljunk valami haditervet? Miért én vagyok az egyetlen, akit nagyon nyomaszt, hogy nem tudja, mi fo-

lyik itt?

– Focimeccs – mondta Agyar.

– Mi? – kérdezte Iggy felragyogó arccal.

– Focimeccs lesz ma este a Texasi Stadionban – csukta le a laptopot Agyar, és felállt. – Szerintem ott a helyünk. rámeredtem.

– Ti *megőrültetek*? Tudjátok, mikor mentek ti focimeccsre? – hordtam le őket a tőlem megszokott finomsággal és együttérzéssel. – Körbe lennének véve egy hatalmas tömeggel, legalább tízezer emberrel egy stadionban, ráadásul bekamerázva! Jesszus, kész rémálom, ha csak rágondolok!

– A Texasi Stadion felülről nyitott – mondta Agyar. – A Cowboys játszik a Chicago Bears ellen.

– És mi látni fogjuk! – örvendezett Iggy, és a levegőbe öklözött.

– Agyar, beszélhetnék veled egy kicsit? – mondtam, és az emlékművön kívülre mutattam.

Kisétáltunk a cementfal egyik nyílásán, néhány méterrel távolabb megálltunk, és csípőre tettem a kezem: – Mióta vagy te a főnök? Mindenhol kamerák lesznek! Mégis, *mit képzelsz*?

Agyar komoly tekintettel rám nézett, a szeméből semmit nem lehetett kiolvasni.

– Először is, ez egy nagyon jó meccs lesz. Másodszor, urai leszünk a helyzetnek. Harmadszor, igen, mindenhol kamerák lesznek. Ki fognak szúrni. Az Iskola, az Intézet, Jeb meg a többiek biztosan rá vannak tapadva minden nyilvános kamerára. Vagyis tudni fogják, hogy itt vagyunk. dühöngtem, és fogalmam sem volt, mit akar kihozni ebből az egészből.

– Furcsa, amikor reggel felébredtél, még nem tűntél örültnek – mondtam.

– Tudni fogják, hol vagyunk, és utánunk jönnek – mondta mogorván Agyar. – És akkor tudni fogjuk, hol a tornádó.

Végre összeállt a kép.

– Ide akarod őket csalogatni?

– Utálok ezt a bizonytalanságot – mondta halkán.

Agyar józanságát összevetettem a vezetői pozícióhoz való ragaszkodással, végül sóhajtottam egyet és bólintottam.

– Rendben, megértettem. Nagy lövöldözés lesz még ebből. És *tartozol* nekem. Te jó ég, hogy *én* futballmeccset nézzek?!

6.

TALÁN MEGLEP BENNETEKET, de a texasiak nagyon odavannak ezért a *küzdősportért*. Nem egy Cowboys-rugdalózós kisbabát láttam.

Feszültebb voltam, mint egy rottweiler fojtólánca, és gyűlöltem itt mindent. Döbbenetes, de a Texasi Stadion tényleg „Texas nagyságú”, és körbe voltunk véve hatvanezer popcornzabáló, potenciális ellenséggel.

Böki kék vattacukrot evett, és tányér nagyságra tágult szemmel megbámult mindent.

– Tupírozott frizurát akarok! – mondta izgatottan, és megrángatta a pólómat.

– Mindennek te vagy az oka – mondtam Agyarnak, aki majdnem elmosolyodott.

Egy alsó sorban ültünk le, a pálya közepénél, olyan messze minden kijárattól, amennyire csak lehetséges. Sokkal boldogabb lettem volna, vagy legalábbis kevésbé szorongtam volna, ha a kakasülőre kerülünk, közel a nyílt éghez. Mert idelent, hiába volt akkora ez a stadion, csapdában éreztem magam.

– Még mindig nem értem, hogy kerültünk mi ide – morogtam, miközben folyamatosan a környezetemet pásztáztam.

Agyar cukorral bevont pattogatott kukoricát hajított a szájába.

– Azért vagyunk itt, hogy férfias férfiak férfias játékát nézzük – mondta, de közben a Dallas Cowboys pomponlányait bámulta, akik még véletlenül sem csináltak semmi férfiasat, éppen ellenkezőleg!

– Mi a pálya?! – kérdezte Iggy, aki legalább annyira feszült volt, mint én. Egy idegen helyen, körbevéve erős, visszhangzó zajokkal... kíváncsi voltam, meddig bírja.

– Figyelj, ha valami történne, pattanj a székedre, és csinálj egy mint-a-vadlibákat! Tíz méter előre, aztán egyenesen fel. Megértetted?

– Meg – forgatta idegesen a fejét, és a tenyerét koszos farmerjába törölgette.

– De szeretnék pomponlány lenni! – mondta vágyakozva Böki.

– Már csak ez hiányzott! – csattantam fel, de Agyar egyetlen pillantása elég volt hozzá, hogy befogjam. Tekintete azt üzenté, hogy ne merjem elrontani a szórakozását. Akkor se, ha ez a szórakozás

beteges és szexista. Majd' felrobbantam. Soha nem lett volna szabad belemennem ebbe. Már az is felmérgeztetett, hogy Agyar annyira ragaszkodott hozzá, hogy eljőjünk. De most, hogy láttam, hogyan nyáladzik a kacér pomponlányokat nézve, még dühösebb lettem.

– Testhezálló forrónacit viselnek, az egyiküknek hosszú, vörös haja van – számolt be Iggynek, aki lelkesen bólintott.

És mindannyian tudjuk, hogy te mennyire rajongsz a hosszú, vörös hajért, gondoltam, és felidéztem, hogyan éreztem magam, amikor Virginiában csókolózni láttam azzal a Vörös Hajú Démonnal. Marni kezdte a gyomromat a sav.

– Max? – szólított meg Angyal. Ezekre a kölykökre már nagyon ráférne egy fürdetés, tudatosodott bennem, amikor Angyal csimbókba ragadt, szőke hajára néztem.

– Igen, kicsim? Csak nem éhes vagy? – mutattam egy hot dog árusra.

– Nem, vagyis igen. Két hot dogot kérnék, és Totál is duplázna... De csak azt akartam mondani, hogy rendben van.

– Mi van rendben?

– Minden – nézett rám komolyan. – Minden rendben lesz, Max. Ha már idáig eljutottunk... túl fogjuk élni. Mi túléljük, te pedig megmented a világot. hát, a valóság néha győzedelmeskedik, nem igaz?

– Nem érzem magam biztonságban itt – magyaráztam, és egy kis nyugalmat erőltettem magamra.

– Tudom. És az is bánt, ahogy Agyar azokat a lányokat bámulja. De attól még jól érezzük magunkat, Agyar szeret téged, és te meg fogod menteni a Földet. Oké?

Az állam leesett, és az agyam kétségbeesve próbálta eldönteni, melyik állítását cáfoljam meg először. Hogy Agyar szeret engem? És akkor valaki azt suttogta: – Az nem egy olyan madárkölyök?

7.

ANGYALLAL EGYMÁSRA NÉZTÜNK, és a szemében végtelen megértés tükröződött, amitől sokkal idősebbnek nézett ki hatnál.

Néhány másodperc alatt a többiek is meghallották az egyre erősödő és futótűzként terjedő suttogást.

– Anyu! Ezek azok a madárkölykök, akiket az újságban láttunk!

– Jason, odanézz! Ezek nem azok a kölykök, akiket a fotókon láttunk?

– Te jó ég!

– Rebecca, gyere má'!

És így tovább. Ha jól sejtem, egy fotósnak sikerült bennünket lekapnia, amikor elrepültünk Disney Worldból, és persze leközölte minden újság. Nincs olyan isten, hogy nyugodtan végignézhessünk egy nyamvadts meccset.

A szemem sarkából két kék ruhás biztonsági őrt vettem észre, akik a sorok közt felénk indultak. Egy gyors 360 fokos fordulat után megnyugodhattam, hogy senki sem változott át Radírozóvá. De rengetegen bámultak leesett állal.

– Fussunk? – kérdezte Gázos idegesen, és úgy fürkészte a menekülési útvonalakat, ahogy tanulta.

– A futás túl lassú – feleltem.

– De még el sem kezdődött a meccs! – nyavalygott Totál Iggy széke alól. – Fogadtam a Bearsre!

– Tőlem maradhatsz és megvárhatod, mi lesz a végeredmény – mondtam, azzal felálltam, elkezdtem összeszedni a hátizsákokat, megszámolni a csapatot. Szóval a szokásos.

Totál előmászott, és fürgén Iggy karjába ugrott.

Kétszer megpaskoltam Iggy kezét. A következő pillanatban feléptünk a székünkre. A suttogás egyre erősödött körülöttünk, aztán azt vettem észre, hogy az arcunk tízméteresre nagyítva megjelent a stadion kivetítőjén. Éppen, ahogy Agyar szeretne volna. Reméltem, most boldog.

– Háromra mint-a-vadlibák! – mondtam, amikor két újabb biztonsági őr jobbról ránk startolt.

Az emberek távolabb húzódtak tőlünk, amennyire csak tudtak, én meg örültem a stadion tessék-lássék fegyvertiltó politikájának. Most

már a pomponlányok is bennünket néztek, de nem hagyták abba az ugrándoazást.

– Egy – mondtam, és az emberek feje fölé szökkentünk.

Ssss! Csaptam szét a szárnyamat. A szárnyszélességem majdnem négyméteres, Agyaré és Iggyé meg még szélesebb.

Fogadok, hogy úgy lebegtünk a drukkerek feje felett, mint a bosszúálló angyalok. Elég lerongyolódott bosszúálló angyalok. Angyalok, akikre ráférne egy alapos csutakolás.

– Mozgás! – mondtam a drukkerek között Radírozókat keresve. A legutolsó Radírozó-generáció már repülni is tudott, de most csak mi szálltunk a levegőbe.

Néhány erőteljes szárnycsapás után máris egy magasságba kerülünk a stadion nyitott tetejével, és visszaneztünk a kivilágított pályára meg az apró, bennünket bámuló arcokra. Néhányan mosolyogtak és a levegőbe öklöztek. De legtöbbjük inkább döbbent volt, döbbent és ijedt. És láttam néhány dühös arcot is.

Viszont senki sem kezdett átváltozni, nem növesztett szőrt meg hatalmas tépőfogakat. Emberek maradtak.

Amíg a vadászrepülőket megszegyenítő, tökéletes katonai formációban kilóttunk az éjszakába, azon tűnődtem:

Hová tűntek a Radírozok?

8.

– SZÍVÁS VOLT, DE KLASSZ is – mondta Gázos. – Mintha mi lettünk volna a Kék Angyalok!

– Na, igen, annyi különbséggel, hogy a Kék Angyalok a legfelszereltebb, legjobban fizetett, legjobban kiképzett, legjobban táplált és kétségkívül az egész légierő legtisztábbra suvickolt műrepülő pilótái! – feleltem. – Mi meg csak egy csapat csóró, felszeretlen, félig kiképzett, alultáplált és koszos madár-ember korcs vagyunk. De a többi stimmel.

Pedig tudtam, hogy érti. Annak ellenére, hogy dühös voltam, amiért ilyen helyzetbe keveredtünk, és utáltam, hogy megint menekülnünk kell, és hogy ez a legutóbbi húzásunk milyen sebezhetővé tett bennünket, a szoros alakzatban való repülés, ahogyan kitártuk gyönyörű, csodálatos szárnyainkat... az csakugyan oltári klassz volt.

Gázos óvatosan elmosolyodott. Láta rajtam, milyen feszült vagyok, és nem tudta eldönteni, hogy viccelek vagy sem. Leültem, és szívószállal kihörpintettem egy dobozos gyümölcslevet, aztán eldobtam, és kiittam egy másikat is.

Texas hegyei közt bujkáltunk, közel *Mehikó* határához. Találtunk egy mély, de keskeny kanyont, ami védett volt a széltől, és a fenekén kuksoltunk egy törpe tábortűznél.

Komolyan mondom, hogy Agyarra nem haragudtam ennyire az elmúlt... szóval nem haragudtam ennyire még rá soha. Jó, tudom, hogy beleegyeztem ebbe a beteg ötletbe, de mint kiderült, hatszor hülyébb ötlet volt, mint gondoltam.

– Hmm – hümmögött Agyar a laptopját nézve. – Mi folyunk még a csapból is: tévé, újságok, rádió. És sokan le is fotóztak bennünket.

– Micsoda meglepetés! – mondtam. – Akkor ez megmagyarázza a helikoptereket is, amiket hallottunk.

– Jól vagy, Max? – kérdezte Böki félénken. Majdnem sikerült bátorítónan rámosolyognom.

– Hogyne, aranyom. Csak... fáradt vagyok.

Nem tudtam megállni, hogy ne villantsam a tekintetem Agyarra. Felnézett.

– A mai napon százhuszonegyezer látogatóm volt.

– Mennyi?! Tényleg?

Ekkora olvasótábora van? Pedig még helyesen írni sem tud.

– Igen. Az emberek összeálltak, és megpróbálnak infókat találni nekünk.

Iggy összehúzta a szemöldökét.

– Mi van, ha elkapják őket a fehér köpenyesek?

– Miről szoktál írni? – kérdeztem. Bevallom, még nem olvastam bele a blogjába, túlságosan el voltam foglalva az életben maradással stb.

– Rólunk. Megpróbálom feltenni az összes kirakódarabkát, hátha valaki segít összerakni a képet.

– Ez jó ötlet, Agyar – mondta Angyal, és megfordította a virslijét, hogy a másik oldala is megsüljön. – Szükségünk van kapcsolatokra.

Most mire célzott ezzel?

A kapcsolatok tényleg fontosak, Max.

A Hang visszatért.

9.

ANNYIRA MEGIJEDTEM A VISSZATÉRÉSÉTŐL, hogy felugrottam ültöm-
ből, és nekitántorodtam a sziklafalnak.

Ösztönösen a halántékomhoz kaptam, mintha a Hang egy patak lenne, és érezném, hogy befolyik a bőröm alá.

– Jól vagy? – érintette meg Iggy a farmeremet. Meghallotta, hogy felugrottam.

– Igen – motyogtam, és távolabb ballagtam a csapattól. Éreztem, hogy néznek, és nem akartam magyarázkodni.

Hang, régóta nem idegesítettél már – gondoltam.

Egész jól elboldogultál magad is – felelte. Most sem lehetett volna megmondani, hogy férfi vagy női hang, idős vagy fiatal, gépi vagy emberi. Aztán jött a skizoid reakcióm: énem egyik fele ideges volt, gyanakvó és rosszalló. A másik fele viszont megkönnyebbült, hogy nem vagyok egyedül.

Ami hülyeség. Mert az öt legjobb barátommal éltem, meg egy kutyával, ők a családom, az életem. Hogyan érezhetném magam egyedül?

Mindenki egyedül van – kotnyeleskedett szokás szerint a Hang. – Ezért fontosak a kapcsolatok.

Már megint emlékkönyvbölcsességekkel jössz? – gondoltam.

Kisétáltam a kanyon végébe, és egy szakadéknál találtam magam, ami alatt egy sokkal mélyebben lévő és szélesebb kanyon folytatódott.

Kapcsolatok, Max. Emlékszel az álmodra?

Összehúztam a szemöldököm, mert nem tudtam, miről beszél.

Melyikre gondolsz? Arra, hogy én leszek az első madár-amerikai szépségkirálynő? – gúnyolódtam.

Nem. Arra, hogy a Radírozók üldöznek, te meg keresztülszaladsz egy erdőn, amíg el nem érkezel egy szakadékhoz. Aztán lezuhansz a szakadékba, de szállni kezdesz, és megmenekülsz.

Hangosan levegő után kaptam. Azóta nem álmodtam ezt, mióta...

Szóval, mióta a rémálmom egy sokkal rémesebb valósággá vált. Honnan tudhat róla a Hang?

– Emlékszem. Mi van vele? – kérdeztem hangosan.

Ez a kanyon nagyon hasonlít az álombélire. Nem érzed úgy, mintha

visszatértél volna a kiindulópontra?

Fogalmam sem volt róla, mit akar mondani.

Kapcsolatok. Rakd össze őket! Az álmod, Agyar laptopja, az emberek, akikkel találkoztál, a helyek, ahol jártál Az Itex, az Iskola, az Intézet. Nem kapcsolódik össze mindez?

Oké, de hogyan?! – kiáltottam fel majdnem.

Mintha a Hang felsóhajtott volna, de lehet, hogy csak képzeltem.

Majd meglátod, hogyan. Rá fogsz jönni. Mielőtt késő lenne.

Ez megnyugtató – gondoltam dühösen. – Köszí a nagy semmit!

Aztán más jutott eszembe.

Hang? Hol vannak a Radírozók?

A Hang garantáltan nem válaszol egyetlen direkt kérdésre sem. Nem, az túl egyszerűvé tenné a dolgokat. Nem dobsz csak úgy oda a patkánynak egy sajtot. Hagyod, hogy megdolgozzon érte, nem?

Vállat vontam, megfordultam, és visszaindultam a többiekhez.

Meghaltak, Max – felelte a Hang. – Mindet... visszavonták.

Megtorpantam, mert ledermedtem a sokktól.

A Hang mindig fukarkodott az információkkal, de hazudni soha sem hazudott nekem. (Nem mintha ez garantálna bármit, gondoltam.) De hogy... meghaltak?

Halottak – ismételte a Hang. – Visszavonták őket. A szervezet minden ága a világ minden táján felszámolja a rekombináns DNS-kísérleteket. Ti azon kevesek közé tartoztok, akik még megmaradtak. De eljönnek értetek is.

10.

A FILMEKBEN ILYENKOR SZOKOTT MEGSZÓLALNI az a baljós zene, nem igaz? „Eljönnek értetek.” Nagy ügy. Négy éve folyamatosan jönnek értünk. Eddig nem túl nagy sikerrel. Visszasétáltam a csapathoz.

– Minden rendben? – kérdezte Agyar.

Bólintottam, aztán eszembe jutott, hogy mérges vagyok rá. Elfordultam, és tüntetőleg leültem Böki mellé, a másik kanyonfalhoz.

– Most beszéltem a Hanggal – mondtam.

– Mit mondott? – kérdezte Böki, és bekapott egy felkunkorodott bolognai kolbászt.

Angyal és Totál feszülten nézett, és Agyar is abbahagyta a gépelest.

– Azt mondta, azért nem látunk Radírozókat, mert mind halottak – mondtam közömbösen.

A többiek szeme akkorára kerekedett, mint egy lapostányér.

– Mit jelent az, hogy mind halottak? – kérdezte Böki. Megráztam a fejem.

– Nem tudom. Hacsak nem hazudott, akkor azt jelenti, hogy... a Radírozók alulról szagolják az ibolyát. – Arira gondoltam, Jeb fiára, akit szintén radírozósítottak, és fájdalom nyilallt a szívembe. Szegény Ari! Mekkora szívás volt az élete, és milyen rövid!

– Ki ölte meg őket? – A leglényegesebb kérdést most is Agyar tette fel.

– A Hang szerint... az Itex, az Intézet és az Iskola minden leányvállalata felszámolja a rekombináns DNS-kísérleteket mindenhol a világon. És hogy már szinte csak mi maradtunk. – Amikor felfogtam, mit jelent ez, megborzongtam, és átkaroltam a térdem.

Mindannyian hallgattunk egy sort, amíg megemésztettük a dolgot. Totál törte meg a csendet: – Oké, innentől kezdve bárki kérdezi, nem tudok beszélni, oké?

– Persze, mert ilyen könnyű átverni őket – forgattam a szemem.

– Most mihez kezdünk? – kérdezte Gázos. Nagyon aggódott, és egy kicsit közelebb ült hozzám. Kinyújtottam a karom, és összekócoltam lenőtt indián taréját.

– Van egy küldetésünk – kezdtem, hogy lelket öntsek beléjük a nagy kirakós játék folytatásához. – És közben megszorongathat-

nánk néhány fehér köpenyest.

– Otthonra van szükségünk – mondta ugyanabban a pillanatban Agyar.

– Tessék?! – kérdeztem meglepetten.

– Találnunk kell egy állandó helyet – jelentette ki Agyar komoly képpel. – Nem menekülhetünk folyton. Azt mondom, hagyjuk a fenébe a küldetést! Robbantsák csak fel a világot! Mi meg keresünk egy helyet, ahol elbújhatunk, hogy senki se találjon ránk, aztán. *csak éljük az életünket.*

11.

MINDANNYIAN AGYARRA MEREDTÜNK. Ilyen hosszú szónoklatot még életünkben nem hallottunk tőle.

– Nem hagyhatjuk a küldetést! – kezdtem éppen akkor, amikor Angyal így szólt: – Igen! Szükségünk van egy otthonra!

– Egy otthon! – lelkesedett Gázos is.

– Egy igazi otthonra, jobbra, mint a legutóbbi – értett egyet Böki boldogan. – Felnőttek nélkül, iskola nélkül és iskolai egyenruha nélkül!

– Egy otthonra nagy füves kerttel! – csatlakozott Totál is. – Elegem van már ebből a kavicsos-poros undormányból.

Miért én voltam az egyetlen, aki tudni akarta, mi folyik, aki meg akarta érteni, mi történik velünk, és hogy mi célból? Azok után, amin az elmúlt néhány hónapban átmentünk, most sutba dobnák az egészséget? Azután, hogy Angyalt elrabolták, hogy elmentünk New Yorkba, a metróalagút és a tengerpart után, az Anne Walker-epizód után, az „iskolalátogatásunk” után...?

Ó! Oké, értem én. Egy kicsit belefáradtak a félelembe, a fájdalmakba és a harcokba, de akkor is.

– Iggy? – kezdtem, és megpróbáltam nem könyörögni.

– Lássuk csak – nyújtotta előre a két tenyerét, mintha a mérleg serpenyői lennének. – Hmm. Egyfelől van a folytonos, kétségbeesett és szorongással teli menekülés, amiben nap nap után részünk van, és sohasem tudjuk, mi fog történni velünk, és hogy egyáltalán megéljük-e a holnapot... Ráncolni kezdtem a homlokomat, mert sejtettem, hová fog kilyukadni.

– Másfelől ott van az otthon: egy eldugott, biztonságos hely, ahol minden este ugyanabban az ágyban aludhatunk, nyugi van, nem kell percenként az életünkért küzdeni... – Oké, oké, nem kell az orrom alá dörgölni... Várakozón néztek rám.

Mi ütött Agyarba? Miért kellett így megfúrnia a tervemet? Annyira kötődtem hozzá, mintha ő lett volna a legeslegjobb barátom a Földön, valaki, akire mindig számíthatok. Most meg ránéztem, és úgy éreztem, alig ismerem. vállat vontam.

– Felőlem. Egy otthon. Ha annyira akarjátok...

A kitörő ujjongástól csak még pocsékabbul éreztem magam.

12.

– ÉN NEM ADOM FEL A KÜLDETÉST – mondtam elég hangosan ahhoz, hogy a néhány méterre lévő Agyar is hallja. Kétezer méter magasan repülhettünk, és már jó hideg volt, talán fagypont alatt is. A szemembe vágó szélről állandóan könnyeznem kellett.

– Tudom.

– Ez az egész egy nagy hülyeség – mondtam. Lenéztem a Pecos-folyóra, ami vékony, csillogó bőrű kígyóként kanyargóit keresztül Nyugat-Texason.

– A reményeiket és a vágyaikat nem nevezheted hülyeségnek – mondta Agyar, és éreztem, hogy elvörösödöm.

– Nem az a hülyeség – morogtam. – Csak... már forró nyomon voltunk! Most meg hagyjuk kihűlni. Hamarosan meg kell mentenem a világot, most meg ingatlant keresek. Ezt nem értem. Ja, és hála a tervednek, kettőt nem léphetünk anélkül, hogy valaki észre ne venné, és fel ne ismerne bennünket. Hová tettem az agyamat, amikor belementem ebbe a marhaságba?!

Agyar kinyitotta a száját, de belé fojtottam a szót.

– Ja, és hála neked, most a kicsiknek kell vigyázniuk egy vak srácrá és egy beszélő kutyára. Biztosan megőrültem! Még a szokásosnál is jobban! Én visszafordulok.

Egyik szárnyamat lejjebb eresztettem, hogy széles körben visszaforduljak, de Agyar komor képpel elém repült.

– Megígérted – emlékeztetett. – Azt mondtad, adsz egy esélyt annak, hogy találjunk egy biztonságos helyet.

Tovább ráncoltam a homlokomat. Hál' istennek még senki nem figyelmeztetett rá, hogy ráncos lesz tőle az a csinos pofikám.

– Hagyjuk, hadd robbantsák fel a világot, hadd folytatódjon a globális felmelegedés és a környezetszennyezés – mondta Agyar. – Mi majd találunk egy helyet, ahová biztonságban bevackolhatjuk magunkat. Aztán majd előbújunk, ha már elmentek, ha már befejezték a világuralomért folyó játékaikat.

Komolyan mondom, hogy egy cserfes piaci kofa lett belőle mostanában.

– Tényleg nagyszerű terv, csak az a bibi, hogy nem fogunk tudni előbújni utána, mert az ózonréteg nélkül grillcsirke lesz belőlünk –

öntött el a pulykaméreg. – Nedves barlangokban kuksolhatunk, és ehetjük a tápláléklánc legalján sínylő élőlényeket, mert minden, aminek egy kis *íze* van, higanyal lesz tele, sugározni fog, meg mit tudom én!

Amikor Agyar túlzottan türelmes képére néztem, végképp elszakadt a cérna.

– És nem lesz sem tévé, sem kábel, mert minden ember *halott* lesz! – kapott el a hév. – Az egyetlen szórakozásunk az lesz, hogy Gázos székrekedésről szóló dalait hallgatjuk! Nem lesznek vidámparkok, múzeumok, állatkertek, könyvtárak és csinos cipők! Barlanglakók leszünk, akik a ruháikat növényi rostokból fonják! Nem lesz semmink! Egyszerűen *semmink*! És mindez azért, mert te meg a kicsik egy nyugágóban akartok heverészni a történelem legkritikusabb időszakában!

Komolyan mondom, már habzott a szám. agyar rám nézett.

– Akkor legjobb lesz, ha megtanulsz fonni, és ismerkedni kezdesz a növényi rostokkal!

Amikor ránéztem, láttam rajta, hogy alig tudja visszatartani a röhögést az apokaliptikus vízióm hallatán.

Valami akkor elpattant bennem. Az elmúlt huszonnégy órában az egész világom a feje tetejére állt. Nem mondanám, hogy a régi világ jó volt, de ez még *rosszabb* lett.

– Gyűlöllek! – kiáltottam Agyarnak, azzal összecsuktam a szárnyam, és zuhanórepülésben, több mint száz kilométer per óra sebességgel a föld felé suhantam.

– Hazudsz! – szállt el fölöttem Agyar kiáltása a semmibe.

A fejemben megszólalt a Hang, alig hallottam a fülemben füttyülő szélről: *Ti imádjátok egymást* – mondta.

13.

– Ó, YES! NEM KELL KORÁN lefeküdni! Mekkora királyság! – énekelte Gázos, és egy kis táncot lejtett hozzá.

– Figyelj, azért, mert Max nincs itt, még nem dobunk ki minden szabályt az ablakon! – fordult felé Iggy. – Mivel engem nevezett ki a helyettesének, gondom lesz rá, hogy betartassam őket, és. – De ekkor már elnevette magát, és görnyedezve fogta a hasát.

Böki a szemét forgatta, aztán egymásra mosolyogtak Angyallal. Felvett egy marék kavicsot, és gondosan külön kupacokba válogatta őket.

– Mi az, mankaláztok? – hasalt melljük Totál. – Legközelebb, ha egy boltban járunk, nyúljunk már le egy pakli kártyát! Játshatnánk texasi pókert! Szétnyerném az agyamat! – Apró, fekete orra meg-rándult a játék láttán.

– Jó ötlet – mondta Böki, amikor Angyal is kiválogatta a kavicsait, bár fogalma sem volt róla, Totál hogyan szándékozik tartani a lapokat. Hacsak nincs egy jól mozgatható hüvelykujja elrejtve a szőrös tappancsán. Ami, ha jobban belegondolunk, nem is olyan lehetetlen. Hátranézett, hogy van-e elég helye hozzá, aztán kibontotta a szárnyait, és élvezte a lazítást.

– Ahh!

– Én is szárnyakat akarok! – rukkolt újra elő a mániájával Totál. – Ha tudnék repülni, senkinek sem kellene cipelnie. Ha azokra a nagydarab Radírozókra tudtak szárnyat hegeszteni, az én hátamba is ültethetnének kettőt.

– Az nagyon fájna, Totál – figyelmeztette Angyal a mankalát nézve.

– Szerintetek a Radírozóknak tényleg annyi? – kérdezte Böki. Valahonnan hátulról Iggy hangját hallották: – Nem, szikrára van szükséged, hogy meggyújtsd! A szikrához meg kovakőre, látod?

– Na, jó, de hova kell a fehérítő? – motyogta Gázos, aztán a beszélgetésük ismét elhalkult.

Böki sóhajtott egyet. Ilyenkor kívánta azt, hogy bárcsak Max vagy Agyar itt lenne, hogy kézben tartsa a dolgokat.

– Hé, skacok! – kiáltotta Iggy. Böki felnézett.

– Mit szólnátok egy kis tesztrepüléshez? Egy kis körözéshez,

ahogy a sólymoktól tanultuk? Oké?

– Rendben, oké! – mondta Angyal, és Bökire mosolygott. – Úgyis te nyertél volna... Böki visszamosolygott.

– Tudom.

Felállt, leporolta a farmerjét, és behúzta a szárnyát, hogy a keskeny szurdok végébe sétáljon.

A madárkölyökök egymás után leugrottak a szirtről, néhány másodpercet zuhantak, aztán kinyitották erős és könnyű szárnyaikat, hogy tollaikba belekapjon a szél. Böki szerette ezt az érzést. Az erő és a szabadság érzését, a tudatot, hogy mint egy angyal, bármikor magasra szárnyalhat.

Angyalra mosolygott, aki megfordult és visszamosolygott rá. Aztán Angyal tekintete döbönt lett, és arcára kiült a rémület. Böki éppen akkor pördült meg, amikor a csapat elől valami eltakarta a napot.

Egy nagy falka Radírozó közeledett feléjük. Visszatértek!

14.

– KOMOLYAN, BESZÉLNÜNK KELLENE! – mondta Agyar. Felsőhajtottam és az égre néztem.

– Mintha delfinek csicseregnének – mondtam sajnálkozva, mintha csak magamban beszélnek. – Hangokat hallok, de nem értem őket. Csípőre tett kézzel megvizsgáltam az alattunk lévő területet.

– Nincs vízlelőhely a közelben. Mehetünk.

Anélkül, hogy megvártam volna, elrúgtam magam az alacsony szikláról, és erős szárnycsapásokkal a nap felé repültem. Eddig már kétszer álltunk meg, de egyik helyen sem volt meg egyszerre minden létfenntartáshoz szükséges összetevő: közeli élelmiszer-lelőhely, víz, biztonság.

Az eredeti tervemhez képest, ami maga volt az „értelem”, ez teljesen értelmetlen időtöltés volt.

Nem fordítottam el a fejem, csak a szemem sarkából néztem Agyar fényes szárnyait. Nagyon furcsán viselkedik mostanában. Nem azt mondom, hogy kicserélték egy klónra, mint engem nemrégiben. Bizony, emberek, az én világomban még ez is teljesen jogos aggodalom! Gondolkozzatok el rajta egy pillanatig, hogy milyen jó dolgok is van!

Lehet, hogy tényleg csak beszélni akar veled – mondta a Hang.

Na, persze, mert Agyar annyira szereti megosztani az érzéseit – feleltem gondolatban. – *Itt valami készül. Valamit eltitkol előlem.*

És a következő megálláskor ki is szedem belőle. Ez olyan rejtély, amit meg tudok oldani, még ha ki is kell vernem Agyarból a választ.

15.

– TUDTAM, HOGY TÚL SZÉP, hogy igaz legyen! – dohogott Gázos. – Még hogy a Radírozók halottak!

– Furcsa, nem éreztem meg, hogy közelednek... – mondta Angyal zavart arckifejezéssel.

Böki szíve kalapált, és a vér zúgni kezdett a fülében. Ezek a Radírozók valamivel nagyobb összhangban repültek elődjeiknél, de még mindig túl ügyetlenül, darabosan mozogtak. Böki még egyszer Angyalra nézett, aztán magasra csapott, amikor a Radírozók rajtuk ütöttek.

Koncentrálj! Ezt mondta Max is mindig. Koncentrálj!

Böki összpontosított, és lecsapott az egyik Radírozóra. Edzőcipős lábával a fejét találta el. Aztán megpördült, és tenyere élével a farkasember gégéjére vágott. A Radírozó furcsa hangokat hallatott, és gyorsan süllyedni kezdett.

– Böki! *Vigyázz!* – kiáltotta Gázos.

Bang! Egy vasököl egyenesen Böki bordái közé vágott, hogy levegőt sem kapott. Némán tátogott, és megpróbált nem pánikba esni. Ösztönösen tovább csapkodott a szárnyával, hogy a levegőben maradjon, amíg ismét lélegzethez jut.

A Radírozó ezt nem várta meg – felemelte öklét, hogy újra megüsse, de Böki az utolsó pillanatban lejjebb ereszkedett, és a nagy, szőrös mancs csak a levegőt találta el.

– Ezt kapd ki, szemét! – emelkedett újra fel Böki, és előrerúgott. A Radírozó gyomrára célzott, de övön alulira sikeredett. A Radírozó hang nélkül összegörnyedt, Böki pedig összefonta ujjait, és két kézzel olyan erőset csapott a tarkójára, amilyen erőset csak tudott.

– Aú! – Angyal fájdalmas kiáltására Böki hátrafordult. Csapatuk legkisebb tagját fél kézzel tartotta az egyik Radírozó, és a lány hiába próbálta megrúgni fogvatartóját.

Böki előrelendült, de Iggy, aki Angyal hangját követte, előbb ért oda. Így közös erővel estek neki a Radírozónak. Iggy rácsapott arra a karjára, amivel Angyalt tartotta. Furcsa morgás hallatszott, a Radírozó megfordult, és visszahúzta a karját, aztán különös, nyüszítő hangokat hallatott.

Böki észrevette, hogy Totálnak sikerült elkapnia a Radírozó lábát.

A kutya ott lógott a magasban, szárnyak nélkül, és úgy rázta a farkasember bokáját, mint foxi a rongyot.

– Kapd el! – suttogta Böki Angyalnak, aki bólintott, és gyorsan három méterrel lejjebb ereszkedett. A Radírozó megpróbálta lerázni a lábáról az állatot, de Totál becsukta a szemét, és vadul morogva még erősebben összeszorította az állkapcsát. A motyogásból következőleg folyamatosan káromkodhatott.

– Hoppá! – kiáltotta Gázos, hogy mindenki figyelmét magára vonja. – Vigyázat, robbanásveszély!

16.

BÖKI ÚGY ÉREZTE, MINDJÁRT beszakad az oldala, és még mindig alacsony volt az oxigénszintje. De a tapasztalatai azt bizonyították, hogy ha Gázos vagy Iggy bejelent valami hasonlót, akkor bizony a legjobb lebukni vagy fedezéket keresni, amilyen gyorsan csak tud. Összecsukta a szárnyát, és zuhanni kezdett, mint egy kő.

Jó tíz méter után kitérte a szárnyát és oldalra röppent, éppen akkor, amikor Gázos egy elfojtott kiáltás kíséretében ellökött magától egy Radírozót. Angyal elkapta Totált, Iggy pedig Angyalt, és kilöttek felfelé, mint a zsebrakéták.

Öt Radírozó maradt. Ha Böki jól számolta, nagyjából a felét sikerült kiiktatniuk. Úgy érezte, hogy eltört a bordája, és azt kívánta, bárcsak Max vagy Agyar itt lenne, és nem tudta, miért... BUMM!

– Ez undorító! – kiáltotta, amikor néhány Radírozó-maradvány eltalálta. – Undorító, fúj, undorító! Te jó ég, Gázos! Fúj!

Böki Iggy felé csapdosott. Elrepült egy lefelé zuhanó Radírozó-torzó mellett, és látta, hogy két másik is csúnyán megsebesült: az egyiknek a szárnya fityegett, a másiknak hiányzott a lába.

De elég furcsa volt, ahogy...

– Kiiktattál – mondta az egyik, furcsa, gépies hangon. – De én csak egy vagyok a sok közül.

– Robotok! – lepődött meg Iggy, és átvette Angyaltól Totált.

– Egy a sok közül, egy a sok közül, egy a sok közül – ismételte a robot-Radírozó. Böki észrevette, hogy a szemében vörös fény ég, ami lassan halványodni kezdett, aztán kialudt.

– Annál jobb – rúgott bele Gázos. – Mert mi imádunk robbantgatni, imádunk robbantgatni, imádunk robbantgatni. A megmaradt Radírozók, mintha így programozták volna be őket, összecsukták a szárnyaikat, és elkezdtek zuhanni. Hosszú-hosszú idő múlva fel szálló portölcsérek jelezték, hogy becsapódtak a szurdokba.

– Hát, ez érdekes volt – jegyezte meg Iggy.

– És nagyon *undorító* – mondta Böki, miközben a Radírozó-maradványokat söprögette le magáról.

17.

– MIN GONDOLKOZOL? – Agyar halk hangja alig hallatszott a tűz ropogásától.

Azon, hogy mennyivel könnyebb volt, amikor még mindenki azt csinálta, amit én mondtam, gondoltam keserűen. – Azon, hogy jól vannak-e a kölykök – feleltem fennhangon.

– A szurdok távol esik mindentől, és könnyen védhető. Ha a Rádiózók tényleg elpusztultak... – Agyar kihúzta a nyársat a tűzből, és megfújta a sülő nyúlhúst.

Igen, nyúl. Megfogtuk, és meg fogjuk enni. Most nem megyek bele, mi történt a kettő között. Az a helyzet, hogy ha életben akarsz maradni, nincs választásod. Remélem, ezt ti sohasem élitek át.

Átnyújtotta a nyársat. Csámcsogás közben azon vigyorogtam, hogy az etikettnek milyen meglepően kevés szabálya alkalmazható itt. Aztán elnevettem magam.

Agyar rám nézett.

– A hálaadás napi vacsora Anne-nél – mondtam. – Ülj egyenesen, szalvéta az ölben, várj, amíg mindenki szed, beszélj szépen, vegyél kis adagokat, használj salátásvillát, ne szürcsölj!

Körbementem a poros barlangban, ahol a tűz mellett kuporogva szegény Toppancsot marcangoltuk a fogunkkal. Agyartól kaptam egy félmosolyt, és bólintott.

– De legalább nem sivatagi patkány.

Tudom, hogy fitorogtok, ti kényeskedők. De megnézném, ti mit csinálnátok, ha már harmadik napja nem ennétek, és mindezt úgy, hogy biológiai anomáliák vagytok, akiknek naponta minimum háromezer kalóriára van szükségük, és akkor valaki megkínálna benneteket egy forró, füstölő és égett patkánydarabbal.

Olyan gyorsan bekapnátok, hogy megégetné a nyelveteket. És még ketchupért sem nyavalyognátok.

– Tudod, miért jó patkányt enni? – kérdeztem.

– Mert mindenkinek jut egy comb! – feleltük kórusban Agyarral. Agyarra néztem, éles, szögletes arcára árnyakat vetett a tűz. Vele nőttem fel, senkiben sem bíztam meg jobban nála. Számítottam rá. És most egy kicsit elidegenedtünk egymástól.

Távolabb ültem a tűztől, és nekidőltem a falnak. Agyar a farmeré-

be törölte a kezét, és odatelepedett mellém. Éjszaka volt, odakint sötét felhők takarták el a csillagokat. Ez a hely egész évben alig kap néhány centiméter csapadékot, de nagyon úgy festett, hogy az most fog lehullani. Reméltem, hogy a csapat többi tagja békésen alszik a melegben, ahol hagytuk őket.

– Mit keresünk itt, Agyar?

– A kölykök azt szeretnék, ha találnánk egy helyet, ahol letelepedhetünk.

– És mi lesz az Iskolával meg a világmegmentéssel? – kérdeztem olyan gyengéden, mint egy szike.

– Hagynunk kell, hadd játsszák a kisdud játékaikat – mondta halalkan Agyar, a tűzbe bámulva. – Ki kell vonnunk magunkat az egyenletből.

– Nekem nem megy – vallottam be bosszúsan. – Nekem... nekem végig kell csinálnom ezt!

– Max, egyszer te is meggondolhatod magad – mondta, és a hangja olyan volt, mint a lágyan földre hulló őszi falevelek nesze.

– Nem tudom, *hogyan kell*.

Aztán elszorult a torkom, és az öklömmel megdörzsöltem a szemem. Arcomat a térdemet ölelő karomra hajtottam. A fenébe, én vissza akarok menni a több.

Agyar lágyan megsimogatta tarkómra hullott hajamat. Hirtelen levegőt venni is elfelejtettem, és minden érzékszervem szuperéles lett. Megint megsimogatta a hajamat, ha lehet, még lágyabban, aztán az ujjával végigsimított a nyakamon és a hátamon, hogy beleborzongtam.

Ránéztem.

– Elmondanád, mi a fenét művelsz?

– Segítek meggondolni magad – suttogta, aztán előrehajolt, fel-emelte az államot, és megcsókolt.

18.

ABBAN A MÁSODPERCBEN NEM HOGY meggondolni nem tudtam volna magam, de gondolataim sem voltak. Az agyam azonnal leblokkolt, amint Agyar ajka az ajkamhoz ért. A szája forró volt és határozott, a kezével tovább simogatta a nyakamat. egyszer már megcsókoltam, amikor a tengerparton azt hittem, meg fog halni. De az csak egy másodperc volt. Ez meg mintha... soha nem akart volna véget érni.

Éreztem, hogy szédülök, aztán rájöttem, hogy azért, mert még mindig nem vettem levegőt. Mintha egy óra múlva váltunk volna szét. Mindketten ziháltunk, és úgy bámultam a szemébe, mintha kiolvashatnám belőle a választ.

Persze, nem olvastam ki belőle semmit, csak kis tábortűzünk táncoló lángnyelveit láttam.

Agyar megköszöri a torkát, és legalább olyan meglepett képet vágott, mint amennyire én meglepődtem.

– Felejtsd el a küldetést! – mondta alig hallható hangon. – Csak legyünk együtt mindannyian, biztonságban!

És emberek, egyre csábítóbbnak tűnt az ötlet. Élhetnénk úgy, mint Tarzan és Jane, liánokon közlekednénk a dzsungelben,

Le-lekapva egy-egy banánt, a természet lágy ölén, sá-lá-lá-lá-lá!

Tarzan és Jane meg a vidám kis mutáncscapatuk!

Agyar ujjá lassú köröket írt le a szárnyaim között, ehhez jöttek a hipnotikus lángok meg az egész napi stressz, és annyira fáradt lettem, hogy nem tudtam gondolkozni.

Mit akar tőlem? – kérdeztem magamtól. Félig abban reménykedtem, hogy a Hang majd közbekotyog, mert biztos voltam benne, hogy végighallgatózta az egész kínos jelenetet.

Agyar most a nyakamat csiklandozta, mindketten egyszerre voltunk holtfáradtak és hiperéberek, aztán amikor újra közel hajolt – újra meg akar csókolni?

Felugrottam. Rám nézett.

– Nem... nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet – motyogtam. Mit szóltok, hát nem vagyok ezüstnyelvű ördög? Látványosan túlreagálva a dolgot a barlang kijáratához szaladtam, és az éjszakai ég felé vettem magam. Kitártam a szárnyam, éreztem, ahogy a szél

lehúti égő arcomat, és a fülembe fütyül.

Agyar nem követett, pedig amikor visszanéztem, láttam magas, vékony alakját a barlang szájában, ahogy megvilágította a tűz.

Nem túl messze találtam egy eldugott, keskeny sziklaperemet, amire könnyek között leroskadtam. Szomorú voltam, zavart, izgattott, reménykedő és döbbent.

Ah! Milyen csodálatos is menekülő kamasz hibridnek lenni!

19.

VAJON MIT CSINÁLT EZUTÁN Agyar? Megírta a *blogjában*, hogy Max inkább elrepült, csak hogy ne csókolhassa meg újra? Nem! Ököllel belevágott a barlangfalba, aztán grimaszolni kezdett, előbb a fájdalomtól, majd a saját hülyeségétől, amikor a véres bütykeire és máris dagadó öklére nézett.

Eloltotta a tüzet, csak egy kis parazsat hagyott meg arra az esetre, ha Max mégis visszajönne, és nem találná a bejáratot. Egyik sem volt túl valószínű.

Egy agyarnyi helyen elrugdosta a köveket, aztán lefeküdt, és szárnyait a földhöz dörgölte, mert az mindig jólesett. Nem akarta megnézni a blogját – pedig már nyolcszázezer látogatónál tartott.

Nem akart semmit, csak feküdni és gondolkozni.

Max.

Istenem, mennyire makacs egy lány! És kemény. És zárkózott. Őt kizárja, magát meg be. Csak akkor nem ilyen, ha Angyalt babusgatja, ha Gázos simogatja, vagy ha valamit csendben Iggy elé tol, hogy a fiú ne vegye észre a segítséget. Vagy amikor megpróbálja kifésülni Böki kócos haját. Vagy – néha – amikor órá, Agyarra néz.

Fészkelődni kezdett a kemény földön. Tucatnyi emlékkép villant fel agyában. Max ránéz és nevet. Max leugrik a szikláról, kitárja a szárnyát, felszáll, de olyan kecsesen és erősen, hogy neki eláll a lélegzete.

Max bemos egyet valakinek, arca kemény, mint a kő. Max megcsókolja azt a lúzer Samet Anne verandáján. Agyar a fogát csikorgatva az oldalára fordult. Max megcsókolja őt a tengerparton, miután Ari szétrúgta a seggét. Aztán arra gondolt, hogy az előbb milyen selymes volt Max ajka az ő ajka alatt.

Azt kívánta, bárcsak itt lenne, nem feltétlenül mellette, de valahol a barlangban, hogy hallhassa a lélegzetét.

Nehéz lesz ma este elaludni a szuszogása nélkül.

20.

MIELŐTT AGYAR ELVITTE VOLNA magával a laptopot, és mielőtt robotizált Radírozók rajtuk ütöttek volna, Böki elolvasott néhány kempingezőknek ajánlott receptet az interneten. Unta már a sült virslit.

Rájött, hogy milyen finom ételeket lehetne készíteni: például fóliába csavarhatnák a húst, és megsüthetnék a parázs közt. Azt is eldöntötte, hogy szerez egy serpenyőt, ha legközelebb módja lesz rá. Egy szál serpenyőt még magukkal hurcolászhatnak, nem? És Iggy gyakorlatilag mindent el tudna készíteni benne. Ha csak rágondolt, megkordult a gyomra.

– Jó illata van – térdelt a tűz mellé Angyal. – Ehhez kellett a fólia?

– Ühüm – piszkálgatta egy bottal a fóliába csomagolt ételt. A következő percben *kihunyt a hanyatló nap*.

Mindketten meglepetten felnéztek, Iggy és Gázos abbahagyta az amóbázást.

Angyal olyan gyorsan kapott levegő után, hogy füttyentésnek hangzott. Böki úgy érezte, mintha levegő helyett betondarab lenne a torkában, mert egy hang nem jött ki rajta, és moccanni sem bírt.

Száz egyforma robot repült feléjük, amiket Iggy csak Repkedőknek keresztelt el, a kanyon mindkét vége felől közeledve valósággal elsötétítették az eget. Böki arra tippelt, hogy az a néhány robot, ami túlélte az előző ütközetet, erősítést hívhatott. Most legalább tízszer annyian voltak.

A csapat egérfogóba került.

– A vacsora tálalva – mondta ki Angyal. – *Mi leszünk az.*

21.

– MINT A VADLIBÁK? – KÉRDEZTE Iggy, de Gázos így válaszolt: – Nem! Felettünk is vannak! *Mindenhol!*

Böki füle zúgni kezdett a szörnyű hangtól, mintha ezernyi méh zümmögött volna, és ahogy a Repkedők közelebb értek, a zúgás skandálássá változott: – Rengetegen vagyunk! Nem nyerhettek!

– Azért megpróbáljuk! – kiáltotta Gázos, aztán felkapott néhány égő fadarabot, és a Repkedőknek dobta őket. Néhányuk meggyulladt. Nagyszerű, gyúlékonyak!

Böki is a tűzhöz rohant, és kikapott néhány égő ágat, de túl közel fogta meg a lánghoz, és az egyik bot megégette. A fájdalommal nem törődve felhajította őket, és csodálkozva nézte, ahogy a Repkedők lángba borulnak.

– Klassz! – feledkezett el Gázos egy pillanatra a pánikról. – Mint ha benzinbe lennének mártva!

– Nincsen agyuk – szólalt meg Angyal. Böki ránézett.

– Nincs agyuk – magyarázta Angyal szomorúan. – Így nem is irányíthatom őket.

– De attól azért én megharaphatom őket! – kiáltotta Totál, és szaladgálni kezdett a lábuk körül. – Majd én elintézem őket! Hadd vágjam beléjük a fogamat! – ugrált a levegőbe az állkapcsát csattogtatva.

– Totál! – szólt rá Angyal. – Legyél óvatos! Gyere vissza!

– Hadd tanítsam őket mőresre! – kiáltotta Totál.

A csapat keményen küzdött – természetesen. Max arra tanította őket, hogy harcoljanak, és soha, de soha ne adják fel. Legalábbis addig, amíg a menekülés nem kifizetődőbb, tette hozzá mindig.

Tényleg jó lenne menekülőre fogni a dolgot, gondolta Böki, csak az a bökkenő, hogy nem volt hová menekülni. A szurdok tele volt

Repkedőkkel. Úgy tűnt, hogy fémből vannak, vékony Radírozóborítás fedi őket. Azok, amik meggyulladtak, most már teljesen fémből voltak, mert a bőrük és a bundájuk elszenesedve rájuk égett, és szörnyű bűzt árasztott.

Iggy eldobálta az összes bombáját, amije volt (Böki el sem tudta képzelni, hol rejtegette őket, mert az biztos, hogy Max sem tudott róluk), de a bombák csak maximum tizenöt vagy húsz Repkedőt

pusztítottak el. Nem eleget, messze nem eleget.

A csapatot elkapták. Ha Max és Agyar ott lett volna, akkor is csak néhány perccel tudják késleltetni a dolgot. Annyira rosszul állt a szénájuk, annyira reménytelen volt a helyzet.

Húsz percen belül a csapat minden tagja kötözött sonka volt, mozdulni sem tudott. Még Totál sem. Aztán a Repkedők megragadták őket, és a levegőbe emelkedtek velük. Úgy repültek, mint a szárnyas kenyérpirítók.

Böki látta Iggyt, Gázost, Angyalt és Totált, akiknek ugyanúgy be-
ragasztották a száját, mint neki.

Ne aggódjatok! – szólította meg a többieket Angyal telepatikusan.
Max és Agyar hamarosan visszatér. Megtalálnak, és akkor lesz nemulass!

Böki megpróbált nem gondolni semmire, hogy Angyalt ne ijessze meg még jobban, de nem tudta teljesen leblokkolni az agyát. Így Angyal ezt olvashatta ki a gondolataiból: *Ebből a csávából még Agyar és Max sem húz ki bennünket. Nincs az az ember. Ez a vég.*

22.

MÁSNAP REGGEL VISSZAMENTEM Agyarhoz, és úgy tettem, mintha nem történt volna köztünk semmi, és a kis DNS-babrált szívem nem kezdett volna repesni, amint beléptem a barlangba, és mintha nem Scarlett O'Harának éreztem volna magam, aki abroncsos szoknyájában lelépdel a Tara lépcsőjén.

Nem. Ez nem az én stílusom. Én csak megjelentem, fékező lábammal kavicsokat vágva a levegőbe leszálltam, és ennyit mondtam: – Csapjunk a lecsóba!

Íme, az aznapi fájdalmaim listája:

- 1) Furcsa kapcsolatunk Agyarral
- 2) Aggódtam a magára hagyott csapat miatt
- 3) Egyre jobban nyomasztott, hogy folytatni kellene a küldetést
- 4) Aztán a szokásosak: kaja, fedél, várható élettartamunk stb.
- 5) És végül, de nem utolsósorban: az egész világmegmentés-cécó.

Öregem, azt sem tudtam eldönteni, melyik miatt aggódjak jobban. Hirtelen minden hozzá akart járulni a gyomorfekélyemhez. Hé, álljatok sorba, és húzzatok számot!

– Nagyon csendes vagy – zökentett ki Agyar a gondolataimból. Alattunk kietlen hegyek, fennsíkok, indiánrezervátumok, valamint egy olyan sivatag, akár egy ráncos, homokszínű asztalterítő. Rápillantottam.

– Addig örülj!

– Max – mondta, aztán megvárta, amíg újra ránézek. – Csak az számít, hogy megmaradjunk egymásnak. Ez az egyetlen, amire számíthatunk, akármi van. Nekünk... beszélünk kellene.

Inkább marcangoljanak szét a vadállatok.

– Jobban szeretem, ha hallgatag vagy. Mert tudod, az emberek nem véletlenül nem néznek a kövek alá.

– Ezzel mit akarsz mondani? – kapta fel a vizet. – Hogy tegyünk úgy, mintha nem történt volna semmi? Ez hülyeség. Csak úgy tudunk megbirkózni bármivel, ha beszélünk róla.

Fúj. – Már megint Oprah műsorát nézted?

Most már tényleg feldühítettem, és elhallgatott. Én pedig megnyugodtam, bár tudtam, hogy a téma nincs lezárva. Aztán repülés

közben megláttam egy bizonyos területet. Nem volt könnyű megmondani, hol végződik Arizona, és hol kezdődik Kalifornia – szóval nehogy azt higgyétek, hogy fel vannak festve azok a kék vonalak, amik felkockázzák az Államokat -, de én ráismertem erre a helyre.

– Leszállunk! – dőltem be, és összecsuktam a szárnyam.

Agyar szó nélkül követett. Leszállás közben folyamatosan éreztem az intenzív „kicsavarom a nyakát” vibrálást közöttünk, de nem ez volt az első eset, hogy dühös lett rám, és Isten a tudója, hogy nem is az utolsó.

Egy erdő szélén szálltunk le, egy poros arizonai kisváros közelében, és gyalog indultunk nyugat felé. Két perc múlva megtorpan- tam, és az előttünk álló kis takaros házra néztem, amit enyhén gon- dozatlan kert vett körül.

Max, súlyos hibát követsz el – szólalt meg a Hang. – Szállj fel, és húzz el innen, amilyen gyorsan csak lehet! Folytasd a küldetésed! Ezt most nagyon komolyan mondom.

Meg sem hallottam. Érzések kezdtek kavarni bennem.

– Hol vagyunk? – suttogta Agyar.

– Ella házánál – mondtam, de én is alig hittem el. – És dr. Marti- nez házánál.

23.

HA MINDANNYIAN TUDUNK REPÜLNI, mit keresünk egy teherautó hátuljában? – suttogta Iggy.

Az egyik Repkedőtől kapott egy rúgást a bordái közé. *Aú!*

Böki vonásai is eltorzultak a fájdalomtól, amit Iggy érezhetett, de mivel a fiú vak volt, nem láthatta az arcát, sem az együttlétet, amit megpróbált kifejezni.

De itt minden fájt. Böki nem tudta, mióta fekszenek a teherautó hátuljában, és rázzák a csontjaikat a huppanók. Órák óta össze volt kötözve, a karja már elzsibbadt. Minden alkalommal, amikor az autó egy bukkanóhoz ért, a válla vagy a csípője az autó kemény padlójának ütődött, és biztos volt benne, hogy tele van hatalmas kék foltokkal. Mint mindannyian.

Miután a Repkedők elkapták őket, csuklyákat húztak a fejükre. Böki valami émelyítően édes szagot érzett, aztán szédülni kezdett, és elvesztette az eszméletét. A teherautóban ébredt, ami ki tudja, merre tartott velük. Nos, talán az Iskolába, talán az Intézetbe.

Akárhogy is, hosszú útra számíthatnak. Ami azt jelenti, hogy egy jó darabig még itt kell feküdni, és rettegni percről percre, óráról órára, hogy mi következik.

Mert ami következik, azt úgy hívják: ketrec. Szörnyű, ijesztő és nagyon fájdalmas kísérletek, amiknek általában közük van a tühöz. Böki megpróbált nem felnyüszíteni, amikor erre gondolt. Vegyszer-szag. Fehér köpenyesek. Villogó fények, ijesztő hangok. Tudva, hogy ugyanez történik a csapat többi tagjával is. És hogy Max és Agyar nincs velük.

És ez az egész, hogy össze volt kötözve, és a többiek is össze voltak kötözve, és hogy nem tudták, hol lehet Agyar és Max, és hogy kiszabadítják-e őket valaha – még nem is ez volt a legrosszabb.

A legrosszabb az volt, hogy amikor magához tért, és elkezdte számolni a többieket a teherautóban, csak háromig jutott. Angyal eltűnt.

24.

NEM AZÉRT, MERT MEGMENTETTÉK az életem, vagy hasonló – már-mint Ella és dr. Martinez. A helyzet sokkal rosszabb volt: ők mutatták meg nekem, milyen is lehet az élet Normális Világban. És ez azóta kísértett engem, mióta eljöttem tőlük.

Milyen nap van? Fogalmam sincs. Vajon dr. Martinez dolgozik?

Erre a kérdésre fókuszáltam, hogy elnyomjam magamban a nagyobb és ijesztőbb kérdést: azt, hogy akarnak-e egyáltalán látni engem?

Vagy a legrémisztőbb esetet: hogy valami rossz történt velük, mert segítettek nekünk annak idején.

Ahogy első alkalommal, most is csak álltam az udvar szélén, és képtelen voltam rászánni magam, hogy elinduljak és bekopogtasak az ajtón.

Max – kezdte a Hang. De félbeszakítottam: *Nem te mondtad, hogy a kapcsolatok fontosak?* – emlékeztettem. – *Azért vagyok itt, hogy kapcsolatot erősítsek. Fogadd el!*

– Mi a fenét keresünk itt? – Agyar kíváncsi tónusa azt jelentette, annyira meg van döbbenve, hogy mindjárt elájul.

Nem tudtam válaszolni neki. Még magamnak sem.

Aztán, ahogy először, most is a sors sietett segítségemre, vagy pontosabban dr. Martinez, aki éppen ekkor kilépett az ajtón. Pislógott a napfényben, aztán megfordult, hogy bezárja maga mögött az ajtót. Hirtelen megtorpant és éber lett, mintha megérezett volna valamit: engem, *Moi*.

Agyar gyorsan beolvadt az árnyak közé a hátam mögött, hogy ne vegyék észre. dr. Martinez lassan megfordult, én meg ott álltam feszülten, cidrizve az udvar szélén. Sötétbarna szemével végigpászta az udvart, és tekintete gyorsan megakadt rajtam. Aztán az ajka kinyílt, és ezt tátogetta: – Max.

25.

AZTÁN DR. MARTINEZ ÉS ÉN ROHANNI KEZDTÜNK egymás felé. Olyan volt az egész, mint egy lassított felvétel. Azt terveztem, hogy egy laza „Mizu, öreglány?” kérdéssel üdvözlöm, de ez az álom messzire, messzire szállt, bébi. Ehelyett a nyakába csimpaszkodtam, és próbáltam nem sírni. Valami furcsa, mély és egyben ijesztő elégedettség fogott el, amikor átkarolt. simogatni kezdte a hajamat, és ezt suttogta:

– Max, Max, hát visszajöttél? – A hangja többször elcsuklott, és én még mindig képtelen voltam megszólalni.

Akkor jutott eszembe, hogy ez az émelyítő, érzelgős szacharinjelenet Agyar szeme előtt játszódik le. Aki talán nem engedi majd megnéznie a végét. Az erdő felé fordultam. Ragadozó madárlátásommal is csak nehezen tudtam kivenni Agyar homályos körvonalait.

Intettem neki, és dr. Martinez is az erdő felé nézett.

– Max? Jól vagy? – kérdezte az erdőt és az árnyakat fürkészve.

– Igen. Nem... nem terveztem, hogy visszajövök – mondtam lassan. – De... Én... vagyis mi éppen erre jártunk... Dr. Martinez szeme elkerekedett, amikor a szigorú arcú Agyar kilépett a fák közül, mint egy testet öltött, megelevenedett árnyék. Mit szóltok? Ahhoz képest, hogy madárkölyök vagyok, van fantáziám. Egy költő veszett el bennem, tudom!

– Ez a... testvérem, Agyar – motyogtam, és a „testvérem” szót elharaptam, mert... elvégre is csókolóztunk. Nem kérek vicceket a testvérszerелеmről. Gusztustalan és kész.

– Agyar? – kérdezte dr. Martinez, majd lassan rámosolygott, és felmelegítette vele a napomat. Dr. Martinez kinyújtotta a kezét, Agyar pedig úgy vánszorgott felénk, mintha láthatatlan kötélén rángatnák. Olyan feszült és merev volt, amilyennek talán még nem is láttam. Ami azért már valami.

Két méterre tőlünk megállt, és nem fogadta el a felé nyújtott kezét.

– Agyar? Te is olyan vagy, mint... Max? – kérdezte dr. Martinez.

– Nem – mondta Agyar unottan. – Én sokkal okosabb vagyok. Nehéz volt megállni, hogy ne rúgjam sípcsonton.

– Akkor gyertek be – invitált dr. Martinez egyszerre izgatottan és

meglepetten, de közben mintha szórakoztatta is volna a dolog. – Éppen vásárolni indultam, mielőtt Ella hazaér, de az várhat.

A ház belseje még Anne Walker házánál is ismerősebb volt számomra, pedig itt egy hónappal ezelőtt csak szűk két napot töltöttem el. Talán azért vésődött ennyire az emlékezetembe, mert ez volt az első otthon, amit láttam, az első igazi otthon. agyar megállt mögöttem az ajtóban, felmérte a házat, katalogizálta a menekülési útvonalakat, és máris akcióterveket készített arra az esetre, ha kitörne a balhé. Ahogy velünk ez általában történni szokott.

– Éhesek vagytok? – kérdezte dr. Martinez. Levette a kabátját, és letette a retiküljét. – Csinálhatok nektek szendvicseket.

– Az nagyszerű lenne! – kordult meg hangosan a gyomrom. Agyar a levegőbe szimatolt.

– Mi ez az... illat...?

Dr. Martinezzel egymásra mosolyogtunk.

– *Csokoládés keksz!* – feleltük kórusban.

26.

– LÁTOM, TE IS ELADÓ vagy – mondtam Agyarnak tele szájjal, kekszdarabokat köpködve. – A lelkedet egy sütiért!

Amikor látta, hogy dr. Martinez nem figyel, a középső ujját mutatta felém, aztán újból beleharapott a kekszbe. Az arcára volt írva, mennyire élvezzi az omlós melegséget, az enyhe vaníliaíz és a félig elolvadt csokoládédarabokat. Rávigyorogtam, aztán kinyújtottam a nyelvem.

Dr. Martinez mellénk telepedett, és belemártotta a kekszet a kávésbögréjébe. Megveregette a karomat.

– Nagyon örülök, hogy újra látlak, Max – mondta annyi őszinteséggel, hogy belepirultam. – A hírekben mostanában sokat beszélnek rólatok. bólintottam.

– Igen. Elfeledkeztünk a terv „nyakat behúzni és meglapulni” részéről.

– Van tervetek? – kérdezte aggódó arccal. – Mit csináltok mostanában? Többen is vagytok?

Abban a percben a természetes titkolózóösztönöm bekapcsolt, és szájjárat kaptam. Agyar abba hagyta mellettem a rágást. Dr. Martinez gyorsan leolvasta az arcomról, mi a helyzet.

– Semmi baj – mondta. – Vegyétek úgy, hogy nem kérdeztem semmit. Csak annyira... szeretnék valahogy segíteni!

Dr. Martinez állatorvos, és korábban kezelt már lőtt sebbel a rendelőjében. Ő fedezte fel röntgenezés közben a karomba ültetett mikrochipet.

– Talán tudna valahogy – mondtam. – Emlékszik még a mikrochipre?

– A karodban? – ráncolta a homlokát. – Még mindig megvan?

– Igen. És még mindig meg akarok tőle szabadulni. Bekapta a kekszet, a kávéjába kortyolt, és átgondolta a dolgot.

– Mióta elmentél, vagy százszor megnéztem azt a röntgenfelvételt – mosolygott. – Nem hittem, hogy újra látni foglak. De egyszerűen nem hagyott nyugodni. Meg akartam oldani a problémát. Csak néztem és néztem, és azon gondolkoztam, hogyan lehetne kivenni anélkül, hogy az idegeid megsérüljenek, és a karod használhatatlanná váljon.

– És kitalált valamit? – kérdeztem. Gyakorlatilag remegtem az izgatottságtól.

Leeresztette a vállát.

– Nem vagyok benne biztos. Talán mikroszkópos műtéttel, de...

– Akkor csinálja! – vágtam rá. – *Most!*

Éreztem, hogy Agyar bámul, de én dr. Martinezre koncentráltam.

– Ki akarom vetetni – mondtam, és utáltam, hogy már megint könnyörögni kezdek. – Nem érdekel, mibe kerül.

Nem kockáztathatod az egyik karodat – figyelmeztetett a Hang.

Valamilyen okból ma különösen idegesített.

Ugyan, miért nem? – Gondolataimból szarkazmus csöpögött. – *Én fél kézzel is meg tudom menteni a világot.*

Dr. Martinez határozatlannak tűnt, túl óvatos volt ahhoz, hogy vállalja a rizikót.

Agyar hirtelen elkapta a bal karomat, megfordította, és az asztalra fektette. A dühös-vörös vágásnyomok, amiket a kagylóval ejtettem, szinte lángoltak. Rondák és púposak voltak. Elvörösödtem, el akartam húzni a kezemet.

– Anyám! – motyogta dr. Martinez rémülettől kitágult szemmel.

– Megpróbálta kivágni magának – mondta ki Agyar kereken. – Majdnem elvérzett egy tengerparton. Vegye ki neki, nehogy újra elkövesse ezt a marhaságot. Persze, ez nem fogja meggátolni abban, hogy más marhaságot ne kövessen el – tette hozzá realistán.

Dühödten rámeredtem, utáltam a dr. Martinez arcán ülő csalódottságot, úgyhogy akkor órá bámultam. Ha kimutatja, mennyire sajnál, összekoccintom a kókuszdióikat.

– Megpróbálhatom – mondta végül.

27.

– *HOL VAN ANGYAL?* – lehelte Böki fülébe Gázos.

– Fogalmam sincs – suttogta vissza.

A teherautó megállt, és kinyílt a hátsó ajtaja. Nappal volt. A Repkedők, akik hátul utaztak, most lekászálódtak, és olyan hangosan becsapták maguk után az ajtót, hogy Böki füle csengeni kezdett.

Néhány évszázaddal később a hátsó ajtó újra kinyílt, és a Repkedők néhány darab száraz kenyeret és rohadt gyümölcsöt dobtak be nekik. Az ajtó megint becsukódott. Hátborzongató kacagás hallatszott.

A rakodótérben uralkodó sötétség ellenére Böki jól látott, és Gázos is. A kenyérdarabokhoz másztak. Böki a rosszullétig éhes volt. Még hátrakötözött kézzel is megette az utolsó morzsaig a penészes kenyeret és a legrohadtabb gyümölcsöt is.

– Ha kijutunk innen, minden egyes roboton rajta hagyom a fognyomom! – motyogta Totál összeragasztott lábakkal.

– Innen nem jutunk ki élve – mondta Iggy. – Nagyon rossz érzésem van.

Böki nem emlékezett rá, hogy Iggy valaha ennyire feladta volna. Ő is az idősebbekhez tartozott, mint Max és Agyar. Böki általában el is feledkezett róla, hogy vak. Erős volt, hatalmas és kemény harcos. Amikor kimondta ezeket a szavakat, Böki kalapáló szívét mint-ha hideg vasmarok szorította volna meg.

– Kijutunk – jelentette ki Böki, és ezredszer kívánta, hogy az ajtó vágódjon ki, és Agyar meg Max álljon mögötte.

Iggy hallgatott.

– Meg kell találnunk Angyalt – suttogta Gázos. – Nem engedhetjük, hogy azt tegyék vele... amit legutóbb is tettek.

Angyal teljesen kikészült, mire legutóbb kiszabadították. Hetekig tartott, amíg felépült. És többé nem volt a régi. Szomorúbb volt. Csendesebb.

Ha arra gondolt, hogy mit művelhettek azóta Angyallal, Böki megborzongott.

– Ki kell találnunk valamit – suttogta. – Max és Agyar is megpróbálna kieszelni egy tervet. Gondolkozzunk!

– Mi lenne, ha megkérnénk a Mikulást? – mondta Iggy keserűen.

– Vagy a húsvéti nyulat!

– Nekem az a tervem, hogy harapjuk meg őket – hadarta Totál. – Ha kinyitják az ajtót, rájuk vetjük magunkat, és szétmarcangoljuk őket a tépőfogainkkal. De van egy B-tervem is: a lábuk elé szaladok, és amikor elbotlanak bennem, ti nekik estek.

– Kihagytad a számításból, hogy nekünk sajnos nincsen tépőfogunk – magyarázta türelmesen Gázos, fáradtnak hangzott és reményvesztettnek.

– Tényleg nincs, de azért fogaink vannak – mondta Böki. – Amivel már rég' elrúghattuk volna a ragasztószalagokat. Gyerünk! Totál rágja az enyémet, én rágom Gázosét, Gázos meg Iggyét! Aztán szétrúgjuk néhány Repkedő seggét!

A remény új bimbajával a szívében Böki Totálhoz csúszott, hogy a kutya rágni kezdhesse a kezén lévő ragasztószalagot.

De alig érezte meg Totál bajuszának birizgálását a kezén, a vasajtó kicsapódott, és öt Repkedő ugrott be. A teherautó elejébe sétáltak, és nem érdekelte őket, hogy belerúgnak néhány útjukba került márdárgyerebbe.

Böki mozdulatlanul feküdt, arccal a padlón. Ennyit a tervéről.

28.

– Ő A FIÚD? – Ella hihetetlenül boldog volt, hogy újra lát engem. Addig ölelgettük egymást, amíg meg nem hallottam Agyar türelmetlen sóhajtását.

Ella szobájában voltunk, ahol éppen otthoni ruhára cserélte futballdresszét, közben Agyar nyögvenyelős társalgást folytatott dr. Martinezzel a nappaliban.

A hétköznapi emberek háta annyira csupasz, és... *semmilyen* szárnyak nélkül. Csak egy észrevétel.

– Hogy Agyar!? Nem! Nem, nem! – vágtam rá. – Nem. Tudod, mi együtt nőttünk fel, szóval inkább olyanok vagyunk, mint a... ööö... testvérek.

– Nagyon jóképű – mondta tényszerűen, miközben farmert és kapucnis pulcsit húzott.

Éppen ezt emésztettem, és azon gondolkoztam, hogyan reagáljak erre a megjegyzésre, amikor rám nézett, és elmosolyodott: – De nyugi, Shaw Arker, az osztálytársam sokkal helyesebb.

Visszamosolyogtam. Ella mellém huppant az ágyra, az egész olyan közvetlen volt, hogy gombóc nőtt tőle a torkomban. Mintha testvérek lennénk, vagy a legjobb barátok, vagy ilyesmi.

– Shaw elképesztően, hihetetlenül imádnivaló – folytatta Ella, és az arca ellágyult. – Megkért, hogy legyek partnere a karácsonyi bulin, de már egy másik fiúnak igent mondtam addigra, vagyis vele kell elmennem. De ott van még a tavaszi multság! – húzgálta fel a szemöldökét, és kacagott.

– Sok szerencsét hozzá – mondtam. Az én határidőnaplómban sajnos nem voltak tavaszi multságok, nagyjából csak ilyenek álltak benne: „Radírozok seggének szétrúgása”, „a gonosz Iskola lerombolása”, „világmegmentés” meg hasonló semmiségek.

Halkan kopogtak az ajtón, mire mindketten felnéztünk.

– Készen állsz? – kérdezte Ella anyja.

– Nem is állhatnék készebben – feleltem.

29.

DR. MARTINEZ A RENDELŐJÉHEZ FUVAROZOTT. Azt mondta, senki sem fog zavarni, mert már rendelési idő után vagyunk. Hátul állt meg, a kuka mögött, hogy az autóját ne lehessen olyan könnyen kiszúrni. a rendelőben nem kapcsolt villanyt, és bezárta mögöttünk az ajtót.

– Nem tartunk itt éjszakára állatokat, vagyis nincs ügyeletben senki – magyarázta, miközben a műtő felé vezetett.

Mivel a műtőasztalt állatoknak tervezték, mondjuk egy bernáthyi nagyságúig, a lábam lelogott róla. A vasasztal hideg volt a hátamnak, és a fények túlságosan vakítottak. Behunytam a szemem.

Max, megtiltom, hogy kioperáld a chipet! – A Hang szokatlanul szigorú volt.

Igen, megtiltod – gondoltam fáradtan. – *Mert a tiltás olyan hatásos nevelési forma?!*

– Először kapsz egy kis Valiumot, hogy ellazulj – magyarázta dr. Martinez, és egy infúziót kötött a chiptelen karomba. – Lesz egy mellkasröntgen is, és egy kis vérvétel, csak hogy biztos legyen bennem, nem vagy beteg, meg ilyesmi.

A szociálisan legkevésbé elfogadott, ultrabizarr gyerekkoromnak köszönhetően, amit gonosz tudósok markában töltöttem el, kicsit rosszul viselem a kórházi szagokat: például az alkohol, a műanyag cső, a padlófertőtlenítő stb. szagát. Amikor dr. Martinez bekötötte az infúziót, igen csak markolnom kellett az asztal szélét, hogy fel ne ugorjak, és el ne rohanjak onnan, miután viszkető öklömet megismertetem néhány pofával.

A szívem kalapált, egyre gyorsabban vettem a levegőt, és éreztem, ahogy az adrenalin az ereimbe árad.

De tudjátok mit? Kiderült, hogy ez a fránya Valium éppen az adrenalin szivárgást zárja el!

– Ez jó – mondtam kótyagos boldogsággal. – Annyira. nyugodtnak érzem magam.

– Jól van, Max – veregette meg Ella a vállam.

– Még mindig akarod ezt? – kérdezte Agyar. – Vakkants egyet, ha igen!

Kinyújtottam rá a nyelvem. Akármilyen furcsa lényekkel is he-

lyettesítették a Radírozókat, ha ezt a chipet kiveszik, egy csipetnyi szerencsével bottal üthetik a nyomunkat. És lehet, hogy a Hangtól is elbúcsúzhatom örökre. Nem voltam benne biztos, hogy a Hang kapcsolatban áll a chippel, de volt rá esély. Bár a Hang néha egész hasznosnak bizonyult, nem akartam magamon kívül senkit a fejemben.

Ami már eleve vicces mondat, és nem sok ember száját hagyja el. Aztán dr. Martinez kinyújtotta a chipes karomat, és az asztalhoz rögzítette.

30.

ÖSZTÖNÖSEN PÁNIKBA ESTEM, AMIKOR dr. Martinez leszíjazta a karomat, de a pánik elpárolgott, sá-lá-lá-lá!

Valaki megfogta a másik karomat. *Agyar*. Éreztem a bőrkeményedéseit, a csontjait és az erejét.

– Annyira örülök, hogy itt vagy – gagyarásztam, és idiótán vigyorgtam rá. Láttam rajta, hogy ijedt és aggódik. – Nyugi, minden szuper lesz, ha te itt vagy!

Mintha elpirult volna egy kicsit, de már semmiben sem voltam biztos. Amikor tűszúrásokat éreztem a karomban, visszafogottan így reagáltam: – Hékás!

– Ez csak a helyi érzéstelenítés – magyarázta dr. Martinez. – Várunk egy percet, hogy hasson.

– Ó, milyen szépek a fények! – mondtam álmodozva, mert csak most vettem észre őket.

Mosolyogva figyeltem, ahogy a rózsaszín, sárga és kék fények táncolnak felettem. A karomon nyomást éreztem, és azt gondoltam, *meg kellene nézmem, mit ügködnek*, de aztán el is felejtettem a dolgot, és úgy folytam szét, mint zselés cukor a forró motorháztetőn.

– Agyar?

– Igen, itt vagyok – felelte. Megpróbáltam az arcára fókuszálni.

– Annyira boldog vagyok, hogy itt vagy!

– Ezt már hallottam.

– Nem tudom, mi lenne velem nélküled – pislogtam fel, és megpróbáltam a vakító fények mögé látni.

– Tök jól ellennél – motyogta.

– Nem! – Belém hasított a felismerés, hogy mennyire szenvednék nélküle. – Teljes mértékben rossz lenne. *Totálra!* – Hirtelen nagyon fontos lett, hogy ezt megértessem velem.

Megint babrálni kezdtek a kezemnél, és nem tudtam, mire vélni a dolgot: Ella anyja hamarosan megkezdte a műtétet?

– Rendben. Most csak lazíts! – Agyar hangja feszült volt, ideges. – Csak... lazíts! Ne beszélj!

– Most már nem akarom azt a chipet – mondtam kótyagosan, aztán ráncolni kezdtem a homlokom. – Valójában *sohasem* akartam azt a chipet.

- Oké – mondta Agyar. – Kivesszük.
- De szeretném, ha megfognád a kezem.
- Már fogom.
- Ó... Érzem én. – Aztán egy kis időre elhajóztam, alig érzékeltem a világot, csak Agyar kezét éreztem az enyémben.
- Van valahol egy La-Z-Boy fotel? – emeltem fel a fejem, hogy megkérdezzem, de minden szó külön erőfeszítés volt.
- Ööö, az nincs – válaszolta Ella mamája valahonnan a fejem mögül.
- Mert nekem most egy La-Z-Boy kéne – tűnődtem el, aztán megint lecsukódott a szemem. – Agyar, ne menj sehová!
- Nem megyek. Itt vagyok.
- Jó. Mert szükségem van rád. Ne hagyj el!
- Nem hagylak.
- Agyar, Agyar, Agyar – mormogtam, mert elárasztottak az érzelmek. – *Szeretlek!* Annyira, de annyira szeretlek! – Szét akartam tenni a kezem, hogy megmutassam, mennyire, de nem tudtam őket megmozdítani.
- Jézusom! – nyögte, mintha fojtogatnák.
- Oké, megvagyunk! – mondta végül dr. Martinez. – Kint van a chip. Most kiszabadítom a kezed, Max, és szeretném, ha megmozgatnád az ujjadat.
- Jó – mozgattam meg az ujjaimat azon a kezemen, amit Agyar tartott.
- A másikra gondolt – mondta Agyar.
- Oké – táncoltattam meg azokat az ujjaimat is.
- Gyerünk, mozgasd meg őket! – kérte dr. Martinez.
- Mozgatom – feleltem, és még jobban táncoltattam őket.
- Jaj! – mondta dr. Martinez. – Jaj, ne!

31.

SZÓVAL ÍGY ÁLLUNK, EMBEREK. A legmegalázóbb beavatkozás, amit csak el tudtam képzelni, plusz a bal kezem elvesztése, és mindezt egy nap alatt. Vagyis a karom még mindig megvolt, csak bénultan lógott. Puszta dekoráció volt. Mint a büszkeségem is.

Ha eszembe jutott a ködös emlék, hogy kótyagosan azt hajtogatom: „annyira szeretlek”, újra és újra megborzongok tőle. Ez az élmény garantálja, hogy többé a közelemben se engedjem a Valiumot meg a fajtáját.

Dr. Martinez szörnyen sajnálta a kezemet. Sírni kezdett, és a bocsánatomért esedezett.

– Hé, én akartam, hogy megtegye – mondtam.

– Nem kényszerítetted, és nekem nem lett volna szabad megtennem. – Teljesen összetört.

– Mindegy, a lényeg, hogy örülök, hogy megszabadultam tőle – mondtam. – Tényleg boldog vagyok.

A következő napom hangtalan volt, és kezdtem beleszokni a félkarúak életébe. Elég nehéz volt, de egyre jobban ment. Újra és újra megpróbáltam mozgatni a bal karom ujjait, és újra és újra cserbenhagytak. A karom persze fájt.

Agyar éjsötét szemét állandóan magamon éreztem, és a végén már falra másztam tőle. Amikor Ella és az anyukája kiment, sarokba szorítottam: – Amit tegnap mondtam, a világon semmit nem jelent – sziszegtem. – *Mindenkit* szeretek a csapatból! A Valium beszélt belőlem!

Az általában közömbös arcán most egy kibírhatatlanul beképzelt mosoly jelent meg.

– Na, persze! Ezt beadhatod magadnak, de én tudom, hogy annyira, de annyira szeretsz... rávettem magam, de gyorsan hátraugrott, és csak annyit értem el, hogy megrándítottam a karomat, és fájni kezdett... rám nevetett, aztán kimutatott az erdőre.

– Válassz ki egy fát, én meg majd rávések egy szívet és a monogramjainkat!

Nagy nehezen elnyomtam egy dühös üvöltést, aztán a folyosón át benrappoltam a fürdőszobába, és magamra zártam az ajtót.

Szuperéles ragadozóhallásommal nem tudtam nem hallani a kun-

cogását, aztán jobb kezemmel megfogtam a fejemet, és ezt motyogtam: – Istenem, segíts!

Azzal már elkéstél – mondta a Hang. – Most már csak magadon segíthetsz.

Jaj, ne!

A Hang tehát nem állt kapcsolatban a chippel. Még mindig a fejemben volt.

Tehát a mai nap zárása:

- 1) Egy használhatatlan kéz
- 2) Agyar azt hiszi, hogy nem létező gyöngéd érzéseket táplálok iránta
- 3) A Hang nem tűnt el

Sorra véve ezeket az undorító fejleményeket, már csak egyet tehettem: bekötözött bal kezemet kidugva a zuhanyzófüggöny mögül, beleültem a kádba, aztán vizet engedtem a fejemre, és sírni kezdtem.

32.

– JOBB LENNE, HA CSAK AZUTÁN indulnátok el, ha a bal kezed meggyógyult – ajánlotta dr. Martinez. – Ez egy orvosi tanács, Max.

– Már így is túl sokat maradtunk – feleltem. – És a mi rekombináns regenerálódó képességünkkel húsz perc alatt meggyógyulok.

Tudta, hogy túlzok, de azt is tudta, hogy az olyan apróságok, mint a gyógyulás és a józan ész, nem szokták befolyásolni a döntéseimet.

– Nem akarom, hogy elmenj – mondta Ella szomorúan -, egyikőtököt sem akarom, hogy elmenjen.

– Tudom – mondtam. – De vissza kell térnünk a mi... ööö... feladatunkhoz.

– Max, segíthetek valamiben? – Ella mamájának szemében olyan mély érzelmek csillogtak, hogy teljesen kikészültem tőlük.

A világ megmentése nem olyan dolog, amire valakit delegálhatnék magam helyett.

– Nem, nem hiszem – válaszoltam udvariasan.

Mögöttem Agyar várakozott, és utálta, hogy ott kell állnunk az udvaron. Egész reggel furcsán viselkedett, és nem tudtam, hogy mi a baja. A béna kezem, vagy az, amit *véletlenül* mondtam neki, vagy mi? Mindegy, a lényeg, hogy nagyon mehetnékje volt. Ahogy a lelkem egyik felének is.

A másik viszont maradni akart.

Az ölelgetés természetesen nem maradhatott el. Ezek az emberek köpni nem tudnak anélkül, hogy ne ölelnének meg valakit. Elég „kiegyensúlyozatlan” voltam, mert fél kézzel nehéz ölelkezni. Nem mintha a balt nem tudtam volna felemelni, csak könyöktől lefelé használhatatlan volt. Ügyetlen. Láttam, hogy dr. Martinez Agyar felé lép azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy megölelje, de amikor Agyar arcára nézett, jobbnak látta, ha megáll, és csak kézfogásra nyújtja karját. Legnagyobb megkönnyebbülésemre Agyar elfogadta.

– Örülök, hogy megismerhettelek – mondta Agyarnak, és látszott rajta, hogy úgy kell leállítani magát, hogy ne ölelje meg. Agyar feszülten állt, és nem válaszolt.

– Vigyázz Maxre!

Bólintott, és a szája egyik sarkát felhúzta. Tudta, hogy rosszul va-

gyok a gondolatától is, hogy valakinek rám kell vigyáznia. Összehúztam a szemöldököm. Erre még visszatérünk, az biztos.

– Viszlát! – mondta Agyar Ellának és dr. Martineznek, a maga szokásos csöpögős, érzelmes, túldramatizált módján.

Aztán átszaladt az udvaron, a levegőbe ugrott, és kitarta a szárnyát, mielőtt az erdőhöz ért volna. Hallottam, hogy Ellák levegő után kapnak, amikor a több mint négyméteres szárnyát szétcsapta, és könnyedén felemelkedett az égbe. Annyira feketék voltak a tollai, hogy bíbornak tűntek a napfényben.

Búcsúzásul Ellára és a mamájára mosolyogtam, pedig szomorú voltam, bár nem annyira, mint legutóbb, még a lebénult kezem ellenére sem. Most úgy éreztem, hogy ha újra megtaláltam őket, bármikor visszajöhetnek.

És tényleg szerettem volna visszatérni, ha ennek az egésznek vége lesz.

Feltéve, ha vége lesz egyszer.

33.

A Repülés ugyanolyan csodálatos és éltető volt, mint mindig. Agyarral jó negyven percig nem szóltunk egymáshoz. Arrafelé tartottunk, ahol a csapatot hagytuk. Tele voltam szorongással, és elkezdtem gondolkozni azon a csaknem-teljesen-valószínűtlen ötleten, hogy mindenki kap egy mobiltelefont, hogy hasonló helyzetekben elérhessük egymást.

Azt hiszem, ezt tovább már nem lehet halogatni.

– Mi van veled? – kérdeztem nyersen.

Mintha csak ezt várta volna, Agyar felemelkedett és gyakorlatilag fölém került, majd tartotta a sebességet. Repülés közben így lehetett a legegyszerűbben átadni valamit.

Felnyújtottam a jobb karom, és egy négyzet alakú lapot adott a kezembe.

Amikor a papírra néztem, Agyar ismét mellém szállt. Egy fotó volt, és én ráismertem.

Az a babafénykép volt, amit Agyarral találtunk abban az elhagyott, lepukkant házban egymillió évvel ezelőtt. Elvileg a táskámban hagytam, eldugva a kanyonban a többiekkel.

– Ezt meg minek hoztad magaddal? – kérdeztem Agyart.

– Nem hoztam magammal – mondta olyan hűvös hangon, mint mindig, de a teste valahogy feszültebb volt. – Találtam.

– Tessék?! – Még mindig nem értettem. – Hol?

– Két könyv között dr. Martinez dolgozószobájában. – Rám nézett, hogy mekkora sokkot kapok. – Két könyv között, és az egyik a rekombináns DNS-ekkel foglalkozott, a másik... madarakkal.

34.

NOS. HA A HIRTELEN FELISMERÉS FIZIKAI fájdalomokkal járna, a fejem abban a minutumban szétrobbant volna, és az agyvelőm darabjai ráfröccsentek volna egy gyanútlan járókelőre az alattunk lévő élelmiszerbolt parkolójában.

Most elég annyi, hogy le voltam döbbenve, és ahhoz nekem elég sok kell, az tuti. az állam leesett, ahogy Agyar mogorva képére bámultam, és csak azért csuktam be a számat, hogy ne kapjam be a bogarakat.

Nem véletlenül vagyok én a vezető. Én vagyok a legidősebb, a legokosabb, a legerősebb, a leggyorsabb és a legelszántabb. És mert én *akarok* lenni a vezető. Én vagyok a döntéshozó. Tehát a vezetői éleslátásommal összeadtam, hogy kettő meg hat, és egyetlen lényegre törő kérdés lett az eredmény: – Miii?!

– A képet dr. Martinez dolgozószobájában találtam... – kezdte újra Agyar, de leintettem, hogy hallgasson.

– Te kutattál a szobájában?! – Nekem ilyesmi meg sem fordult a fejemben. Sem most, sem az első alkalommal. az arca kifejezéstelen maradt.

– Egy gemkapcsot kerestem.

– Könyvei vannak a rekombináns DNS-ekről?

– És a madarokról.

– Ha egyszer állatorvos.

– Oké, állatorvos, de akkor is: madáranatómia, plusz rekombináns DNS-teóriák, plusz Gázos fotója?

– Te jó ég! Gondolkozni sem tudok – motyogtam, és megfogtam a fejem.

Minden egy nagy kép része, Max – segített ki a Hang. – Neked csak össze kell illesztened a kirakó darabjait.

A szerencsesüti idézetek itt nem sokat segítettek. Ezt tényleg bárholnan összekaparhattam volna, ehhez nem kell egy Hang a fejemben!

– Ó, tényleg? – vágtam vissza. – Csak össze kell raknom a részeket! Nagyszerű! Köszí a hasznos tippet! Bárcsak korábban mondtad volna, te. Akkor észrevettem, hogy hangosan beszélek, és befogtam.

Nem tudtam, mit gondoljak. És Agyar volt az egyetlen, akinek ezt

be mertem vallani. A többiek előtt eltitkoltam volna az igazat. Megráztam a fejem.

– Nem tudom, hogy áll a helyzet. Annyit tudok, hogy nemegyszer segített.

Agyar a szokásos, idegesítő módján hallgatott. Már majdnem a kanyonnál jártunk, ahol a csapatot hagytuk. Alaposan végignézttem a környéket, de sehol sem láttam árulkodó füstöt. Ami azt jelentette, hogy most az egyszer okosak voltak, és meglapultak... és...

Agyarral elkezdünk leszállni a kanyonba. De már tudtuk. Már hetven méter magasból tudtuk. Nem kellett megérinteni a kihűlt hamut, sem nyomok után kutatnunk, amit természetesen mégis megtettem.

Annyira ijesztően és rémesen világos volt: hogy a csapat már napok óta nincs itt. A talaj elárulta, hogy erőszakkal vitték el őket.

Amíg én boldogan tömtem magamba a csokis kekszet, a barátaimat elrabolták, és nem történtek velük túl kellemes dolgok.

A fejemet a jobb kezembe tettem, a balt használhatatlanul fel tartottam.

– A szarba.

És most nagyon finom voltam.

35.

AMIKOR BÖKI KINYITOTTA A SZEMÉT, a teherautó már mozgott. Mivel jó pár óra kimaradt, feltételezte, hogy elaludt.

Fészkelődni kezdett, észrevette a mellette fekvő Gázost és Iggyt. A szemük csukva volt, talán aludtak. Még Totál is kinyúlt, az oldalán feküdt, és még csak nem is lihegett.

Angyal továbbra sem volt sehol. Agyar és Max ki tudja, hol járt, és mi történt velük. Iggy továbbra is megadta magát a sorsnak.

Gázos nem mondta, de Böki tudta, hogy jobban fél, mint mutatja. Koszos arcán csíkokat hagytak a könnyek, amitől kisebbnek és védtelenebbnek tűnt, mint valaha.

Böki óvatosan fészkelődve kileste, hogy a teherautó elejében öt Repkedő ül falnak vetett háttal. Onnan nézve kiköpött Radírozóknak tűntek, apró eltérésekkel. Alapjában véve fémvázás robotok voltak, amiket vékony Radírozóbőr fedett. A bundájuk kevésbé volt vastag. És soha nem változtak át emberré, végig megőrizték farkasformájukat.

Böki ismét lehunyta a szemét. Mindene fáj, és kimerült volt, még gondolkozni sem tudott. Egy tervre volt szükségük. Minden túl ijesztőnek és erejét meghaladónak tűnt.

A teherautó hirtelen megállt, a kerékcsikorgás Böki fülébe hasított. Az utazás még csontrázóbb lett, mintha földútra kanyarodtak volna. *Aú, aú, aú!* – harapta Böki a száját, nehogy felsikítson. Gázos és Iggy kábultan felnyitotta a szemét, és Totál is mozgolódni kezdett.

– Remélem, tartunk egy kakiszünetet – motyogta.

Kiáltozás hallatszott kintről. A három madárkölyök nagy nehezen felült, a kezük még mindig hátra volt kötözve.

A két hátsó ajtó hangos, agyvelőrázó döndüléssel kivágódott. Napfény áradt be, pislogni kezdtek tőle, és el kellett fordítani a fejüket. A teherautóban ülő Repkedők az ajtóhoz mentek.

Kiabálás és lárma hallatszott odakintről. Böki nem látott mást, csak egy hosszú, üres földutat, amit alacsony bokrok szegélyeztek.

Se épületek, se elektromos vezetékek. És senki, aki segíthetne rajtuk. Se egy hely, ahová menekülhetnének. A szárnyukat különben is szorosan a hátukhoz ragasztószalagozták.

– Mi történik? – suttogta alig hallhatóan Iggy, de azért kapott egy rúgást az egyik Repkedőtől.

– Pofa be! – recsegte olyan hangon, mint egy telefonos hangüzenet.

Böki hallotta, hogy lábak trappolnak a teherautó felé. Felkészült rá, bármi is következzen.

Mert, hogy mi következik, azt egymillió év alatt sem tudta volna senki megjósolni.

Egy nagy csapat Repkedő állt a kamion végében, szőrös pofájuk egyforma vicsorgásba fagyott. Böki nyelt egy nagyot, és megpróbálta bátrabbnak mutatni magát.

A falka nyugtalanul mozgolódni kezdett, és Böki észrevette, hogy utat engednek valakinek. *Talán Maxnek?* Szíve hevesebben kezdett verni a gondolatra. Még egy megkötözött, összevert Maxnek is örülni tudott volna, ha felhajítják melléjük a teherautóra...

Jeb volt az!

Böki szíve belesajdult, amikor a gyerekkorát jelképező arcot meglátta. Jeb mentette meg őket. Aztán meghalt – vagyis ők azt hitték, hogy meghalt. Aztán újra felbukkant, és rájöttek, hogy Közéjük tartozik. Böki tudta, hogy Max most már gyűlöli a férfit. Ezért ő is gyűlölte.

A szeme résnyire szűkült.

Jeb háta mögül egy Radírozó, egy valódi Radírozó lépett elő, és a férfi mellé állt. Ari volt az! Ari, akit egyszer már szintén halottnak hittek, aztán mégsem volt az. Ari volt az egyetlen élő Radírozó, akit hosszú napok óta látott.

Böki ugyanolyan unott képet vágott, amelyet Maxtól és Agyartól százszor látott.

Lám, lám, Jeb és Ari. Nem tudnátok valami újat mutatni?

Ari mögül is előlépett valaki. Böki szeme elkerekedett, és lélegzete bennszakadt a torkában. A szája kinyílt, de hang nem jött ki rajta.

Csak egy szót formált: *Angyal.*

Amikor Böki Angyal kék szemébe nézett, a lány vadidegennek tűnt. Böki még soha nem látta ilyennek.

– Angyal! – kiáltotta Gázos egyszerre boldog és aggódó arccal.

– Angyal? – szólalt meg végre Böki is, és a félelem jeges vízként csurgott le a hátán.

– Itt az idő a halálra – csicseregte Angyal azon az édes kislány-

hangján.

36.

– EZ TÚL EGYSZERŰ – mondta Agyar, miközben a hatvan méterrel alattunk lévő földet fürkészte.

– Én is ugyanerre gondoltam. Mindent megtettek, hogy követhessük őket, épp csak sárga nyilakat nem raktak ki, hogy „erre, emberek!”

Mamut nagyságú köröket írtunk le, és egy óra múlva a teherautónyomoknál jártunk. Mintha egy kamion lett volna, sok kerékkel, és egy jó kilométeren át homokcsíkot hagyott az aszfalton. Csak egy oka lehetett, amiért teherautót rejtettek el az út mellett, aztán újra elhajtottak vele. Hacsak nem kaktuszgyűjtők voltak. Vagy homokgyűjtők. Vagy filmesek.

Mivel az egyesült államokbeli Francos Fenében voltunk, kilométereken keresztül egyetlen út futott ugyanabba az irányba. A csudába, nem túl nyilvánvaló ez?!

– És mi bedőlünk nekik, mert hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzünk, hogy visszasüllyedjünk a hülyeségbe? – kérdeztem.

Agyar komoran bólintott.

– Bedőlünk nekik, mert nincs más választásunk.

– Na, igen. *Ezért.*

Háromórányi gyorsrepülés után megláttuk őket: tizennyolc kerek kamion parkolt az út mellett, talán Arizona legelhagyottabb, legnéptelenebb pontján. Innen nem hívhatod a 911-et. Innen nem szaladhatsz segítségért. Innen hiába küldöd a füstjeleket napokig, *egy lélek sem látja.*

– Azt hiszem, helyben vagyunk – sóhajtottam. – És látod azt a tömeget odalent? Azt hittem, a Radírozókat kiirtották.

– A Hang hazudott neked?

– Nem – mondtam lassan, miközben egy légáramon siklottam.

– Nem hiszem. Még *soha* nem hazudott nekem. Ha azok ott nem Radírozók, akkor azok, amikkel helyettesítették őket. Mekkora megkönnyebbülés!

– Az – mondta, de hangja éppen az ellenkezőjét sugallta. – Öt dolcsiba, hogy rosszabbak az elődjeiknél. És lehet, hogy fegyverük is van.

– Nem kétlem.

- És persze hogy várnak minket.
- Mindent megtettünk, épp csak nem táviratoztunk nekik, hogy jövünk.
- Utálok az egészet – nézett Agyar mindenhová, csak a bénán lógó karomat ne kelljen látnia.
- Ez azért van, mert még maradt egy csipetnyi józan eszed. Nagy köröket téve próbáltam felkészülni egy lehetetlen küzdelemre: ketten leszünk több száz lény ellen, amik a Radírozóknál is rosszabbak lehetnek. És fogalmam sem volt, hogy a többiek képesek-e segíteni. akárhogy is nézzük, ez halálos küldetés volt. egy újabb.
- De van azért egy jó dolog is a mai napban – jegyezte meg Agyar.
- És mi lenne az? Hogy palacsintává lapítanak, mielőtt megölnének bennünket?
- Olyan váratlanul vigyorgott rám, hogy még verdesni is elfelejtettem a szárnyaimmel néhány másodpercig.
- Az, hogy annyira, de annyira szeretsz – búgta beképzelten. Aztán széttárta a karját. – *Ennyire szeretsz.*
- Dühödt sikoltásom talán Kaliforniáig is elhallatszott, vagy Havaiig, de az biztos, hogy az alattunk lévő ismeretlen hadsereg meghalotta. Nem zavart. Összecsuktam a szárnyam, és siklani kezdtem, hogy minél távolabb kerüljek Agyartól. Most, hogy jól felment tőle az agyvizem, készen álltam rá, hogy végezzek néhány ezrednyi utánpótlással, akármik is voltak.
- Be kellett magamnak vallanom, hogy talán csak erre ment ki a játék.
- Hihetetlen, de sikerült úgy futva leszállnunk a kamion tetején, hogy nem lyuggattak szitává a golyók, ami nagyon rosszat tett volna az aerodinamikánknak. fejek fordultak felénk, Radírozó-szerűek, de volt valami furcsa bennük. Egyelőre még nem tudtam volna megfogalmazni, mi az.
- Iggy! – kiáltottam.
- Max! – hallottam furcsa, fojtott kiáltását a kamion hátuljából, aztán előmászott.
- Jól vagytok, srá...? – Akkor vettem csak észre Jebet, Arit és Angyalt. – Angyal! – kiáltottam. – Jól vagy? Ha egy ujjal is hozzáértetek ezek a szemetek, én.
- De Angyal jeges tekintete megállított.

– Én mondtam, hogy jobb vezető lennék nálad, Max – mondta bántó közömbösséggel. – De most eljött a halálotok órája. A laboratórium minden teremtményét kiirtották, és most ti jöttök. – Jebhez fordult. – Jól mondom?

Jeb komoran bólintott, és a világ a következő pillanatban elsötétedett a szemem előtt.

MÁSODIK FEJEZET

Iskolafogság örökre

ÚGY ÉREZTEM, MINTHA A FEJEM EGY TEKEGOLYÓ LENNE, amit már-ványbábuk ellen használtak.

A szívem kalapált, ziháltam, és minden izmom fájt. Nem tudtam, mi ez, csak azt, hogy nagyon rossz.

Kinyitottam a szemem.

De a *rossz* szó annyira szánalmasan pontatlan az állapotom leírására, mintha egy másik nyelvből származna, mintha a *naiv idioták* nyelvén lenne.

Egy kórházi ágyhoz rögzítettek. A csuklómon és a bokámon vas-tag tépőzárak.

Nem voltam egyedül.

Nagy nehezen felemeltem a fejem. Megpróbáltam leküzdeni a hányingert, amitől görcsösen öklendeznem és nyeldesnem kellett.

Bal felől Gázos feküdt egy vaságyhoz kötözve. Álmában levegő után kapkodott és rángatózott.

Mellette Böki is mozgolódni kezdett, és halkán felnyögött.

Jobb oldalamon Iggy feküdt mozdulatlanul, és a mennyezetet bámulta, amit nem láthatott.

Iggy mellett Agyar küzdött a tépőzárakkal. Sápadt arcán elszánt komorság. Amikor észrevette, hogy figyelem, egy pillanatra mintha megkönnyebbülés lágyította volna meg az arcát.

– Jól vagy? – tátoztam.

Kaptam tőle egy gyors bólintást, aztán a többiek felé bökött az állával. Aggódva bólintottam, és a helyzetünket az univerzális „szarban vagyunk” arckifejezéssel konstatáltam. Agyar a szoba túloldalára nézett. Totál halottnak tűnt, leszámítva az időnkénti izomrángásokat. A lábait ugyanúgy megkötözték, ahogy nekünk. Elég lestrapálnak nézett ki, a szája körül nagy, furcsa foltokban hiányzott a szőr.

Lassan mozgattam a fejem, nehogy kidobjam a taccsot, és körbenéztem. Egy ablaktalan, fehér szobában voltunk. Mintha Böki mögött egy ajtót láttam volna, de nem biztos.

Iggy, Agyar, én, Gázos, Böki és Totál. Angyal hiányzott.

Vettem egy nagy levegőt, és nekiveselkedtem, hogy eltépjem a tépőzárakat, amikor megcsapta az orromat a szag. A vegyszer, fertőt-

lenítő alkohol, padlótisztító és műanyag cső szaga. A szag, amit életem első tíz évében szagolni voltam kénytelen.

Rémülten levegő után kaptam, és Agyarra bámultam. Kérdően nézett rám.

Kétségbeesve reménykedtem benne, hogy talán tévedek, de tudtam, hogy nem, és felé tátogtam a választ: – Az Iskola!

Agyar tekintetében felcsillant a ráismerés, és más megerősítésre már nem is volt szükségem a jelenlegi rémálomban.

Visszakerültünk tehát az Iskolába.

38.

AZ ISKOLA: EGY SZÖRNYŰ ÉS RÉMISZTÓ HELY, amit az elmúlt négy évben megpróbáltunk túlélni, és ahonnan sikerült megszöknünk. Az Iskolában kísérleteztek rajtunk, vizsgáltak és újra vizsgáltak, és ki képeztek bennünket. Ennek a helynek köszönhettem a fehérköpeny-fóbiámat, és azt, hogy soha nem leszek nagy kémikus. E miatt a hely miatt ráz ki a hideg, ha a kisállat-kereskedésben meglátok egy kutyaketrecet.

– Max? – Gázos hangja olyan volt, mint a csiszolópapíré.

– Szia, drágám! – mondtam nagyon halkán.

– Hol vagyunk? Mi folyik itt?

Nem akartam neki elmondani, de amíg egy hihető hazugságon gondolkoztam, a valóság eljutott a tudatáig, és döbbenet meredt rám. Leolvastam a szájáról a kérdést: „Az Iskolában?” Nem tehettem mást, bólintottam. A fejét visszajejtette a párnájára, és észrevettem, hogy egykor lágyan szálló, szőke haja most poros, összetapadt és szürke volt.

– Hé! – szólalt meg Totál erőtlen felháborodással. – Az ügyvéde-
met akarom! – De szokásos harciasságát most tompította a hangjában bujkáló fájdalom.

– Van egy B-tervünk? Esetleg C? Vagy Z? – kérdezte Iggy életelen, enervált hangon. Az volt az érzésem, hogy feladta, és már csak úszik az árral. megköszörültem a torkom, és nyeltem egy nagyot.

– Hogyne lenne! – próbáltam vezetőhöz méltóan hangzani, de nem volt könnyű. – Terv az mindig van. Most például az, hogy megszabadulunk ezektől a tépőzáraktól.

Hallottam, hogy Böki is felébred, és ránéztem. Nagy, barna szeme komoly volt, meg kellett feszítenie a száját, hogy ne remegjen. Arcát lila zúzódás tarkította, és a karján is zúzódásokat láttam. Mindig kisgyerekként gondoltam rá, mint Gázosra vagy Angyalra, de most hirtelen tíz évet öregedett.

Mert *tudta*, és ez a szemében is tükröződött.

Tudta, hogy kalitkában vagyunk, hogy nekem semmilyen tervem sincs, ergo reményünk se.

Ami jól össze is foglalta a helyzetünket.

39.

NEM TUDOM, MENNYIVEL KÉSŐBB – miután a karom már teljesen érzéketlen lett, de a bokám még nem kezdett el zsibbadni nyílt az ajtó. Egy alacsony, ősz hajú, fehér köpenyes néni lépett be rajta tálcával a kezében. Valaki gonosz nagymamája. Új illat töltötte meg a levegőt.

Megpróbáltam nem belélegezni, de elkerülhetetlen volt.

A néni elém állt, és kedves arcán mosoly jelent meg.

Szedd össze magad, Max! Ez a fejemben hallatszott. A Hangot utoljára a sivatagban hallottam beszélni.

Megpróbáltam olyan nyugodt képet vágni, amennyire egy kórházi ágyhoz ragasztott, tizennégy éves madárkölyöktől futja *a pokolban*.

– Ilyen még nem volt – mondtam hűvösen. – Csokis keksszel kínozni. Nem volt jobb ötletük?

Az asszony meglepődött, de igyekezett nem mutatni.

– Gondoltuk, éhesek vagytok – felelte. – Egyenesen a sütőből szedtük ki, még forró!

Meghintáztatta a tálcát, hogy a frissen sült keksz ellenállhatatlan vaníliaillata mindenkire eljusson.

– Be akarja adni, hogy az örült tudósok a kávészünetükben tésztát dagasztgatnak?! Ez tényleg nevetséges!

Most aztán tényleg meglepődött. A vérem forni kezdett a dühtől.

– A cella egész jó. A tépőzárhoz gratulálok. Ígéretes indulás volt! De a csokis keksz erős visszaesés. Beteg volt, amikor az iskolában a túszkínzást tanulták?

Az arcán vörös foltok jelentek meg, és hátrálni kezdett.

– Egye meg a vacak kekseit! – húztam össze a szemem, és hagytam, hogy vicsorgás kússzon a hangomba. – Nem tudom, mit terveznek velünk, maguk rohadt szörnyetegek, de legyünk rajta túl! Máskülönben csak az idejüket vesztegetik!

Az arca most már olyan merev lett, mint egy maszk, és elindult az ajtó felé.

Ez a tervünk, gondoltam. Amikor bejönnek, hogy valamit tegyenek velünk, az lesz a mi esélyünk. És élni fogunk vele.

Már majdnem kiment, amikor Totál erőtlenül felemelte a fejét.

– Ne siessen annyira! Én megkóstolnám! Én nem vagyok annyira

büszke!

Összenéztünk Agyarral, és forgatni kezdtük a szemünket. az asszony megdöbbent, amikor Totál megszólalt, és nem tudta, hogy teljesítse-e a kérését. Továbbrobogott az ajtó felé, és olyan hangosan csapta be, hogy a dobhártyám is beleremegett.

40.

– OKÉ, ABBAN A PILLANATBAN, amikor elengednek bennünket, szabaduljon el a pokol! – mondtam másnap reggel. Legalábbis arra tippeltem, hogy reggel van, mert megint felkapcsolták a villanyokat.

A csapat bólintott, de egyikük sem azzal a dühös elszántsággal, ami a kiszabaduláshoz kellett volna.

– Mi van? Máskor is voltunk már kutyaszorítóban – emlékeztettem őket. – Ezek mindig elszúrják valahol, mindig hibáznak. Eddig is le tudtuk őket győzni, miért lenne ez most másképp?!

Semmi reakció.

– Ugyan már, srácok, szedjétek össze magatokat! – próbáltam lelket önteni beléjük. – Hadd lássam azokat a bosszúvágtyól égő arccokat!

Böki halványan elmosolyodott, de a többiek továbbra is elmerültek saját világukban, és gépiesen rángatták a tépőszalagokat. Agyar megértő pillantást vetett felém, én meg annyira csalódott voltam, hogy legszívesebben felvonyítottam volna.

Az ajtó ismét kicsapódott – Bamm! -, aztán a többiekre néztem: Most!

Istenem, Jeb volt az. Anne Walker követte, akit Martha Wart farmháza óta nem láttunk. A *szentségtelen háromságot* Angyal egészítette ki, aki csokis kekszet majszolva hűvösen m rám nagy kék szemével.

– Angyal! – kiáltott fel Gázos.

– Szevasz, Max! – mondta Anne Walker komoran, és egyáltalán nem hasonlított egy leendő nevelőanyához.

Felsőhajtottam, és a plafonra néztem. *Csak most ne sírjak! Egyetlenegy könnycseppet sem!*

Jeb odajött hozzám, és olyan közel állt az ágyamhoz, hogy az arc-szesze illatát is éreztem. Az illat életem legboldogabb, tíz és tizenkét éves korom közötti időszakára emlékeztetett.

– Szia, Max! – köszönt halkán, és az arcomat fürkészte. – Hogy érzed magad? – Ami a „hülye kérdések” egytől tízes listáján egyből tíz pontot kapott. .

– Nagyszerűen, köszönöm kérdésed! – feleltem ragyogó arccal. –

És neked hogy szolgál a kedves egészséged?

– Semmi émelygés vagy fejfájás?

– A legnagyobb fejfájásom, és akitől hányingert kapok, előttem áll, és hülye kérdésekkel nyaggat.

Megsimogatta a lábam a takarón keresztül, és megpróbáltam nem túl feltűnően megborzongani.

– Nem érzed úgy magad, mintha néhány *kemény dolgon* lennél túl? – kérdezte. rámeredtem.

– Valami olyasmi. De sajnos még nem vagyok rajta túl.

Jeb Anne felé fordult, és bólintott. Anne kifejezéstelen arccal nézett vissza rá. úgy láttam, hogy valami történik, amit én még nem teljesen értek.

Még szerencse, hogy hozzá vagyok szokva ehhez az érzéshez.

– Max, mondanom kell valamit, amit nehéz lesz elhinned – kezdte Jeb.

– Azt, hogy nem vagy gonosz? Hogy te nem vagy a legrosszabb, leghazugabb, legálnokabb áruló féreg, akit ismerek?

Szomorúan elmosolyodott.

– Az az igazság, Max, hogy semmi sem az, aminek látszik.

– Aha. Ezt az úrlény súgta neked, amikor levetted az alumínium-fóliát a fejedről?

Anne Walker előrelépett. Jeb a kezével jelzett, hogy „bízta rám!”, de Anne csak legyintett.

– Tudod, Max, te most az Iskolában vagy – mondta a nő.

– Nem mondja! És – hadd találgassak -, valami madárgyerek *hibrid* vagyok, ugye? És maguk most elkaptak? És egy *kórházi* ágyhoz szíjaztak? És talán még szárnyaim is vannak! Igazam van?

– Nincs. Még mindig nem érted – mondta élénken. – Te az Iskolában vagy, Max, mert *soha* nem is hagytad el. Minden, amiről azt hitted, hogy az utóbbi hat hónapban megtörtént, *csak álom volt*.

41.

CSODÁLKOZÓ SZEMMEL NÉZTEM ANNE-RE.

– Te jó ég! Ez teljesen új! Erre tényleg nem számítottam. -A csapatra néztem, és megkérdeztem: – Számított erre valaki? – Óvatosan megcsóválták a fejüket.

Anne felé biccentettem.

– Ezzel megfogott bennünket. Ügyes.

– És igaz – mondta. – Tudjátok, hogy kísérleti fázisban lévő rekombinánsok vagytok. Tudjátok, hogy korlátozott élettartamotok alatt kísérleteknek vetünk alá benneteket. Az is a teszt része volt, hogy megvizsgáljuk a „képzelőerőtöket” és azt, hogy milyen pontosan manipulálhatjuk az emlékeiteket, illetve, hogy ültethetünk-e új emlékeket az agyatokba. Van néhány kísérleti szer, amiket használhattunk, amik – hogy csak a lényegre szorítkozzam – olyan emlékekkel ajándékoznak meg, amiket valójában nem éltetek át. ezt meg miért csinálja? Miért erőlködik ennyire, hogy kiforgassa a tényeket?

– Tényleg azt hiszitek, hogy Jebbel Coloradóban éltetek? Hogy Angyalt elrabolták? Hogy visszaszereztétek? Hogy New Yorkba mentetek? Hogy megöltétek Arit? Hogy Virginiában velem éltetek? – vonta fel a szemöldökét.

Összehúztam a szemem, és hallgattam. Láttam, hogy a többiek csüngenek minden szaván.

– Max, *mi adtuk* nektek azokat az emlékeket. Figyeltük, hogyan dolgozik a szíved és a tüdőd, amikor azt képzelted, hogy éppen harcolsz. Mi küldtünk benneteket New Yorkba, Floridába, Arizonába. Emlékszel dr. Martinezre és Ellára? Ezek a konstrukciók alkalmat adtak rá, hogy megvizsgáljuk a pszichológiai és fizikai reakcióidat egy meleg, barátságos környezetre.

Az ereimben jégkásává változott a vér. Tudnak Elláról és dr. Martinezről? Ez hogy lehet? Bántották őket? Megölték őket?

Megpróbáltam továbbra is pókerarcot vágni és visszafogni a zihálásomat. Nem engedhettem meg, hogy észrevegyék, megfogtak. Eddig ez volt a legrosszabb fejlemény.

– És azzal az emlékkal, hogy magával éltünk, mit akartak vizsgálni? – vágtam vissza. – Azt, hogyan reagálok egy álnok megalomániásra, akiben egy csöpp anyai érzélem sincs?

Anne arcán vörös foltok jelentek meg. Egy ide.

– Te továbbra sem hiszel nekünk, drágám – mondta Jeb.

– Nem. Mert nem örültem meg – mondtam, de a hangom kicsit olyan volt, mintha fojtogatnának.

Jeb lágyan megfogta a bal csuklóm. Ösztönösen el akartam húzni, de nem tudtam. Óvatosan megfordította a karomat a tépőzárasszík alatt, hogy a tenyerem felfelé nézzen.

– Figyelj, Max! – kezdte nagyon kedvesen. – Hidd el nekem, hogy egyik emléked sem valódi. Csak álmodtad őket. Te sohasem hagytad el az Iskolát. emlékeztek arra a feldagadt, vörös hegre az alkaromon, ami akkor keletkezett, amikor ki akartam venni a chipet? Meg a műtetre néhány nappal ezelőtt? Egy tiszta, egyenes, alig egy-két centis vágásnyomot hagyott.

Jeb feltolta a ruhám ujját a karomon. és egyetlen heget sem láttam. De sehol. A karom sima volt, makulátlan. Megpróbáltam megmozgatni az ujjaimat. És sikerült. A bal karommal semmi probléma nem volt.

Gázos döbbenet kapott levegő után a szomszédos ágyon. megpróbáltam nem lélegezni, nem nyelni, és leplezni a sokkot, ami ért. Aztán valami eszembe jutott: Totált New Yorkban találtuk.

– És mi a helyzet Totállal? – követeltem a választ győzedelmesen.
– Őt is álmodtuk?

Jeb kedvesen nézett rám.

– Igen, drágám. Őt is álmodtátok. Totál, a beszélő kutya, nem létezik.

Félreállt, hogy láthassuk a szemben lévő ágyat. Üres volt. A lepedő sima, ropogós és fehér. Totál sohasem feküdt ott. Vagy mégis?

42.

OKÉ, MOST KÉPZELJETEK NAGYON KIAKADTNAK!

Most vagy komolyan megbabrálták az agyamat... vagy még komolyabban megbabrálták.

Nagyon gyorsan végigszaladtam a lehetőségeken:

1. Hazudnak (természetesen)
  - a) Hazudnak, hogy végig ki sem mozdultunk az Iskolából
  - b) Nem hazudnak, hogy végig az Iskolában voltunk
2. Ez az egész, tehát a jelen pillanat is, csak egy újabb hallucináció
3. Minden, ami eddig történt, csak kábítószeres rémálom (de ez csak egy anorexiásan csenevész lehetőség)
4. Akár hazudnak, akár igazat mondanak, akár itt voltunk végig, akár nem, szét kell rúgnom a hájas seggüket, és kész.

Visszafeküdtem vékony párnámra. Aztán végignéztem a csapaton. Láttam őket, ahogy idősödnek, ahogy egyre magasabbak lesznek, ahogy nő a hajuk. Hogyan feküdhetnénk itt lekötözve évek óta?! Vagy már eleve ekkorák voltunk? Ilyen korúnak alkottak meg?

Angyalra néztem, és azt kívántam, bárcsak küldene egy megerősítő gondolatot. De egyetlen gondolathullám sem érkezett tőle. Egek!

Nem tudtam tovább gondolkozni. Éhes voltam, fájdalmaim voltak, és csak nagy nehezen tudtam a kifutni készülő pánikomat fedő alatt tartani. Lehunytam a szemem, és megpróbáltam néhány nyugodt lélegzetet venni.

– És most hogyan tovább? – nyögtem ki végül.

– Mindjárt kaptok valamit – felelte Jeb.

– Egy utolsó vacsorát – csipogta Angyal a kislányhangján.

Felpattant a szemem.

– Sajnálom, Max – kezdte Anne Walker -, de ahogy talán már rájöttél, leállítunk minden rekombinációs DNS-kísérletet. A farkasember hibrideket már nyugdíjaztuk, és most veletek is azt tesszük.

Ami megmagyarázta, hogy miért nem láttunk mostanában igazi Radírozókat. Gázos már beszélt a Repkedő robotokról.

– A nyugdíjazás maguknál a kinyírás szinonimája? – kérdeztem közömbösen. – Csak így tudják elviselni saját magukat? Ha a halál és a gyilkosság helyett enyhébb szavakat használnak?

– Rádióbemondó-hangon folytattam:

– Híreket mondunk. Ma este hét ember „nyugdíjba vonult” a tizenhetes úton történt szörnyű autószerencsétlenségben. – Hangot váltottam: – Jimmy, nem nyugdíjazod azt a madarat a puskáddal? – És megint más hangon: – Kérem, ne nyugdíjazzon, odaadom a pénztárcám!

Jebre és Anne-re néztem, és éreztem, ahogy a hideg dühtől maszkká merevedik az arcom.

– Ez tényleg működik maguknál? Így már képesek tükörbe nézni? Aludni éjszaka?

– Kaptok valamit enni – mondta Anne, és gyorsan kisétált a teremből.

– Max... – kezdte Jeb.

– Nehogy hozzám merj szólni! – csattantam fel. – Vidd magaddal ezt a kis árulót, és távozzatok a *siralomházunkból!*

Angyal közömbös arccal nézett rám, aztán Jebre. Jeb kézen fogta, sóhajtott egyet, és mindketten kisétáltak a teremből. Remegtem a dühtől, és utolsó próbálkozásképpen emberfeletti erőmmel megpróbáltam kitépni magam a tépőzárak közül.

De semmi.

Visszahanyatlottam az ágyra, könnyek gyűltek a szemembe attól, hogy ilyen helyzetben kell látnom a csapatomat. Megmozgattam az ujjaimat a bal kezemen, aztán a hegekre néztem. Nem volt ott semmi.

– Ez egész jól ment – jegyezte meg Agyar.

43.

OKÉ, ITT EGY FOGAS KÉRDÉS: ha azt álmodod, hogy őrült tudósok kötöztek egy titkos kísérleti bázison, aztán elalszol, és álmodni kezdesz, akkor mi van? Melyik az álom?

Melyik számít?

Hogyan döntöd el?

Ilyen értelmetlen, saját farkukba harapó találós kérdésekkel kínoztam magam egész nap. Ami felvet egy újabb kérdést: ha kínozom az agyamat ezekkel a rejtvényekkel, akkor Ők kínoznak engem? Elvégre ők hozták létre az egész szituációt.

Akárhogy is, egy ponton „elaludhattam”, mert egy újabb ponton valaki megrázta a vállam, és „felébredtem”.

Mint mindig, most is egy másodperc alatt teljesen éber lettem, és automatikusan megpróbáltam harcállásba ugrani. De ez meglehetősen lehetetlen vállalkozás, ha le vagy kötözve.

Mivel tökéletesen látok sötétben, egyetlen másodperc alatt felismertem, hogy az ágyam felé egy ismerős, ám annál rosszabb hír görnyedt: Ari.

– Ari – suttogtam szinte hangtalanul.

– Szia, Max! – köszönt, és hosszú idő óta első alkalommal nem tűnt teljesen kattantnak. Mert akármikor találkoztam ezzel a szerencsétlen tévedéssel az elmúlt néhány hónapban, mintha minden alkalommal közelebb állt volna az őrület szakadékához, és mindezt egy banánhéjon táncolva!

De most... nos, nem mondhatnám, hogy normálisnak tűnt, de legalább nem habzott a szája. Vártam az első dühkitörést.

Ari azonban nem tett megjegyzéseket, nem kezdett el gúnyolódni vagy fenyegetőzni. Ehelyett kiszabadította az egyik karomat, és egy kerek szék karfájához kötötte.

Hm. El tudnék szállni egy kerek székkel? Úgy gondoltam, hogy talán. A puding próbája az evés. Ha nagyobb lendületre szert tudnék tenni ezzel a vacakkal, talán kellő lökést adna egy izgalmas felszálláshoz.

Átültem a székbe, és Ari a bokámat az első kerék vázához rögzítette. Amikor már éppen be akartam dobni magam, Ari megszólalt: – Ólomból készítették. Van vagy hetven kiló.

Szívás. Bár magasabb voltam a korombeli lányoknál, a madár-csontjaim miatt jó, ha negyven kilót nyomtam. Meg azért, mert soha nem jutottam elég kajához. Tehát bár tényleg egy „izompacsirta” voltam, elképzelhetetlennek tűnt, hogy egy ilyen nehéz kerekesszékkal felrepüljek.

Gyűlölködve néztem Arira.

– Most mi lesz, nagyfiú? A Nagy Vezír elé viszel? Nem sikerült kihoznom a sodrából.

– Csak meg szeretném neked mutatni a helyet, ennyi az egész.

44.

MI AZ, FELCSAPTÁL TÚRAVEZETŐNEK? Most már *tudom*, hogy tényleg álmodom – gúnyolódtam. Aztán eszembe jutott valami. – Azt mondták, „nyugdíjazták” a Radírozókat, és ha most nem lenne lekötözve a kezem, akkor idézőjeleket mutatnék az ujjaimmal.

Ari szomorúnak látszott.

– Igen. Én vagyok az utolsó. A többieket... megölték.

Valami furcsa oknál fogva e szörnyű tény csendes és szomorú megerősítésétől megfagyott bennem a vér. Annak ellenére, hogy Ari mekkora két lábon járó tetűcsípés, voltak alkalmak, amikor majdnem megláttam benne azt a kisfiút, aki valaha volt. Hároméves korában változtatták át, és az eredmény nem lett valami szívderítő, szegény srác.

Na, persze, szegény srác, aki meg sem tudom számolni, hányszor akart megölni!

Összehúztam a szemem.

– A csapatot is ki akarják iktatni – mondtam. – Velem kezdik? Azért jöttél értem? – kérdeztem.

Megrázta a fejét... fa – Csak engedélyt kaptam rá, hogy körbevezesselek. Tudom, hogy benneteket is ki akarnak iktatni, de nem mondták meg az időpontot.

Eszembe jutott valami.

– Figyelj, Ari! – kezdtem, és megpróbáltam valamivel kedvesebb hangot megütni. Mivel számomra a vicsorgás és a fenyegetőzés sokkal természetesebb, nem tudtam, mekkora sikerrel. – Mi lenne, ha megszöknénk innen együtt, mindannyian? Én nem tudom, Jeb mit mondott neked, de szerintem te is a veszélyeztetettek listáján vagy.

– Tudom – felelte Ari az eddigi visszafogottsággal. Aztán betolt egy folyosóra. Neonfények világították meg a minden korban divatos kockás linóleumpadlót. Váratlanul leguggolt, és elhúzta inge gallérját a tarkójáról.

Hátrahúzódtam, de csak ennyit mondott: – Nézd... itt van a szavatossági időm. Mindannyiunknak van.

Az undort legyőzte bennem a morbid kíváncsiság, és előrehajoltam. Ari tarkóján tetovált számok sorakoztak. Egy dátum volt. Az

év ez az év volt, és talán a hónap is, de abban nem voltam biztos. Furcsa, hogy az idő hogyan vánszorog, ha fogoly vagy.

Először azt gondoltam: „fúj!” Aztán ezt: „Szegény Ari”. Majd ezt: „Ez is csak egy újabb trükk, amivel megpróbálnak befolyásolni”.

– Mit akarsz azzal mondani, hogy mindannyiunknak van? – kérdeztem gyanakodva. a tekintete, ami most az ismerős, gyerek-Ari tekintet volt, találkozott az enyémmel.

– Minden kísérleti alanynak van egy lejárati ideje, ami megjelenik a tarkóján, ha közeledik. Az enyém néhány napja jelent meg. Vagyis meg vannak számlálva a napjaim.

Szörnyülködve néztem rá.

– És mi fog történni azon a napon? Vállat vont, és továbbtolt.

– Meghalok. Kivonhattak volna a forgalomból a többiekkel együtt. De minek, ha magamtól is beadom a kulcsot hamarosan? Szóval adtak egy kis haladékat. Mert, tudod, mégiscsak Jeb fia vagyok.

A hangja recsegni kezdett, amikor ezt kimondta, én meg mereven előre bámultam a folyosón.

Ennél mélyebbre már nem lehetett süllyedni. Még egy örült tudósna sem.

45.

NEM TUDOM, SRÁCOK, HOGY VALAMELYIKŐTŐK járt-e valaha őrült tudósok laboratóriumában egy osztálykirándulás vagy hasonló dolog alkalmával. Mert én jártam aznap, és ha fogalmazást kellett volna írnom róla, ezt a címet adom neki: „Ijesztőbb és sokkal rosszabb, mint azt el tudnád képzelni”. Még akkor is, ha totál beteges fantáziád van. pedig itt nőttünk fel (szerintem). És a New York-i Intézetben is láttunk egy-két szörnyűséget (szerintem). Szóval a természet nyomorúságos torzszüleményei nem jelentettek újdonságot a számomra. Ari folyosókon tolt végig, aztán lelifteztünk, és felderítettük az Iskolának azt a részét, amit még nem láttam, sőt, amiről azt sem tudtam, hogy létezik. És higgyétek el, hogy azokhoz a lényekhez képest, amikhez szerencsém volt, a csapat meg én disneylandi figurák vagyunk.

Nem mindegyikük volt rekombináns létforma. Valamelyiket csak továbbfejlesztették, de nem kombinálták más fajjal.

Láttam egy pelenkás embergyereket, aki még járni sem tudott, és egy műanyag békát rágcsálva nézte, ahogy a tudósok hosszú, bonyolult és számomra megoldhatatlan matematikai képletet írnak fel neki egy nagy fehér műanyag táblára.

Az egyik fehér köpenyes megkérdezte: – Mennyi időt vett igénybe Feynmannak, hogy megoldja?

A másik fehér köpenyes így felelt: – Négy hónapot.

A kisbaba letette a békát, és a táblához mászott. A fehér köpenyes egy filctollat adott neki. A bébi egy hasonlóan bonyolult és értelmetlen levezetést írt a táblára rengeteg görög jellel. aztán a kisbaba leült, a táblára nézett, és rágcsálni kezdte a filctoll végét. A másik fehér köpenyes leellenőrizte a megoldást. Felnézett és bólintott. az első fehér köpenyes azt mondta: – Jó kislány – és egy kekszet adott a babának.

Egy másik teremben plexidobozokat láttam, amikben bizarr szövegek tenyésztek. Mintha agyak lettek volna különböző színű folyadéokban. A dobozokat kábelekkel csatlakoztatták a számítógépekhez. Az egyik fehér köpenyes parancsokat írt be egy számítógépbe, és az agyszerű dolog választ adott rá.

Arira néztem.

- Ha ezeknek elmenne az agyuk, semmijük nem maradna.
- Azt hiszem, itt azt vizsgálják, hogy az embereknek szükségük van-e egyáltalán testre.

Aztán volt egy terem, tele Radírozó-helyettesítőkkal, azokkal a Repkedő izékkal. Úgy lógtak sorban a fémhorgokon, mint egy beépített szekrényben a rongyos kabátok. vörösen világító szemük most csukva volt, a lábukból kábel lógott ki. Vékony, szőrös Radírozó-bőr feszült a fémvázaikon, ami néhány helyen kirepedt, és kikukucsáltak alóla a csuklópántok, a fogaskerekek meg a csigák. Elégé visszataszító látvány volt.

– Most töltődnek – mondta Ari színtelen hangon. Kezdtém besokallni, még a szokásosnál is jobban.

– Ezt úgy hívják, hogy Botsáska – mondta Ari, és egy fémből készült gerincre mutatott, amihez két fémláb csatlakozott, amiken a Botsáska körbe-körbe sétált. Olyan simán járt, mint egy ember. A gerinc tetején egy plexidoboz volt, amiben – micsoda meglepetés – hörcsög helyett agyszerű szövetet láttam.

Felénk sétált, és hangokat adott ki, mintha magában beszélne.

A következő teremben egy kisfiút láttunk, aki csak úgy dagadt az izmoktól, mint egy kétéves Mr. Univerzum. Éppen nyolcvan kilóval nyomott fekve. A súlyzó sokkal nehezebb volt nála, szerintem minimum nyolcszor több a testsúlyánál. eddig bírtam, és nem tovább.

– Most mi lesz, Ari? – kérdeztem.

– Visszaviszlek.

Nem beszélünk, amíg átnavigált velem a rémálmok városának emeletein és folyosóin.

Azon gondolkoztam, hogy ha a lejáratí idó dolog igaz, milyen érzés lehet tudni, hogy az életének vége minden perccel és másodperccel közelebb van. A csapat és én kismilliószor néztünk már farkaszemet a halállal, de mindig ott volt a lehetőség, hogy „talán megússzuk”.

Egy tetovált dátum a tarkódon az olyan, mintha látnád, hogy egy vonat száguld feléd kivilágítva, de nem léphetsz le a sínekről. Amint lehetőségem lesz rá, én is megnézem a tarkómat.

– Max, én... – torpant meg a termünk előtt. Vártam.

– Azt kívánom... – kezdte remegő hangon. nem tudtam, mit akar mondani, de nem is kellett tudnom. Megveregettem örökre átváltozott, nagy, szőrös, Radírozó-karmos lapátkezét.

– Mi mindannyian azt kívánjuk, Ari.

46.

A KÖVETKEZŐ NAP KIOLDOZTAK BENNÜNKET.

– Most meghalunk? – kérdezte Böki. Közelebb csúszott hozzám, és a vállára tettem a kezem.

– Nem tudom, drágám – feleltem. – De ha így állna a dolog, magammal viszem néhányukat a túlvilágra.

– Én is – mondta Gázos bátran. Gázost a másik oldalamon öleltem át.

Agyar a falnak dőlve állt, engem nézett. Nem beszélhettünk négy szemközt, mióta idehoztak, de a szemébe néztem, és a tekintetemmel üzentem, hogy mit is gondolok. Nagyiú már. Nem árt meg neki a káromkodás.

Az ajtó kivágódott, megcsapott jellegzetes huzata. Egy magas, őszülő hajú férfi sétált be rajta, de úgy, mintha ő lenne a világ királya. Anne Walker követte, meg egy másik fehér kabátos, akit még nem láttam eddig.

– Ezek jómadárak? – kérdezte, de úgy beszélt, mint Arnold a *Terminátorban*.

Máris felidegesített.

– Mi lenni madárkák – gúnyolódtam, mire a vizenyős kék szemével rám fókuszált, de mintha lézersugarakkal tette volna.

– Ez lesz, hífní fognák Max? – kérdezte az asszisztensét, mintha én nem hallanék.

– Engem nem hívní fognak, én *már* Max vagyok – kotyogtam bele az asszisztens válaszába. a szeme összeszűkült. Én is összehúztam a szemem válaszul.

– Igen, már értem, miért ákárják megszabadulni ettől – mondta közömbösen, miközben a segédje a jegyzetfüzetébe firkantott valamit.

– Én meg tudom, miért nem barátkozott magával senki a suliban. Úgyhogy kvittek vagyunk – mondtam.

Úgy tett, mintha meg sem hallott volna, de láttam, hogy egy apró izom megrándul az állkapcsán. Azután Bökire nézett.

– Ez áz, áki nem tud száját befogni? Fagy áz ágyát leállítani? – kérdezte. – Falami problémája lehet gondolkodásfolyámat.

Éreztem, hogy Böki teste megfeszül mellettem.

– Nyasgem. Hiába, az én lányom.
– Ennek meg – mutatott Gázosra – az emésztőgödre... akahom mondani rendszere egy orvosi műhiba! – Megrázta a fejét. – Enzim-probléma.

Anne Walker közömbösen figyelt.

– Ez meg, nos, a fák is láthatja, hogy stílusos legyek – legyintett Iggy felé -, hogy egy defektushálmáz. Egy teljes csőd.

– Igen, dr. ter Brocht – motyogta a segédje.

Agyarral rögtön összenéztünk. Ter Borcht nevét azokban a dokumentumokban is emlegették, amiket az Intézetből nyúltunk le. Iggy megérezte, hogy bizonyára róla beszélnek.

– Bagoly mondja verébnek... tudja – felelte.

– A mágás, sötét fickó. Ő meg nem lenni semmi különleges – mondta ter Borcht megsemmisítően, amikor Agyar került sorra.

– Miért? Nagyszerűen öltözködik, az smafu? – segítettem az orvosnak. Agyar engedélyezett magának egy félmosolyt.

– Und te – fordult ismét felém. – Neked lenni egy képtelenműködés chip. Egy debilizáló fejfáhas. És ámi a fezető képességeidet illeti, sokkal gyatrább, mint amire számítottunk.

– Mégis szét tudnám rúgni a hájas, európai seggét, ehhez mit szól? A szemhéja megrándult, és láttam rajta, hogy csak nagy nehezen tudja visszafogni magát. hát igen, az emberek idegeire megyek. Mit mondhatnék? Ez velem született adottság.

47.

TER BORCHT AZ ASSZISZTENSÉRE NÉZETT.

– Akkor kezdjük kérdezést – mondta váratlanul. – Szükségünk lenni néhány információ, aztán jöhet kiiktás.

– Óóó, ha kocsonya lennék, most remegnék – tapicskoltam csupasz talpammal a padlón.

Düh villant a szemében.

– Nem, de tényleg – mondtam őszintén. – Teljesen be vagyok rezelve, higgye el! Magánál félelmetesebb embert nem láttam.

– Először... te! – mutatott Gázosra, aki nem tehetett róla, de ugrott egyet ijedtében. Megpróbáltam bátorítóan nézni rá, aztán kacsintottam, és keskeny válla megfeszült.

– Milyen más képesség fan még? – vakkantotta tér Borcht, és az asszisztense tollal kezében várta a választ.

Gázos elgondolkozott.

– Röntgenszemem van – mondta, aztán ter Borcht mellkasára nézett, és ijedten pislogni kezdett.

Ter Borcht maga is meglepődött egy pillanatig, de aztán összehúzta szemöldökét.

– Ezt ne ír le, marha! – mondta dühösen az asszisztensének. Az asszisztens megdermedt írás közben.

Ter Borcht Gázosra meredt, és így szólt: – Az időd lejár, te nevetéses genetikai selejt! Amit most mondott, úgy fognak rád emlékezni!

Gázos kék szeme felcsillant.

– Akkor rám úgy fognak emlékezni, hogy azt mondtam magának, nyalja ki a... – Elég! – Ter Borcht ezután Bökihez fordult. – Fan neked falami tulajdonság, ámi megkülönböztet többiek?

Böki rágni kezdte a körmét.

– Már a *szárnyakon* kívül? – Finoman megmozdította a vállát, és félig kitárta gyönyörű, sárgásbarna szárnyát.

Amikor a tudós arca elvörösödött, kisebb győzelemként könyvelttem el.

– Igen – mondta idegesen. – A szárnyakon kívül.

– Hmm. A szárnyakon kívül... – dobolt ujjával az ajkán Böki.

– Lássuk csak... – Az arca felragyogott. – Egyszer megettem egy-

szerre kilenc Snickers-szeletet hányás nélkül. Rekordot döntöttem!

– Esz nem különleges képesség – mondta ter Borch megvetően. Böki vérig volt sértve.

– Nem? Megnézném, maga mennyit tud megenni!

– Én is megenni kilenc Snickers-szelet hányás nélkül – utánozta Gázos hátborzongató hűséggel ter Borch hangját.

Ter Borch Gázos felé pördült, én meg elnyomtam egy kuncogást. Amikor Gázos engem utánzott, valahogy egyáltalán nem találtam viccesnek, de amikor másokat, meg akartam szakadni a röhögéstől.

– Utánzóképeség – mondta tér Borch az asszisztensnek. – Ezt írja fel!

Iggyhez lépett, és megbökte a cipőjével.

– Fan benned falami, ámi rendesen működik? Iggy megvakarta a homlokát.

– Magas szintű iróniaérzésem van. Ter Borch ciccegett.

– Te rá vagy utalva a csapatra. Gondolom, bele kell kapaszkodni falaki ingébe? Közelről köfetni őket?

– Csak ha el akarom lopni a desszertjüket – mondta őszintén Iggy.

– Ezt írja – mondta tér Borch az asszisztensének. – Megrögzött desszerttolfaj!

Ter Borch most Agyarhoz lépett, és úgy bámulta, mintha egy állatkertben lenne kiállítva. Agyar visszánézett rá, és talán rajtam kívül senki sem látta rajta, hogy mennyire feszült, és hogy az ereiben forni kezd a düh.

– Nem sokát beszélsz, ugye? – sétálta körbe ter Borch. Agyar úgy felelt, hogy nem felelt.

– Miért hágytád, hogy egy lány lenni fezető? – kérdezte ter Borch mérlegelő tekintettel.

– Mert ő a keményebb – válaszolta Agyar. *Baromira igaz!* – gondoltam büszkén.

– Fav benned falami különleges? – kérdezte a tudós. – Ámi megéri, hogy megőrizzük?

Agyar a mennyezetre nézett, és úgy tett, mint aki gondolkozik.

– A divatérzékenyen kívül? Nagyszerűen harmonikázom! Ter Borch most az én szemembe nézett.

– Miért tánítottad meg őket úgy fislkedni, mint hülyék? Nem voltak hülyék. Életben akartak maradni.

– Maga miért hagyja, hogy még mindig az anyja öltöztesse? –

vágtam vissza kajánul.

Az asszisztens gyorsan elkezdte írni a válaszomat, de ter Borcht jeges pillantásától megállt kezében a toll.

A tudós közelebb lépett hozzám, és fenyegetően nézett rám.

– Én hoztalak létre – mondta halkán. – Ahogy a mondás mondja, én hoztálak e földre, én is pusztítlak el!

– Elpusztítok minden Snickers-szeletet! – utánozta Gázos a tudóst. Mind az öten nevetni kezdtünk. Gyakorlatilag beleröhögtünk a halál képébe.

48.

– HOPPÁ – JEGYEZTEM MEG, miután egyedül maradtunk. – Azt hiszem, elfelejtettek belénk tiszteletet programozni.

– Azok az ökrök! – mondta Gázos, és lábával csoszogott hozzá a padlón.

Bár egy csatát megnyertünk, a helyzet egyértelmű volt: foglyok vagyunk, és a tarot-kártya az ő kezükben van.

– Annyira hiányzik Totál – mondta ki Böki.

– Akkor is, ha nem létezett? – sóhajtottam.

– A sólymokat nem képzelhettük... – vetette ellen Böki. – Meg a denevéreket.

– Na, igen – tette hozzá Iggy. – Meg azokat a hátborzongató metrólagutakat New Yorkban!

– Vagy az iskolaigazgatót – toldotta meg Gázos.

– Tudom. Biztos vagyok benne, hogy nem csak képzeltek őket – hazudtam, mert mérget azért nem mertem volna venni rá.

Ari aznap délután megint eljött értem, és megengedte, hogy sétáljak! Juhé!

– Nem bízom benne. Légy óvatos! – mondta Agyar, mikor távoztam a teremből.

– Naná – suttogtam vissza.

– Miről szól ez az egész, Ari? – kérdeztem tőle, amikor elsétáltunk néhány fehér köpenyes mellett, akik furcsán néztek ránk.

– Miért vezetsz körbe az Iskolában?

Most, hogy nem voltam ólomból készült tolószékhez kötözve, memorizáltam minden folyosót, minden ajtót, minden ablakot. Ari kényelmetlenül pislogott, és aznap is nagyon csendes volt.

– Nem tudom. Csak azt mondták, vigyelek körbe.

– Aha. Gondolom, van valami, amit szeretnének megmutatni. Mármint a partvisnyélen sétáló agyon és a supercsecsemőn kívül...

Ari vállat vont.

– Nem tudom, engem nem avattak be.

Éppen egy kétszárnyú ajtó előtt haladtunk el, amikor az egyik szárnya kivágódott, és egy fehér köpenyes sietett ki a mögötte lévő teremből, de még be tudtam pillantani.

Egy nagy, egész falat beborító monitort láttam, amin a világ térké-

pe volt. Ragadozólatásomnak köszönhetően ezernyi részletet kivettem egy másodperc alatt, amit aztán volt időm elemezgetni, amikor továbbsétáltunk. A térképen kiemelték az országhatárokat, és mindegyik országból egy várost.

A térkép felett a következő szöveg állt: „A Felező terv”. Mintha hallottam volna már ezt valahol.

Nem bíztam benne, de azért feltettem a kérdést, hátha kapok rá választ: – Mit tudsz a „Felező tervről”?

Ari vállat vont.

– A felére akarják csökkenteni a világ népességét – mondta komoran.

Majdnem megtorpantam, de emlékeztettem magam, hogy úgy kell tennem, mintha az egész nem érdekelne.

– Tényleg, a felére? Az legalább hárommilliárd ember. Milyen nagyratörők a kis szemetek!

Elképzeltem a népiást ilyen gigantikus méretekben. Ehhez képest Hitler és Sztálin csak óvó bácsik voltak. Jó, nagyon gonosz óvó bácsik, de akkor is.

Ari vállat vont, és rájöttem, hogy nehéz most ilyenekkel törődnie, amikor tudja, hogy maholnap meghal.

Arra gondoltam, mit vettem észre még, aztán hirtelen belém hasított, hogy én már láttam ezt azelőtt, valami filmben vagy egy álomban... vagy azokban az... agyrepesztő információdömpingekben, amik időnként megrohantak. Egy időben rettenetes fejfájásaim voltak, úgy éreztem, hogy szétrobban az agyam. A tudatomon egy tonnányi kép, hang meg egyéb anyag hömpölygött át. Akkor jöttem rá, hogy néhány dolgot, amit látok, mondok vagy csinálok – már láttam *azelőtt... gondolkozz, gondolkozz!*

Éppen koncentráltam, amikor befordultunk egy sarkon, és majdnem beleütköztünk valakibe. Azaz két valakibe.

Jebbe és Angyalba.

49.

– MAX, DRÁGASÁGOM! – üdvözölt Jeb. – Örülök, hogy kiengedtek egy kicsit mozogni.

Rámeredtem.

– Miért, ahhoz is jó formában kell lennem, hogy megöljenek? Az arca megrándult, és mintha megköszörülte volna a torkát.

– Szia, Max! – köszönt Angyal. Rábámultam.

– Nem kóstolod meg az egyiket? – nyújtotta felém az árulás csokis kekszét.

– Köszí! Majd később. Te hazug áruló.

– Max... azt kellett tennem, ami helyes – felelte. – Te mostanában rossz döntéseket hozol.

– Ja, mint a múltkor is, amikor úgy döntöttem, megmentem azt a hálátlan fokhagymaseggedet – feleltem.

Apró válla megroggyant, az arca szomorú lett. *Legyél erős, Maximum!* – biztattam magam. – *Tudod, mit kell tenned.*

– Sok különleges képességem van – mondta. – Tehát nekem kell lennem a vezetőnek. És megérdemeltem, hogy megmentsetek. Sokkal, de sokkal különlegesebb vagyok, mint te vagy Agyar.

– Ezt nyugodtan hajtogathatod magadnak – replikáztam hidegen.

– De ne várd el tőlem, hogy helyeseljek!

Szív alakú arca durcássá változott.

– Nem is kell, hogy helyeselj, Max! – mondta hideg éllel a hangjában. Ezt tőlem tanulta. Vajon mit tanult még? – Mindegy, hogy asszisztálsz-e hozzá, vagy sem. Hamarosan úgyis nyugdíjaznak – harapott mérgesen a süteményébe.

– Meglehet. De ha így lesz, gondom lesz rá, hogy kísértetként visszajárjak, és nem fogom hagyni, hogy békében éld a kis áruló életedet.

A szeme elkerekedett, és hátralépett.

– Oké, most már hagyjátok abba! – mondta Jeb azon a hangján, amivel az ősidőkben bennünket békítgetett.

– Tőlem – mondtam a védjegyemmé vált, unott hangon. Nagy ívben kikerültem őket, mintha fertőzést kapnék, ha csak hozzájuk érnék, aztán elindultam a folyosón. A szívem kalapált, és sajnos elpi-rultam.

Ari utolért, egy darabig csendben sétáltunk, aztán megszólalt, és mintha vigasztalni szeretne, ennyit mondott: – Egy hadsereget építenek.

Hát persze – gondoltam, és nagyon magam alatt voltam. – Honnan tudod?

– Láttam őket. Egy egész hangárnyi Repkedőt tettek töltőre. Több ezer van belőlük, és még többet gyártanak. Radírozó-bőröket tesznek a laboratóriumokban.

– És ezt miért mondod el nekem? – kérdeztem.

Homlokát ráncolta, és meglehetősen zavartnak tűnt. Aztán megint vállat vont.

– Nem is tudom. Olyan sokat láttalak harcolni. És tudom, hogy talán nem mászol ki ebből, de szeretném, ha tisztában lennél velem, mi ellen harcolsz.

– Te fel akarsz engem készíteni? – kérdeztem értetlenül. – Ez valami csapda? Úgy értem, csapda a csapdában?

A fejét rázta.

– Nem. Csak... Tudom, hogy én soha nem jutok ki innen. Az én időm lejárt. És a lelkem egyik része bízik benne, hogy van esélyed.

Szavainak furcsa, szomorúan szármalmas értelme volt.

– Ó, én kijutok innen. Megígérem. – És talán, de tényleg csak talán, őt is magammal viszem.

50.

A „KÍNOZZUK MEG A MADÁRKÖLYKÖKET – ÚJRATÖLTVE" címszó alatt éjnek évadján egy fehér köpenyes érkezett, és egy kartondobozt adott át nekünk.

Óvatosan nyitottuk ki, nehogy lerobbantsa a fejünket.

A dobozban egy vékony csomagot találtunk. Egy képkeret volt benne, könyvméretű, és nem vastagabb egy tollnál. Persze hogy Gázos volt az első, aki megnyomta a vörös gombot az oldalán.

A képkeret bekapcsolódott, és megláttuk: ugyanazt a képet, amit Agyarral először a washingtoni romházban, aztán dr. Martineznél találtunk. Nagyot nyeltem, amikor eszembe jutott az asszony. Azon tűnődtem, vajon valóságos volt-e. Hogy jól van-e. És hogy mi lehetett a szerepe.

A kép Gázost ábrázolta kisbaba korában, az árulkodó forgókkal a fején. Egy asszony tartotta, aki fáradtnak, kimerültnek látszott. Gázos duci volt és boldog, talán néhány hónapos lehetett.

Aztán a kép mozogni kezdett, nem úgy, mint egy film, csak úgy, mint egy kép. ami mozog. kinagyítódott és forgott, mintha körbejárnánk az asszonyt, és Gázosra fókuszált. Aztán gyorsan eltávolodott és körbefordult.

Most egy ronda szobát mutatott, repedezett falakat és koszos ablakokat. Ez az a lerobbant ház lehetett, amit Washingtonban meglátogattunk, mielőtt bűnöző-mennyországgá változott?

A kamera most az asztalra fókuszált, amin egy papírdarab feküdt. Aztán ráközelített, amíg elég éles nem lett a kép ahhoz, hogy el tudjuk olvasni.

Egy csekk volt. A nevet kitakarták, de a csekk kiállítója az Itex volt, és 10 000 dollárról szólt.

Gázos köhintett egyet, és megpróbálta tartani magát.

Az édesanyja 10 000 dollárért adta el az Iskola fehér köpenyeseinek.

51.

NEM TUDOM, MIÉRT csak Gázos származására derített fényt a képeret, és a többiekére miért nem. Ezek a fehér köpenyesek imádják bizonytalanságban tartani az embereket.

Átvizsgáltuk egymást lejárató dátumok után kutatva, de nem találtunk egyet sem. Eddig. De tudjátok, ha valaki annyiszor néz szembe a hirtelen halállal, mint mi, egy kicsit meg is szokja, de komolyan. Mivel a terem ablaktalan volt, fogalmunk sem lehetett az idő múlásáról. Úgy próbáltuk elfoglalni magunkat, hogy szökési terveket eszeltünk ki. A legkülönbözőbb forgatókönyvekkel ismerttettem meg a hallgatóságomat, amiket felhasználhattunk a szökéshez.

Mert ez a vezér dolga.

– Mondjuk, hogy jönnek értünk, és... – kezdtem vagy századszor.

– És a folyosókon zebrák jelennek meg – motyogta Iggy.

– És hirtelen buborékok lesznek mindenhol – vetette fel Gázos.

– És mindenki szárított húst eszik – folytatta Böki.

– Igen – dörzsölte össze Iggy a tenyerét. – Én elkapok egy zebrát, Gázos megtölti a buborékokat a híres gázával, aztán amikor az emberek fuldokolni és öklendezni kezdenek, a szemükbe szárított húst szórunk! *Ezt* nevezem én tervnek!

Mindannyian fetrengeni kezdtek a röhögéstől, és még Agyar is rám mosolygott, én pedig savanyú képpel figyeltem őket.

– Csak azt akarom, hogy felkészültek legyünk – védekeztem.

– Ja, a halálra – mondta Iggy.

– Nem fogunk meghalni! – csattantam fel. – Most nem, és a közeljövőben sem!

– És mi van a szavatossági időnkkel? – kérdezte Gázos. – Akármikor megjelenhet rajtunk. És mi van azzal az idióta Angyallal, aki ellenünk fordult?

Erről lett volna mondanivalóm, de még nem jött el az ideje.

Éppen kinyitottam a számat, hogy néhány megnyugtató hazugságot mondjak, amikor kinyílt az ajtó.

Felkaptuk a fejünket. Egy írotáblával felszerelkezett fehér köpenyes lépett be rajta. A jegyzeteibe nézett, aztán feltolta az orrán a szemüveget.

– Rendben – kezdte katonásan. – A vakot és a hangutánzót kér-

ném! – nézett ránk várakozón, mi meg tovább bámultunk rá.

– Mi az, be vagy drogozva? – kérdeztem hitetlenkedve.

– Én? Dehogy – felelte, és zavart képet vágott. A tollát a táblájához veregette. – El szeretnénk végezni néhány utolsó vizsgálatot.

Agyar és én ösztönösen az orvos és a csapat közé álltunk, aztán összefontam a karomat a mellkasom előtt.

– Szerintem meg igen – mondtam.

A fehér köpenyes nem volt felkészülve a renitens viselkedésre. Ezek szerint nem olvasott el minden feljegyzést.

– Nem. Most pedig nyomás! – Megpróbált parancsoló hangot megütni, de mintha csak a bolha köhögött volna.

– Ugye, csak viccel? – kérdeztem. – Amíg nem jön ide minimum egy gépfegyverrel, nem sok sikerre számíthat, hapsikám.

A homlokát ráncolta.

– Mit szólnátok hozzá, ha ők ketten szépen kijönnének velem, és nem lenne semmi probléma?

– Mit szólna egy nagy nemhez?

– Miféle problémáról beszél? – kérdezte Gázos a hátam mögül. – Olyanról, ami véget vetne ennek a dögunalomnak?

A fehér köpenyes megpróbált szigorú pofát vágni.

– Nézzétek, szeretnénk találni valami másféle módot a nyugdíjazásokra – mondta. – Lehet, hogy hasznunkra lehetnek még valahogy. Csak azok élnek túl a Felező tervet, akik hasznosak. Higgyétek el, hogy sokkal jobb, mint a Megtizedelés terv. Csak a hasznos képességekkel rendelkező egyedekre van szükségünk az új világrendben, a Re-evolúcióban. Nektek is érdeketekben áll, hogy kiderítsük, hasznosak lehetnek-e a számunkra élve.

– Mert holtan lehet, hogy nem sokra fognak menni velünk – gondolkozott el Böki.

– Tényleg nem – értettem egyet. – Bár ajtótamasztónak még megtennénk.

A fehér köpenyes undorodó arcot vágott.

– Vagy a parkolóba is tehetnének, azok helyett a dolgok helyett, amik azt mutatják, hová állhatsz – ajánlotta Iggy. Behunyta a szemét, megmerevedett, hogy bemutassa, milyen tábla lenne belőle.

– Ez is egy lehetőség – mondta a férfi, és megpróbálta összeszedni maradék lélekjelenlétét. – De Kína érdeklődik irántatok, mint lehetséges fegyverek iránt. ez egyre érdekesebb lett.

– Mondja meg Kínának, hogy kinyalhatja! – förmedtem rá. – Most pedig húzzon innen, amíg *magából* nem csinálunk ajtótamasztót!

– Gyertek velem vizsgálatra! – próbálkozott meg újra a szigorral.

– Maga meg térjen vissza a *valóságba*! – mondtam szintén szigorúan. dühösen megfordult, és az ajtó felé indult. Gázos rám nézett, mintha azt kérdezné: „kirohanjunk mellette?” Megráztam a fejem: most még nem.

– Ezt még megbánjátok! – mondta a fehér köpenyes, és megvillantotta azonosító kártyáját az automata zár előtt.

– Öregem, ha annyi pénzem lenne, amennyiszer ezt hallottam... – tűnődtem el.

52.

TUDJÁTOK, HA GONOSZ, PÉNZZEL TELETÖMÖTT, őrült tudósok lennétek, akkor meglenne a szándékokot és a motivációtok is hozzá, hogy teszem azt, elgázósítsatok egy csapat fogva tartott madárkölyköt. Az említett madárkölykök ettől elkábulnak, mielőtt észrevennék, és egy vasketrecben ébrednének fel egy mező közepén. éjszaka.

Nos, néhányan fognátok magatokat, és meg sem állnátok odáig, ahol ez történt velünk, és most nem csak a levegőbe beszélek, gratula!

– Ööö... – nyögött fel Gázos, és mozgolódni kezdett.

Nagy nehezen felültem. Semmi fény. Még a holdat és a csillagokat is vastag, alacsonyan szálló felhők takarták.

– Felébredtetek, ja? – kérdezte egy hang szörnyen ismerős akcentussal.

– Ja – motyogtam, és megvakartam a fejem. – Maga meg még mindig egy seggfej, ja?

– Itt az idő a kiiktatásokra – mondta ter Borch, és nagyon vidámnak tűnt. – Nem működni együtt tesztelnél, ezért haszontalanok fagytok számunkra.

Segítettem Bökinék felülni, aki a hátát vakargatta, és megköszönte a torkát.

– Ezt nem hiszem el – motyogta Agyar, és megmozgatta a vállát. Körbenézett a ketrecben. Kényelmesen elfértünk benne, hacsak nem akartunk olyan felelőtlen dolgot művelni, mint a felállás vagy a sétafikálás.

– Pedig elhiheted – csapta össze a tenyerét tér Borch. – Már kifitelezzük a Re-evolúciós Terfet! Ha készen leszünk, lesz egy filágunk alig mint egymilliárd emberrel! Mindegyik ország a mi ellenőrzésünk alatt! Nem lesz betegségek, gyengeségek. Egy új, erős és okos populáció megment földet, és átfisz a huszonegyedik százád!

– Na, igen – mondtam. – És ha megnézi a lexikonban a „beteges megalomania” cikkszt, találkozni fog a saját fotójával!

– Bármit mondász, nem idegesít fel! – mondta ter Borch határozottan nyugodtabban. – Ideje kiiktatni benneteket. Elbuktátok a teszteken. Használhatatlanok fagytok.

– Ne mondja már! És a cukiságunk, az smafu? – Kényszerítettem az agyamat, hogy ötletgyártásba kezdjen. Az égre néztem, aztán a mezőre, már amennyire a rácsok engedték, de nem láttam semmit. *Gyerünk, gyerünk!* – nógattam magam.

– Max? – suttogta Böki. Közelebb fészkelődött, és megszorította a kezem. Biztatóan visszaszorítottam, habár kezdtem azt gondolni, hogy nekünk tényleg annyi. Egymásnak háttal kötöztek össze bennünket a ketrecben, és kifelé néztünk.

Egy sötét folt közeledett felénk, és egyre nagyobb lett. Gyorsan kiderült számomra, hogy egy csapat ember sétál át a mezőn. Talán, hogy első sorból élvezhessék a mulatságot. Néhányan természetesen fehér köpenyt viseltek, de nem mindenki. Jebet és Anne Wal-kert mindjárt kiszúrtam.

– Hogyan szökünk ki innen? – suttogta Gázos, hogy csak a csapat hallja.

– Van tervem – suttogtam vissza. – Mindig van egy tervem. – Nos, legalább jól hangzott.

– Gyerekek! – kezdte Jeb, amikor odaért. – Ennek nem muszáj így történnie.

– Akkor jó – mondtam. – Történjen máshogy! Mondjuk, eressz ki a ketrecből!

Összeszorította a száját, és alig észrevehetően megrázta a fejét. Most Anne köre jött. A ketrecben gyakorlatilag remegtünk a feszültségtől.

– Tudjátok, mi az egészben a legszomorúbb? – kérdezte a nő.

– Az a csíkos nadrágkosztüm, ami magán van? Vagy azok a praktikus cipők?

– Az, hogy minden esélyetek megvolt.

– Tudja, mikor kapnánk egy esélyt? Ha kinyitná ezt a kegyetlen és embertelen ketrecet, és szabadon engedne – mondtam, mint aki mindjárt felrobban. – Akkor tényleg minden esélyünk meg lenne. Mert így csak *némi* esélyt adott. Érti a különbséget?

– Elég! – vakkantotta közbe tér Borcht. – Ennek semmi értelme. Mindjárt itt lesz kivégzőosztag. Búcsúzzatok el!

– *Viszlát!* – mondta egy kislányhang.

Aztán egy fényes fémrúd suhant át a levegőn, és ter Borcht fején csattant, ami olyan émelyítő, kongó hangot adott, mint egy érett görögdinnye.

53.

NOS. EZUTÁN MINDJÁRT IZGALMASABB LETT MINDEN.

– Angyal! – kiáltotta Böki, és nem sokkal utána Gázos is.

Agyar és én a rácsoknak vetettük magunkat, rázni kezdtük, a legyengébb pontját kerestük. Angyal könnyedén cikázott ide-oda, fehér szárnyai olyan gyorsan vertek, mint a szívem. Lecsapott a tudósok csapatára, akik Repkedők után kiabálva szétfutottak.

– Nem tudom kitörni! – ütött ököllel a rácsokba Agyar.

– De én igen!

A mély és rekedt hangra megpördültünk, és Arit vettük észre a hátunk mögött teljesen átváltozott, jó öreg, régimódi Radírozó alakjában. El is felejtettem, milyen farkasos tud lenni. A pofája, ami tele volt sárgás, nyáltól csöpögő fogakkal, szörnyű látványt nyújtott ilyen közélről.

– Vissza! – kiáltottam, és minél távolabb próbáltam tolni tőle a csapatot. Két éles karmú mancs ragadta meg a rácsokat, és Ari az állkapcsát csattogtatva felénk vetette magát. megrémültem, amikor fogai összecsattantak a rácsokon – aztán hátborzongató fémcsikorgástól kísérve rágni kezdte őket.

Odakint Angyal úgy lebegett, mint egy démoni kolibri. A botját lengetve mindenkit távol tartott tőlünk.

– Hagyja, hogy Ari felfaljon bennünket! – kiáltotta Böki. A rácsnak vetette a hátát, és ökölbe szorította a kezét. – De nem adom olcsón a bőröm!

Szünet. Oké, most mondjátok el, de őszintén: legutóbb mikor döntöttetek úgy, hogy nem hagyjátok, hogy valaki megegyen benneteket? Mert ez csak a menekülő laboratóriumi patkányok örült, hullámvasút-életének része.

Ideje volt elmondani nekik az igazat.

– Angyal nem áruló – avattam be őket. – Ő és én megbeszéltük, hogy csak azért tesz úgy, mintha elárulna bennünket, hogy bejusson a tudósok közé, és kiszabadíthasson bennünket. Ő volt az én *beépített emberem*.

Az idő megállt, amikor négy döbbsent madárkölyök leesett állal rám bámult.

– Arra az esetre eszeltük ki ezt a tervet, ha megtörténne a leg-

rosszabb – mondtam gyorsan. – És természetesen megtörtént. Angyal nem áruló, soha nem is volt az.

Reccs! Az idő újra felgyorsult, amikor Arinak sikerült átrágnia az egyik rácsot. Gyomorforgató látvány volt mindenesetre: a szétrágott vas csúnyán összevagdosta a száját, és vér keveredett a bűzös Radírozó-nyálhoz, amivel telefröcsögte a ketrecet.

Bumm! Oóó... Angyal egy újabb fehér köpenyest vágott fejen. Mint ter Borch, ő is úgy esett össze, mint egy krumpliszák. Az az igazság, hogy ter Borchnak azóta sem sikerült feltápászkodnia, csak nyögött, és ide-oda fetrengett a földön.

Bang! Ari eltört egy újabb rácsot, és természetellenes erős kezével birkózni kezdett a többi rúddal. Vicsorgott és morgott az erőlködéstől, a pofája egy véres húscafatra hasonlított. Nem volt túl gusztusos.

– Amíg én lefogom Arit, te vidd ki a többieket, aztán tűnés? – sutogta Agyar feszülten a fülembe.

Gyorsan megütöttem mindenki kézfejét kétszer. A szemembe néztek és bólintottak, aztán vártuk, mikor ugrik neki Agyar.

Ari egy utolsó feszítéssel a megmaradt rácsokat is nyikorogva szétfeszítette, és egy Radírozó nagyságú lyukat csinált a ketrec oldalán.

– Felkészülni! – Agyar hangja halálosan halk volt a körülöttünk tomboló káoszban.

Megfeszítettük izmainkat, és felkészültünk az ugrásra, amint Agyar elkapja Arit. De ahelyett, hogy ránk vetette volna magát, Ari gyorsan hátrahúzódott a nyílástól.

– Gyertek! – kiáltotta. – Kifelé! Mi addig visszatartjuk a fickókat! *Mi van?!*

– Velünk van! – kiáltotta Angyal odafentről. – Velem van! Kiszabadít benneteket! Ari! *Vesd be a titkos fegyvert!*

Ari a kabátjában kezdett matatni, aztán egy kis, szénszínű árnyék ugrott elő belőle, ami fogát csattogtatva, morogva elkezdett körbefutkosni.

Lehetséges ez?

– Adjatok szárnyakat a vágyaitoknak! Gyerünk, gyerünk! – kiáltotta Totál.

54.

AGYAR ÁTUGROTT A LYUKON, megragadta Totált, és három másodpercen belül már a levegőben volt. Hihetetlen volt, de Ari oldalra lépett, hogy elengedje.

Utána Bökit nyomtam át a nyíláson, nekifutott, egy pillanatnyi elbizonytalanodás után erősen csapott egyet a szárnyával, és már szállt is.

Ari őt is elengedte.

Rajta tartottam a szemem, amíg kinyomtam Iggyt.

– Négy lépés, aztán tíz óránál felfelé – suttogtam. Bólintott, és követte az utasításaimat.

– Gyere, Gázos, te vagy az utolsó – mondtam, és gyakorlatilag kivágtam a ketrecből. Grimaszolni kezdett, amikor megkarcolták a kiálló vasdarabok. Jelen pillanatban ez volt a legkisebb probléma.

Ari végignézte, ahogy felszáll.

Angyal az embereket továbbra is sikeresen visszatartotta. Most én következtem. Arival való kapcsolatomban nem volt békésnek mondható. Na, jó: általában meg akartuk ölni egymást, és egyszer nekem sikerült is. De most nem értem rá ezen rágódni. Kiugrottam a ketrecből, léptem egyet a földön, széttártam a szárnyam, és a következő pillanatban már a levegőben voltam.

Ó, te Magasságos, milyen jó is a *magasság*! A repülés, a távolodás a világtól, ami csak fájdalmat és halált tartogat számunkra.

– Olyan jó újra látni benneteket, gyerekek! – mondta Totál elcsukló hangon. – Már azt hittem, meghaltatok! El sem tudtam képzelni, mi lesz velem nélkületek!

– Én is örülök, hogy látlak! – mondtam, és meglepődtem, hogy ezt komolyan is gondolom.

Angyal eldobta a fémrúdját, aztán, mint egy üstökös, utánunk száguldott. Apró arcoskája egyszerre volt komoly és gyönyörű.

Pusztit dobtam neki, hű társamnak a megtévesztésben, és ő rám bazsalygott.

Ez volt az a pillanat, amikor a kivégzőosztag megérkezett, és lövöldözni kezdett ránk. Láttam, hogy Jeb elkapja az egyik fegyveres karját, hogy ne tudjon eltalálni bennünket, de kapott egyet a puska-tussal, és elterült. A fegyveres tovább lőtt.

Addigra azonban mi már lőtávolon kívül értünk. Legalább egy rakétakilövőre lett volna szükségük, hogy eltaláljanak.

– Bénák... bénák... – mondtam halkán, miközben néztem őket. Hatalmasat lélegeztem az édes, éjszakai levegőből, megszámloltam a csapatomat, aztán egy másodperc múlva már az irányra koncentráltam, egyszerűen éreztem, hol vagyunk, merre van észak, és merre kell mennünk.

Aztán észrevettem Arit, aki még mindig odalent álldogált. A fegyveresek megrohanták.

– Ari! – kiáltottam gondolkozás nélkül. – Menekülj! Szállj fel! Gyere velünk!

– Tessék?! Te begolyóztál? – kiáltotta Agyar. – Mégis, mit képzelsz?!

Ari talán nem is hallotta, amit mondtam, csak akkor értette meg, amikor meglátta, hogy lengetem a karomat. Ügyetlenül nekifutott – hétéves szörnyecske egy sorhátvéd testben -, és minden erejével a levegőbe ugrott. Golyó súrolta az egyik rosszul beültetett szárnyát, de esetlenül tovább csapkodott, és lassan, de biztosan emelkedni kezdett.

– Egy kicsit elvetted a sulykot, Max! – dühöngött Agyar. Totált átdobta Gázosnak a levegőben, aki meglepetten felnyekkent, de sikerült elkapni a kis jószágot. – Kizárt, hogy velünk jöjjön!

– Megmentette az életünket – érveltem mellette. – Meg fogják ölni!

– Helyes! – mondta kegyeden arckifejezéssel. – Ő is megpróbált bennünket vagy százszor!

Agyart még soha nem láttam ilyennek.

– Max, Ari gonosz – kapcsolódott be Böki is. – Bántani akart téged, és állandóan követett bennünket. Én nem akarom, hogy velünk jöjjön.

– Én sem – mondta Gázos. – *Közéjük* tartozik.

– Szerintem megváltozott – mondtam, miközben Ari tovább repült felénk.

– Kiszabadított benneteket – emlékeztette őket Angyal. – És megkereste nekem Totált.

Agyar dühösen és undorodva nézett rám, aztán elszállt, mielőtt Ari odaért. Az aggodalmaskodó Böki és Gázos is követte. Iggy halotta, merre repültek, és utánuk indult.

Én meg hátul maradtam Angyallal és Arival.

55.

– Kösz, MAX! – mondta Ari, amikor hallótávolságba ért. – Ígérem, nem fogod megbánni. Vigyázni fogok rád.

Összehúztam a szemöldököm, de megpróbáltam nem nézni a szétment, vérszomjas ábrázatára.

– Mi mindannyian vigyázunk egymásra – feleltem röviden, majd vettem egy éles jobbkanyart. Láttam, hogy Gázos és a többiek épp az Iskola nagy parkolója felé repülnek. Volt ott egy kocsilejáró, ami egy föld alatti parkolóba vezetett.

– Hol van Iggy?! – jutott eszembe.

Gázos lemutatott, és észrevettem, ahogy egy nyitott motorház fölé hajol.

– Ó, ne! – mondtam, amikor Iggy lecsapta a motorháztetőt, aztán a kocsit lelökte a föld alatti parkolóba vezető lejárón.

– Ne, ne, ne, ne, ne! – folytattam, amíg az autó szépen legurult a lejtőn, aztán csendesen begördült a garázsba, és eltűnt. Iggy felröppent, és boldogabb volt, mint hetek óta.

– Egy... kettő... három... – kezdett számolni.

BUMM!!! A hatalmas robbanás levitte a föld alatti parkoló tetejének felét. Gyorsan odébb szálltunk, hogy ne találjanak el a vörösen izzó aszfaltdarabok, üvegszilánkok és betongöröngyök, amik rakétaként repkedtek az éjszakai égen. Bekapcsolódott a riasztó és a külső biztonsági fényszórók is.

– Nagyon király! – ujjongott Gázos, és összepacsizott Iggyvel.

– És nagyon árulkodó. Nyilvánvaló, hol vagyunk, és hogy mit csinálunk – mondtam.

– Én is tudok pacsit adni! – tartotta fel a mancsát Totál. – Ez aztán nagyot szólt!

Éreztem, hogy Agyar továbbra is dühösen bámul, de inkább nem néztem rá. Ari lemaradt valahol hátul... eltartott néhány percig, amíg átgondoltam, mit csináltam. Miért kértem Arit, hogy tartson velünk? Most mindenki dühös rám. De ez tűnt helyesnek. Másfelől viszont lehet, hogy kihívtam magam ellen a sorsot, mert mi lesz, ha Ari megint rossz fiú lesz. Nem szerettem kihívni a sorsot.

Aztán arra gondoltam, hogy Arinak már úgyszincs sok hátra.

Megfordultam, hogy szembenézzek a csapattal. Alakjaikat tom-

pán megvilágították a lenti tűzlabdák.

BUMM! Újabb robbanás, talán még az elsőnél is nagyobb, és a garázs másik fele is felrobbant. Iggyre néztem, és mintha megérezte volna, vállat vont.

– Nagy garázs, tele nagy autókkal és nagy tankokkal. Mindegy.

– Rendben, skacok, irány észak! – mondtam pattogósán. Nem tudtam, miért és hova, de mintha ez tűnt volna a legjobb ötletnek.

Néha nincs másod az ösztöneiden kívül, a megérzéseiden kívül. Fontos, hogy figyelj rájuk!

Majdnem hangosan felnyögtem.

„Nicsak, ki beszél?” – gondoltam. – *Helló, Hang!*

Helló, Maximum! Örülök, hogy jól vagy.

Nem neked köszönhetem – gondoltam, ahogy egyenesbe álltam, és észak felé indultam.

Hiányoztak a beszélgetéseink.

Nos, nem mondhatnám, hogy hiányoztál – gondoltam. – *Csak azt, hogy éreztem valami hiányfélét. Most már visszatértem.*

Ja... és tudjátok, mi tért még vissza? Akkor láttam meg, amikor hátraintettem a többieknek, hogy szorosabb alakzatban kövessenek... a hegek a karomon. A chip helyén.

HARMADIK FEJEZET

NEHÉZ A SZAKÍTÁS

56.

MIT GONDOLTOK? Talán mégsem álmodtam az egészet. És a kezem is működni kezdett. Ez volt a bónusz.

Első dolgunk az volt, hogy visszarepültünk a felszerelésért, amit Agyar és én elrejtettünk a sivatagban, mielőtt elkaptak. Aztán neki-vágtunk a hideg, éjszakai égnek, először észak, aztán északkelet irányban. Nehéz lenne megmagyarázni, honnan tudtam az irányt – ez olyan, mintha beépített iránytűm lenne. Kiskoromban, még az Iskolában, számtalan kísérletet hajtottak végre rajtunk a mágneses érzékelőink után kutatva, amiknek köszönhetően meg tudjuk mondani, merre van észak.

De nem találták meg őket.

Minél északabbra repültünk, annál magasabbak lettek a hegyek, és annál több lett a hó. Még mindig december volt? Vagy már január? Lemaradtunk a karácsonyról? Ha visszajutunk a civilizációba, meg kell néznem egy újságot.

Agyarból még mindig áradt a düh. Rám sem nézett, nem beszélt senkivel, csak repült a csapat előtt. Böki, Gázos és Iggy is elkerült engem, ahogy Angyalt és Arit is. Felsőhajtottam.

A hosszú repülések alatt sok mindent végig lehet gondolni. Gondolom, ez igaz a repülőgépeken utazókra is. Automata vezérlésre kapcsoltam, a szárnyaim erősen csapkodtak a hidegben, és a levegő ki-be járt az orromon. Ha elkaptunk egy kedvező légáramot, vitorlázni kezdtünk, alig mozdítva a szárnyunkat kihasználtuk, hogy a természet dolgozik helyettünk.

Én repülésre születtem. És tudom, hogy egy rakás ember gondolta vagy mondta ezt előttem. de én *szó szerint* arra születtem, engem direkt így *terveztek*. Hogy könnyedén szántsam a levegőt, mint egy igazi madár.

És nagyszerűen csinálom, azt kell hogy mondjam.

– Max?

Böki ereszkedett mellém, de még mindig nem nézett a szemembe, és Aritól továbbra is olyan távol tartotta magát, amennyire csak lehetséges.

– Tessék!

– Éhes vagyok. Már mindent megettünk a táskákból. És a többiek-

nek is korog a gyomruk. Totál már nyavalyog. Tudod, milyen...

– Aha.

– Szóval, tervezed, hogy megállunk valahol bekapni valamit? Ránéztem.

– Terv az mindig van. és abban a pillanatban, bummm, tényleg lett egy tervem.

57.

NEM IS OLYAN RÉGEN (bár úgy tűnik, mintha néhány élettal ezelőtt lett volna) Agyar, Böki és én találtunk egy hétvégi házat Coloradóban. Akkoriban üresen állt, de azóta beköszöntött a síszezon, és hó borított mindent. Mégis megért egy próbát.

Mivel a többiek előttem jártak, belehúztam, hogy eléjük repüljek. Aztán irányt váltottam, hogy mutassam az utat. adtam neki egy esélyt, és Agyarra néztem.

– Most meg hová mész? Ari tud egy kis búvóhelyet? – kérdezte jeges hidegséggel.

– A síházba, amit találtunk. Talán még most is üres. Valahol meg kell pihennünk... a fejét rázta.

– Kizárt! Ismered a szabályokat, ugyanarra a helyre nem megyünk kétszer! Ha valaki járt ott azóta, észrevette, hogy betörték, és telerakta riasztókkal. Ha meg azóta is üresen áll, akkor meg úgysem találnánk már kaját.

Nagyszerű. Mennyire utáltam, amikor logikusan, ésszerűen beszélt. Ha valamitől vöröset látok... – Erre én is gondoltam – feleltem nyugodtan, de szükségem van egy kis pihenésre, és ez a legjobb esélyünk.

– Dehogy az! Keressünk egy kanyont vagy barlangot, húzzuk meg magunkat ott!

– Torkig vagyok már a kanyonokkal meg barlangokkal! – Mindkettőnket megleptem, ahogy kitört belőlem a düh. – Nem akarok már sivatagi patkány lenni! Tetőt akarok, ágyat akarok, és olyan kaját, amit nem nekem kell elkapni és megnyúzni!

Rám meredt, én meg azonnal elszégyelltem magam, mintha ezzel bevallottam volna, hogy nem vagyok kőkemény. Le van ejtve. Így érzek, és kész.

Felgyorsítottam, elhagyva Agyart, és egyenesen a síház felé vettem az irányt.

58.

KÉPZELJÉTEK EL, hogy van egy kicsit lepukkant, de ritkán használt hétvégi lakotok! Azok, akiknek semmilyen lakuk nincs, már a gondolattól is határozottan szédülni kezdenének, hogy egy ilyenben vakációzhatnak. Még ha lepukkant is.

Mint az első alkalommal, most is az erdőben szálltunk le, és óvatosan a házhoz lopakodtunk. Ahogy közelebb értünk, beszélgetés és autómotor-duruzsolás ütötte meg a fülünket. Agyar „nem mondtam?!” tekintettel sandított rám. A ház foglalt.

– Bezártad az ajtókat? – kérdezte egy hang.

– És a tüzet is eloltottam.

– Oké. Már alig várom, hogy újra visszajöhessünk.

– Talán vasárnap visszajöhetünk.

És így tovább. Autóajtók csapódtak, és a beszélgetés elhalt. A fatörzsekhez lapultunk, és megpróbáltuk elrejtetni gőzölgő leheletünket.

Agyarra néztem, és győzedelmesen felvontam a szemöldököm. Távoznak. Tökéletes. Tíz percet vártunk, miután elhajtottak, aztán újra betörtünk. Mit mondhatnék? Megátalkodott gonosztevők vagyunk.

De azért megpróbáltam olyan kevés kárt tenni, amilyen keveset csak lehet. Biztos csak a lányos érzékenység miatt, ami a DNS-eimbe kódolódott.

– Meleg van – örvendezett Angyal.

– Nézzük meg a konyhát! – robogott Böki a konyha felé.

– Ez nagyszerű – álmélkodott Ari. Agyar gyűlölködve rápillantott, aztán összehúzott szemöldökkel rám. Nem vettem róla tudomást, és én is a konyha felé vettem az irányt. Itt volt az ideje egy komoly burkolásnak.

– Hála istennek, nem vegetáriánusok – mondta Böki áhítattal, és kivett néhány marhahúsos konzervet.

– Mi az, ami a vegetarianizmusnál is rosszabb? – kérdezte Gázos fintorogva.

– A veganizmus – feleltem. – Nyissuk ki azokat a szépségeket – mondtam, és elkezdtem konzervnyitót keresni.

– Nézzétek, még kutyakajájuk is van! – tartott fel egy papírzacs-

kót. Gázos totál rámeredt.

– Ugye, csak szórakozol velem?

A frigóban valódi, friss kaját is találtunk: sajtot, almát, dzsemet és vaját.

– A mennyekbe jutottunk – sóhajtott Böki.

Arinak meggyűlt a baja az evéssel: a szája teljesen gallyra ment. Nem szóltam semmit. Mindannyian döntéseket hozunk, és viselnünk kell a következményeit.

Gondolkoztál mostanában azon, hogyan döntesz? – kotyogott közbe a Hang. – A nagyobb jót választod, vagy a személyes boldogulást?

Semmi sem tudja úgy elvenni az étvágyad, mint egy fejedben lakó szellemhang.

Mikor hoztam én önös döntéseket? – gondoltam gúnyosan. – Ha így lenne, már régen egy kényelmes függőágyban olvasgatnék, valami meleg helyen.

– Mit akart mondani az a fickó, amikor arról beszélt, hogy a kínaiak fegyverként akarnak bennünket felhasználni? – öntött egy fél zacskó gabonapelyhet a tányérjába Iggy. Anélkül, hogy egy is mellé ment volna.

– Nem tudom – ráncoltam a homlokom. – Talán kémekként akarják hasznunkat venni. Mert nehéz fegyvereket nem bírunk el. Ki tudja, mit főztek ki azok a klinikai esetek. Lehet, hogy még örültebb dolgot: talán robbanószert akarnak ránk erősíteni, amit felrobbantanak az utolsó pillanatban, vagy ilyesmi.

Gázos felkacagott, én meg körbenéztem: *Együtt van a csapatom, és mindenki jól van. Egyelőre.* Nos, a csapatom meg Ari, a sétáló cirkuszi látványosság. És egy beszélő kutya. De akkor is...

– Beszélhetnék veled? – állt elém Agyar, a testéből áradt a feszültség.

Már csak ez hiányzott.

– Nem várhat? – kaptam be az utolsó falat raviolimat, és a villámmal kikapartam a konzervdoboz alját.

– Nem.

Nekiállhattam volna vitázni, de Agyarral nem lehet mit kezdeni, amikor ilyen. Sóhajtottam egyet, felálltam a székemről, és kísétáltam. A tornácon összefontam a karom a mellkasomon.

– Oké, ki vele! – mondtam, és megpróbáltam kimutatni, hogy mennyire idegesít.

- Válassz! – vakkantotta, és a szeme gyakorlatilag szikrákat szórt.
- *Én vagy ő.*

59.

– ÖREGEM, AGYAR, TE ROMANTIKUS MARHA! – mondtam gúnyosan. – Hogy mekkora szexista disznó vagy!

Idegesen felhorkantott, de nem olyan hülyén, mint képzelitek.

– Nem amorózóként kérdeztem, te idióta! – sziszegte. – Hanem a csapatod tagjaként. Hogy te mennyire el vagy szállva magadtól! Szóval, vagy ő megy, vagy én. Nem maradok, ha olyasvalaki van velünk, aki nem egyszer, és nem kétszer tört az életünkre!

– Ha egy kicsit is gondolkozom rajta, tudtam volna, hogy ezt akard mondani! – vágta vissza. – De semmi szükség, hogy válasszak közöttetek. Az emberek változnak, Agyar. Lásd be, hogy megmentett bennünket! Hogy segített Angyalnak. És amíg bent voltunk, megmutatott néhány dolgot a Suliban.

– Na, persze! És *biztos* nem volt semmi aljas szándéka vele! *Biztosan* nincs bedrótozva, és nem kémkedik utánunk, nem jelenti nekik, hogy hol vagyunk ebben a szent pillanatban! Biztos vagyok benne, hogy a hétévnyi agy mosás és kiképzés egy csapásra elszállt, amint flörtölni kezdte vele!

Tátott szájjal rámeredtem.

– Hétéves, te marha! És nem flörtöltem senkivel! Se veled, sem vele, senkivel! Neki eszébe sem jutott ilyesmi!

Ennyire én még nem láttam pipának Agyart. Annyira összepréselte a száját, hogy elfehéredett körülötte a bőr.

– Én meg biztos vagyok benne, hogy most követted el életed legnagyobb hibáját! – vágta vissza. A bujkálással töltött évek, az örökös radar alatt repülés, szó szerint és jelképesen, azt eredményezték, hogy még most is, amikor gyakorlatilag tüzet hánytunk egymásra, olyan halkán beszéltünk, hogy csak a másunk hallja.

– Ari egy gyilkos! – mondta Agyar. – Egy méregbomba! Annyi kemikáliát etettek vele, annyira elcseszték az agyát, hogy gondolkozni sem képes. Csak púp a hátunkon, és neked elment az eszed, ha azt gondolod, hogy jó helyen van nálunk!

Haboztam. Ő volt a jobbkezem és a legjobb barátom, az ember, akire mindig-mindig számíthattam. Ő bármikor az életét áldozná, hogy megmentsen, én meg gondolkozás nélkül a vonat elé ugranék érte.

– Rendben – mondtam lassan, és megmasszíroztam a halántékomat. – Én tényleg azt hiszem, hogy megváltozott, és a szavatossági ideje úgylis hamarosan lejár. De tudom, hogy az ittléte mindenkit zavar.

– Kitaláltad, Sherlock Holmes? A szemem felizzott.

– Most próbálom közelíteni az álláspontjainkat, te agyatlan! Maradjunk abban, hogy gondolkozom az ügyön, és addig is rajta tartom a sasszememet. Az első gyanús jelre kipenderítem, oké?

Agyar hitetlenkedve bámult rám.

– Te megkattantál? Neked tényleg kimosták az agyad. Arinak *most* kell mennie.

– De nincs hová mennie! Segített nekünk, nem emlékszel? Nem engednék vissza. Ráadásul, ismétlem, még csak hétéves, mindegy, mekkora háromajtós szekrény! Szerinted hogyan fog életben maradni?

– Nem érdekel – mondta Agyar hidegen. – Én azt sem bánám, ha kinyúlna! Emlékszel erre? – Felrántotta a pólóját, hogy megmutassa a rózsaszín hegeket. A nyomait annak, amikor Ari vagdalt húst akart belőle csinálni, és majdnem elvérzett.

Megborzongtam, ha arra a szörnyű napra gondoltam.

– Emlékszem – mondtam halkán. – De nem rakhatom ki a hidegbe, amikor nincs hová mennie, és biztosan nem maradna életben. Nem tehetem, amikor tudom, hogy a fehér köpenyesek már rá is vadásznak. Csak néhány nap az egész... addig, amíg le nem jár a szavatossága.

Furcsa volt ezt mondani. Olyan, mint a *nyugalmaszás*. *Szavatosság*. Ezek csak a *halál* szinonimái. Csak hétéves volt, és nem fogja megérni a nyolcat.

És életének mind a hét éve szívás volt a javából. Agyar erősen megbökte a mellkasom.

– Hé! – mondta. nagyon közel hajolt. Magasabb volt nálam jó pár centivel, de most behajolt a képembe. Csak most nem csókolózni akart.

– Elkövetted a legnagyobb hibát – vicsorgott. – És rá fogsz fizetni. Majd meglátod!

Azzal megpördült, és leugrott a tornácról. Mielőtt földet ért volna, sötét szárnyai hangtalanul az éjbe emelték.

60.

Te most Agyar blogját olvasod! Szia!

A mai dátum: már túl késő!

Látogatók száma: 28 772 461

MINDENKINEK, MINDENHOL!

VIGYÁZAT!

FIGYELEM,

GONOSZ TUDÓSOK EL AKARJÁK PUSZTÍTANI AZ ÁLTALUNK ISMERT VILÁGOT!

És az általunk nem ismertet is!

Most már azt is tudom, emberek, hogyan nevezték el a dolgot. Úgy, hogy Re-evolúció. Meg úgy, hogy Felező terv. Kijutottunk az Iskolából (aki késztetést érezne rá, hogy lebombázza, ne habozzon!). És most rejtőzködünk, ha-ha! Amíg bent voltunk, kiderült, hogy mindenkit meg akarnak ölni, akinek valami betegsége vagy gyenge pontja van. Csak azok maradhatnak meg, akik tökéletesen egészségesek, és van valami hasznos képességük. Szóval mindenki hasznosítsa magát valahogy! Vagy bújjon el, de nagyon! Ha valaki náthás, legjobban teszi, ha bebújik egy szikla alá, és ott marad!

És hogy mi vagy ki a hasznos? Nos, készítettem egy listát:

Hasznosak:

Vízvezeték-szerelők

Ácsok

Hajóácsok

Gazdálkodók

Közegészségügyisek

Tehenészek

Haszontalanok:

Politikusok

Újságírók

Művészettörténészek

Sztárszakácsok

Lakberendezők

Állatpszichiáterek

Tudósok

Katonák
Orvosok
Híres rock/pop/hip-hop sztárok
Tini bálványok
Életvezetési tanácsadók

Jó alkalom ez arra, hogy elgondolkozzatok, milyen hivatást is szeretnétek választani.

Amikor legutóbb csekkoltam, 28 millióan nézték meg ezt a blogot. Jól van, emberek! Mentsétek a bőrötöket! Mentsétek a fivéreitek és nővéreitek bőrét! Ne hagyjátok, hogy a fehér köpenyesek a nyakatokra lépjenek!

És ha egy repülő kölyköt láttok, ne szóljatok senkinek!
Agyar (valahonnan Amerikából)

61.

SZABÁLYOSAN REMEGTEM az Agyarral való veszekedésünk után. Nem mintha soha nem veszekednénk – mert gyakorlatilag folyamatos a perpatvar. De ilyen dühösnek még nem láttam. Miután elre-pült, egy-két pillanatig még kint maradtam, hogy képes legyek egy műmosolyt erőltetni az arcomra – minek aggasztani a többieket?

Mire visszamentem, a csapat, Ari és Totál már mind kinyúlva feküdtek a padlón vagy a bútorokon. Olyan üveges volt a tekintetük, mint akkor szokott, amikor a megfelelő mennyiségű táplálékhoz sikerül hozzájutniuk. Arira néztem. Magányosan gubbasztott egy széken. Senki sem mert a közelébe menni. A ruhája még mindig véres volt. a szekrényhez robogtam, és egy flanelinget dobtam neki. Meglepetten felnézett.

– Kösz!

– Oké, ki kezdi az örködést? – kérdeztem.

– Hol van Agyar? – kérdezett vissza Gázos.

– Elment egy kicsit. De visszajön – zártam le a témát. Persze hogy visszajön!

– Majd én – ajánlkozott Ari. Hoztam egy vezetői döntést.

– Nem, semmi probléma, majd én kezdem. Ti csak pihenjete!

– Kerültem Ari tekintetét.

Amíg a többiek aludtak, átvizsgáltam a hűtőt meg a kamrát, és kiválogattam minden olyan élelmiszert, ami nem folyhat ki, és amivel fel tudunk szállni. Bepakoltam őket a hátizsákjainkba, amiket az ajtó mellé készítettem. Ezután csendben lekapcsoltam a villanyokat, kimentem, és felröppentem a hóval borított tetőre.

A téglakémény mellé kuporodtam, amiből sugárzott a meleg.

Minden csendes volt.

Évekkel később Agyar visszatért. Erőt vettem magamon, hogy ne sóhajtsak fel megkönnyebbülten. Különben sem aggódtam annyira. Lassított, észrevett engem, leszállt mellém, és a szárnyaival csapkodva egyensúlyozni kezdett, amíg talált egy megfelelő helyet a tetőn.

Egyikünknek sem kenyere a bocsánatkérés meg a szívszorító ölelgetés. Rápillantottam, aztán folytattam az örködést. Tettem egy szokásos 360 fokos fordulatot, és tovább figyeltem, várakoztam.

– Huszonnyolcmillió ember nézte meg a blogomat – mondta. Te jó ég!

– Ejha!

– Mindent feltettem oda, amit csak tudok – folytatta. – Talán ha elég emberhez jut el a figyelmeztetésem, meg tudják állítani, ami készül.

Neked kell megállítani, Max.

– Azt hittem, mi állítjuk meg – mondtam hangosan.

– Hogyan? Mintha az olyan egyszerű lenne – ráncolta a homlokát Agyar. – *Nem neked kell megmentened a világot, Max, hiába adták ezt be neked.*

Ez fáj: mintha nem hinné, hogy képes vagyok rá. Azt hittem, mindenben támogatni fog, bármire is készülök.

– Szóval most te meg a blogod fogjátok megtenni helyettem? Ágyba bújhatok és nyugodtan alhatok? – Szavaim maróbbra sikeredtek a tervezettnél.

Oldalról kifejezéstelen szemmel rám pillantott. Vállat vont, és félrenézett.

Már megint alaposan felhúztam magam. Utáltam veszekedni Agyarral, de azt még jobban utáltam, amikor azt gondolja – biztosan ismeritek ezt az érzést -, hogy egymagam nem vagyok képes megmenteni a világot. Gondolom, sok csajnak ugyanez a problémája, vagy nem?

– Legközelebb azt fogod mondani, hogy neked is van egy Hang a fejedben – mondtam gúnyosan, aztán felálltam. Kitárt szárnyakkal egyensúlyoztam a kúpcserepeken, mint a mókus a farkával. Csak az én szárnyam négyméteres volt.

– Ki tudja – mondta hűvösen, és nem nézett rám.

Szóhoz sem tudtam jutni. Ami, biztosan észrevettétek már, nagyon ritkán fordul elő velem.

– Rendben. De most te veszed át az őrséget – motyogtam, és leugrottam a tetőről a puha hóba, aztán a tornác felé indultam.

Ari nem tépte ki senki torkát alvás közben. Arra gondoltam, hogy Angyal telepatikusán érzékelné, ha Ari valami rosszat akarna tenni velünk.

Ez majdnem biztos volt különben.

Miután ellenőriztem, hogy mindenki rendben van, lehanyagoltam egy karosszékbe. Mellettem Ari húzta a lóbórt a padlón, így ha

megmoccanna, máris felébrednék.

Még mindig Agyar miatt füstölögtem. Nem fért a fejembe, hogy lehet valaki ennyire beképzelt. Ő meg a kis blogja! Rendben! Mentse meg ő a világot! Nekem akkor is marad még küldetésem.

Nehéz döntések előtt álltok, Max, mindketten. Döntések előtt, amik az egész világot befolyásolják, a jövőtöket. Mindenki jövőjét.

De jó! Semmi nyomasztó – gondoltam. Kényelmesebbre pofoztam a párnát a széken, és lehunytam a szemem.

Biztos, hogy nem fogok tudni elaludni.

62.

MÁSNAP REGGEL AGYAR ÉS ÉN SZAKÍTOTTUNK. Hogy tisztán lássátok a helyzetet, *én szakítottam vele*. A következő másodpercben, hogy elhagyott.

Azt mondta, hogy a saját feje után akar menni, a saját küldetése szerint, legalábbis ezt állította. Azokat a nyomokat akarta követni, amiket az emberek küldtek a blogjára.

Rámeredtem.

– Te az emberiség megmentését kósza e-mailekre akarod alapozni?

Visszanézett rám.

– Te meg egy Hangra a fejedben! Egy Hangra, ami nem a saját belső hangod! Nem?

Nos, amikor ezt így megfogalmazta... Hirtelen nem tudtam összerakni, mi történik.

Aztán el kellett mondanunk a gyerekeknek. Legalább száz beszélgetést futtattam le a fejemben. Mit fognak szólni hozzá? Hogyan magyarázzuk ezt meg?

– Úgy döntöttem, a saját utamat fogom járni – közölte Agyar a csapattal röviden. Arira pillantott, és folytatta: – *Majdnem mindenki velem tarthat.*

Menjetez csak! De a holttestemen keresztül.

– Szerintem együtt kellene maradnunk, amíg Agyar vissza nem jön – kezdtem nyugodtan. *Mert, aki őt meri választani helyettem, azt megölöm!*

Négy madárkölyök-szempár, plusz Arié meg Totálé nézett hol rám, hol Agyarra.

– Te szent szar – mondta Totál.

– Szerintem nem kellene ezt csinálnotok – aggódott Böki. Vállat vontam, az arcom lángolt. Agyar csinálja, nem én.

– Buta kölykök – motyogta Totál, aztán kurta lábain ide-oda ment, majd letelepedett Angyal lábára. Angyal elgondolkozva meg-simogatta.

– Választanunk kell? – kérdezte Gázos szűkülve. Agyarra nézett, aztán rám. Aztán Arira.

Fenébe – gondoltam.

– Én Agyarral megyek – mondta Iggy kifejezéstelen arccal, de a hangja elárulta, hogy fájó szívvel hozta meg a döntést. Megdöbben-tem. Még jó, hogy nem látja, milyen arcot vágok.

Nagyot nyeltem, és mukkanni sem tudtam.

– Én Maxszel maradok – jelentette ki Böki szomorúan, és megfog-
ta a kezem. Megszorítottam a mancsát, de láttam, milyen aggódva
figyeli a szeme sarkából Arit. Nem bízott benne, és nem akarta,
hogy velünk maradjon.

– Én oda megyek, ahová Angyal – közölte Totál. – Ha muszáj. Gá-
zos és Angyal hallgatott. Angyal bizonyára telepatikusan beszélt
vele, mert Gázos megrázta a fejét, és úgy tűnt, nagyon erősen gon-
dolkodik. Angyal végre határozottan bólintott, aztán odébb tolta
Totált a lábáról, és mellém állt.

– Én Maxszel maradok – mondta.

– Dettó – morogta Totál, és visszahuppant Angyal lábára.

– Én Agyarral megyek – döntött Gázos. Döbben-tem meredtem rá.
Már csak Ari maradt, a figyelő kívülálló.

– Könnyű választás – makogta, és mellém állt. Az arca ugyanaz-
zal a gyorsasággal gyógyult, ahogy a mi sebeink is szoktak. – Max.

*Istenem, istenem, add, hogy ne kelljen ezt megbánnom, fohászkodtam.
Úgy értem, annál jobban, amennyire most bánom!*

– Rendben – mondta Agyar a táskáját lógázva.

– Rendben – mondtam felemelt orral, és minden erőmmel azt kí-
vántam, bárcsak ne tenné ezt, de gondoskodtam róla, hogy ebből ne
lásson semmit.

Így történt. A csapat két részre szakadt. És nem voltam benne biz-
tos, hogy Agyart és a csapatát valaha még újra látni fogom.

63.

TUDJÁTOK, MI A RÁTERMETT VEZETŐ ISMERTETŐJELE? Ha nyugodtan és magabiztosan szembenéz a megmaradt csapatával, amikor legszívesebben kidobná a taccsot a hóba a stressztől és a szomorúságtól.

A fél csapatom elhagyott. Agyar, a jobbkezem, elhagyott. Hogy tehetett ilyet? Nincs szüksége rám?

Kihúztam magam. Nekem nincs szükségem rá. Többé már nincs.

– Rendben, skacok! – mondtam Bökinnek, Angyálnak és Arinak. Meg Totálnak. Láttam Angyalon és Bökin, hogy nagyon kell erőlködniük, hogy ne görbüljön sírásra a szájuk. Lehet, hogy Arié és Totálé is sírásra görbült, de náluk ezt nehezebb volt megmondani.

– Nem tudom elhinni, hogy elmentek. – Böki szokás szerint egyből kibökte azt, amit én mélyen elhallgatok. – Nem lett volna szabad szétválnunk. Megfogadtuk, hogy nem válunk szét többé. Együtt kellett volna maradnunk.

Mondd ezt Agyarnak!

– Nem úgy alakult, ahogy vártam, de azért jól megleszünk – mondtam határozottan.

– Most mit fogunk csinálni? – kérdezte Angyal. – Van valami tervünk?

Felemelt fejjel néztem rá.

– Terv az mindig van. Hányszor mondjam el még nektek? *Gyérünk, Max, húzz ki a kalapodból egy tervet! Menjetek Európába!*

Köszönöm, Istenem, hogy a Hang végre valami kézzelfoghatót mondott, és nem a szokásos szerencsesüti baromságait.

– Európába megyünk – mondtam ellenvetést nem tűrően, aztán amikor szétosztottam a csomagokat, rájöttem, hogy Totált majd nekem vagy Arinak kell cipelnünk. Mert sem Böki, sem Angyal nem bírná el sokáig.

Nagyszerű. Remélem, Ari nem kapja be Totált nasinak.

– Európa! – jött izgalomba Böki. – Mindig is szerettem volna eljutni oda! Hová megyünk? Látni akarom az Eiffel-torkost!

– Az torony – mondtam. – Eiffel-torony. A mi úti célunk viszont...

Anglia. Először. Kezdjétek Angliával! Keressetek Iskolákat!

– Anglia – nyújtottam ki a karom Totál felé. Ugrott egyet, és eltűnt a dzsekimben. Csak a kócos kis kobakját dugta ki a nyakamnál.

Még mindig elég molyrágtának tűnt, de bíztam benne, hogy a szőrhiányok majd pótlódnak a pofiján.

– Iskolákat fogunk keresni, és információkat gyűjtünk. Annyi dolgot tudunk meg a Re-evolúcióról, amennyit csak bírunk. És sietnünk kell.

– Én veled vagyok – mondta Ari őszinte hangon. – Megvédelek, bármi is történjen. – A földre nézett, és hirtelen megláttam a szívében szorongó hétéves kisfiút. – Amíg a szavatosságom le nem jár.

Bólintottam, és nem engedélyeztem magamnak kimutatni semmiféle ellágyulást.

– Akkor rendben. – Azzal a kocsifeljárón nekifutottam, hogy felszálljak. – Keletnek indulunk!

Mint mindig, most is sokkal, de sokkal jobban éreztem magam odafent, magasan a levegőben. A föld úgy terült alattunk, mint egy zöld és barna kockás takaró a folyók ezüst hímzésével és a városok szürke foltjaival. Hideg volt, a szél könnyet csalt a szemembe, de nyugodtabbnak éreztem magam, sokkal nagyobb volt az önkontrollom a levegőben.

Lassan ködleni kezdett, hogy Anglia baromi messze van, túl egy bazi nagy vízen. Hét-nyolc órát is repültünk egyfolytában, de nagyon kemény volt, és utána teljesen ki voltunk facsarva. És isten a megmondhatója, hogy Ari nem egy nagy repülőbajnok. Hogy is lenne azokkal a hátára varrt szárnyakkal? Hm. Pedig az Atlanti-óceánon nem sok pihenőhelyet találunk majd.

Menjetez Washington D.C.-be, onnan közvetlen járat indul Dullesből.

„Járat”, mint repülő?

Pontosan. Egészen a csillogó, ezüst borításáig.

Mi... egy repülőn. Ez valahogy annyira nem klappolt. Feleslegesnek tűnt.

Ehhez jött még hozzá a bezártság meg a klausztofóbia-dolog. *Nem lesz semmi bajod.*

– Nyomás Washington D.C.-be! – adtam ki az ukázt az új miniflottámnak. – Ott majd repülőre szállunk.

Mindenki ledöbbsent. Nem tudtam, hogyan juttatjuk majd át Arit a bizarr és ijesztő pofázmányával a forgalmas reptéren.

– Repülőre szállunk? – Böki gyakorlatilag nyöszörgött. totál a homlokát ráncolta.

– Nem felesleges ez? Sóhajtottam.

64.

MAX NÉLKÜL NYUGATNAK TARTANI OLYAN, mint fél szárnyal repülni, gondolta Agyar. Maga előtt látta dühös, zavarodott és, valljuk be, ijedt arcát. Eddigi életében majdnem mindennap látta ezt az arcot: látta vastagon sárosan, látta zúzódásokkal teli és véresen, látta nevetés, vicsorgás és alvás közben, látta, amikor komplett hazugságokat igazságként akart beadni.

Amikor ránézett azzal a különös fénnel a szemében, ahogy egy érzés ott vibrált kettejük között... De Max most nem adott neki választási lehetőséget. Mégis mit várt, mit fog csinálni? Hogy nyugodtan hátradőlve elfogadja Arit, mintha csak úgy elfelejthetné, hány-szor próbálta őket megölni? Azt, hogy minden valószínűség szerint most is be van drótozva, és küldi a jelentéseket róluk? Hogy milyen veszélyes, hogy a közelükbe engedték? Ari egy testrészekből összetákolt katasztrófa: állandó fejlesztések, eltorzított lélek és fizikai kínzások eredménye. Egy sétáló időzített bomba, ami csak arra vár, hogy felrobbanjon.

Mert Agyar így nézte a dolgot: ha az embernek néhány nap múlva úgyis lejár a szavatossága, akkor mit számít az, hogy mit tesz? Órültségeket művelhet, törvényt szeghet, bárkit megölhet.

Egyik sem számít, mert pár nap múlva úgyis alulról szagolja az ibolyát. Ilyen helyzetben a barátság nem számít, a hűség mehet a levesbe. Felégethet minden hidat.

És Max egy ilyen alakkal akar együtt lenni. Egy ilyen alakot enged a kicsik közelében ólálkodni.

Agyar a világ végére is követte volna Maxet, mindegy, hol van, és mit értünk a szó alatt. Ha egy aktív vulkánba ugrott volna fejest, utána vetette volna magát. de Arit nem fogadhatta el.

– Agyar? – kérdezte Gázos halkán. Egyiküknek sem tetszett, hogy szét kellett válniuk. Ha úgy érezték, hogy a fél karuk hiányzik, akkor azért érezték úgy, mert így is volt.

Agyar felvont szemöldökkel ránézett.

– Hová megyünk?

– A nyugati partra – felelte Agyar. Maxszel ellentétes irányba.

– És mi van ott? – kérdezte Iggy. *Vicces, hogy ezt kérdezed.*

– A világ legnagyobb információsugárzó-bázisa – mondta Agyar.

– Egy hely, ahol egy másodperc alatt világgá kürtölhetsz mindent.
Gázos a homlokát ráncolta.

– Valami számítógépes központ? Egy torony? Agyar a fejét rázta.

– Nem. A *People* magazin.

– Ez is a „lapulj meg, és légy észrevehetetlen!” terv része? – kérdezte gúnyosan Iggy.

– Nem – felelte Agyar, és megmozdította evezőtolla legvégét, hogy húszfokos szögben bekanyarodjon. – Ez a „kürtöld szét a hírt, blogolj, és mondd el a világnak!” terv része.

– Vagy úgy.

Hát ennyi. Mindig csinálj úgy, mintha lenne egy terved. Ezt az egyet megtanulta Maxtól.

65.

– UTÁLLAK! AKKORA ROHADÉKOK VAGYTOK! – mondta Iggy dühös és csalódott arccal. – Csak szemétkedtek velem.

Agyar a szemét forgatta, aztán rájött, hogy hiába erőlködik.

– A szememet forgatom, Iggy – közölte vele.

– Én meg a vállamat vonogatom – mondta Gázos, és hatalmasat harapott a hot dogba. – És fogalmam sincs, mi a probléma.

– *Írjátok le*, milyenek az emberek a strandon! – ismételte Iggy.

– Ez Venice Beach! L. A. része! A Szörnyszülött Egyetem otthona! És ti képesek vagytok térképeket nézegetni?!

– Tényleg van olyan, hogy Szörnyszülött Egyetem? – jött izgalomba Gázos.

– Nincs – mondta neki Agyar. Ennyit Gázos továbbtanulással kapcsolatos álmairól. Agyar kisimította a térképet a padon, és elkezdte vizsgálgatni, amíg Iggy bele nem rúgott.

– Aú! A francba! Mi bajod van?!

Iggy csalhatatlan pontossággal elkapta Agyar gallérját, és arcát az arca elé húzta.

– *Írd. Le. Az. Embereket.*

– Milliányian vannak itt – mondta Agyar idegesen. – Minek? Találkozód van valakivel? Keressek egy férfit rózsával a foga között és *New York Times*-szal a kezében?!

– Ez Venice Beach! – ismételte Iggy. – A Görkori Diszkó otthona! Kókuszillatú napolajat érzek. És lányok kacagását hallom. Tudom, hogy körbe vagyunk véve strandnyuszikkal, és te a *térképet* nézed?! Ó!

– Mi az a strandnyuszi? – kérdezte Gázos teli szájjal. Agyar körbenézett.

– Strandnyuszi, strandpipi, mit érdekel, amíg nem Repkedők? Iggy olyan hangosan felnyögött, hogy néhányan odafordultak.

Agyar finoman a sípcsontjába rúgott, hogy nyugodjon le.

– Kit érdekel?! – suttogta Iggy dühösen. – Kit érdekel? Hát engem! Te látod őket, én nem. És sajnos nem *tapogathatom* ki őket! Írd le őket, légy szíves!

Mit tenne Max a helyemben? – tűnődött Agyar. Az az igazság, hogy Iggy ilyen kéréssel Maxnek biztosan nem hozakodott volna elő. Ez

férfidolog.

Agyar felsóhajtott és körbenézett.

– Ööö... oké. Ott van két csaj. Az egyik fehér bikiniben. A másikonak az van ráírva a bugyijára, hogy „utópia”. Dús, szőke hajuk van. Aztán ott van egy ázsiai lány, a kutyájával görkorizik. A kutya talán agár, mellette lohol. Hopp, majdnem összecsókolózott egy babakocsival.

– De mit visel? – kérdezte Iggy.

– Egy csíkos bikinit.

– A térdvédőkről se feledkezz meg! – egészítette ki Gázos.

– Ó, öregem! – sóhajtott Iggy. – Folytasd!

Ezt Max előtt sohasem csinálta volna. Max kikelt volna magából, nekiesett volna, hogy mekkora szexista disznó! De ez most kanbuli.

– Hm... ott egy lány, aki éppen találkozott a fiújával – folytatta. -A fiúja adott neki egy fagyit. Ó... csöpög... Hu-hú! És éppen a... melle közé folyik.

Iggy felszisszent.

– Ez biztosan foltot hagy – mondta Gázos. – Csoki.

– Hm – mondta Agyar, amikor a lány egy szalvétával törölgetni kezdte magát.

– Mi ez a zaj? – kérdezte Gázos.

– Hogy?

– Ez a hang – kötötte az ebet a karóhoz Gázos. – Mi ez a hang, Agyar?

Agyar pislogni kezdett, aztán arra nézett, amerről Gázos rángatta a ruhaujját.

– Hang?

Aztán meghallották. Zúgás. Fémes hangok kórusa.

Francba.

– Mint a vadlibák! – mondta. – Ezek Repkedők! *Megtaláltak!*

66.

Agyar blogját olvasod. Szia!

A mai dátum: már túl késői

A látogatók száma: 972 361 007

A MEGRONGÁLÓDOTT HOLLYWOODRÓL

Azoknak, akik L.A. körül dekkolnak, el kell mondanom pár dolgot a Hollywood-feliratot ért sajnálatos károkról. Milliónyi reménykedő számára ez volt a jövőbeli mozikarrier szimbóluma, és tényleg bocs érte. D

De nem az én hibám volt.

Gázos, Iggy és én éppen a saját dolgunkkal voltunk elfoglalva valahol L.A.-ben (vagyis a Tijuánától Pismo Beachig terjedő területen), amikor váratlanul pár száz Repkedő bukkant elő a semmiből, és lecsaptak ránk. Honnan tudták, hogy ott vagyunk? Eddig azt hittem, Max chipje buktat le bennünket, vagy Angyal kutyájáé. Akik – talán már hallottatok róla – nincsenek már velünk. Szóval, honnan tudták, hol találtnak?

Hacsak nem hármunk közül mondta el nekik valaki?

Ami, természetesen, képtelenség.

Mindegy, az a lényeg, hogy amint már említettem volt, Max a Suliban ezernyi Repkedőt látott, akik szépen sorban fellógatva éppen töltődtek. Ezek szerint néhányukat kiengedték próbarepülésre. Az igazság az, hogy nemcsak nagyon gyorsak, de erősek is, sokáig képesek repülni pihenés nélkül.

De hogy okosak-e? Azt nem mondhatnám.

Gázos, Iggy és én gyorsan felszálltunk onnan, ahol ártatlanul ácsorogtunk. A levegőben mindig jobbak vagyunk. Volt szemeknek kiugrása, kisgyerekek sikoltozása meg állak leesése stb., amikor kitértük a szárnyainkat, és felcsaptunk. Ez még L.A.-ben is szokatlan.

Hárman több száz Repkedő ellen? Ugyan! Talán hatvannal-nyolcvannal elboldogultunk volna. De kétszázal? Még Maxszel sem.

Jó, talán Maxszel. Akkor kétszáz. De ő nem volt velünk.

Szóval Gázos, Iggy és én ösztönösen bevetettük a jól bevált módot: a Delta tervet, amit már rengetegszer használtunk és tökélyre fejlesztettünk. ennek a lényege néhány szóban összefoglalható: „fuss, ahogy a lábad bírja”, vagy pontosabban, "repülj, ahogy a szár-

nyad bírja!" Repültünk. De mint az olajozott istennyila. A Repkedőknek nem voltak magasságproblémáik, és egy 747-es repülési magasságában is simán követtek bennünket, pedig ott már nekem is nagyon kellett kapkodnom a levegőt. A Radírozókhoz hasonlóan nem túl mozgékonyak a levegőben, de villámgyorsak és ijesztően erősek.

Iggy legújabb robbanószerre ötvenet kiiktatott. Ezúton kérek elnézést azoktól, akikre a parton MTV-buli közben Repkedő-darabok hulltak, akár fém, akár élőszövet formájában. A többiek folytatták az üldözést, és képtelenek voltunk őket lerázni.

Akkor vettem észre a hollywoodi hegyeket, és egyenesen a felirat felé repültünk, aztán a legeslegutolsó pillanatban irányt változtattunk, és vertikálisan kilőttünk. Az övcsatom még súrolta is az egyik betűt. De azért mindhármunknak sikerült, és szálltunk felfelé, mint a rakéták.

A Repkedők nem voltak ilyen szerencsések.

Egymás után nekicsapódtak a betűknek, szétszakították a vezetékeket, és az áram sikeresen kiütötte őket. Úgy robbantak fel, mintha szőrös-fémes pattogatott kukoricák lettek volna. És ha nektek már ez a leírás is sok lenne, akkor örüljete, hogy nem voltatok ott, és nem borított be benneteket a trutymó. A pusztulást hat vagy hét Repkedő túlélte, de nem tudom, mi történt velük.

Miután kiröhögtük magunkat, elhúztunk jó messzire, és most bujkálunk.

Megint.

A pontszámok:

Mi: durván 200.

Bár a repülő darabok közt nehéz volt megmondani.

Ők: 0.

Ezt nektek, ti fehér köpenyes rohadékok! Most tartoztok Kaliforniának egy új Hollywood-felirattal.

Agyar, valahonnan nyugatról

67.

Szólj hozzá Agyar blogján!

A MEGRONGALÓDOTT HOLLYWOOD 108 komment.

Lazánvagány:

Ó öregem Agyar csúcskirály ahogy pattogatott kukoricát csináltak a repcsificsúrokból. Szétröhögtem az agyam. Repülj tovább haver!

San Diego

11:51

Cukorpótlócsaj:

Kedves Agyar, Örülök, hogy jól vagy! Utálok a Repkedőket, és remélem, szétégtek. Ha Roanoke felé járnál, és nem találnál helyet, ahol megszállj, csak dobj egy e-mailt! 12:14

Heather:

Csapatokba kellene rendeződnünk, és felkutatni a föld laboratóriumait és Iskoláit! A világon több millió kölyök él, és helyrehozhatnánk, amit a felnőttek agyonszennyeztek és elpusztítottak! Szemételepek és olajfoltok, veszélyeztetett fajok és kiirtott erdők, üzemanyag-zabáló járművek, és senki sem törődik a természettel meg az állatokkal! Itt az ideje, hogy a Zöld Kölykök összefogjanak!

Heather Schmidt

a zoldkolykokegyzoldebbjovőert.org igazgatója 12:57

Utcai harcos:

usa köjkök foglyanak össze! A felnőtek mindent elcseszteg! Az egész bojgót elpuztítják! A gyerekeknek kellene uralkodniuk! De el akarnak benünket nyomni! De mi nem tőrjük tovább!

Brooklyn

13:20

Chein Wei:

Agyar, azon gondolkoztam, hogy van neked barátnőd? Hong Kong

Ui: tizenöt éves vagyok, de fiatalabbnak tűnök

13:40

Carlos:

Szerintem gyújsuk fel az összes laboratóriumot! És hajtsuk rabigába a felnőtteket! Texas

15:07

Névtelen:

Carlos, ez butaság lenne. Szükségünk van a tudományra. A tudomány önmagában nem rossz dolog. Csak akkor rossz, ha az emberek rossz dolgokra használják. Jó célokra is fel lehet használni a tudományt. Például meg lehetne oldani vele a világ táplálását. Nem akarok minden felnőttet rabszolgává tenni. A szüleim például felnőttek, de tök rendesek.

A jövő egyik aggódó tudósa

Louisiana

16:21

Adide:

Félek tőle, hogy a felnőttek tönkreteszik a bolygót. Meg akarom őket állítani. Azt szeretném, ha a tudományt esőcsinálásra vagy a mezőgazdaság fejlesztésére használnák. Bombák helyett iskolákat kellene létrehozniuk a gyerekek számára.

Uganda

16:26

Dita:

Nem hiszem el, hogy te és Max szétmentetek! Nektek össze kellene tartanotok! Most még jobban aggódom értetek! Legyél extra óvatos!

Mumbai

18:08

Sean:

Agyar, én is madárkölyök akarok lenni. Nem érdekel, mibe kerül. Bármin hajlandó vagyok átmenni, hogy repülhessek, és a csapat tagja lehessen. Írd meg, hol találkozhatnánk! Jó lenne még ma beszélni veled!

Manchester, Anglia 18:35

Szu pi:

Én is csatlakozni akarok! Jó lenne, ha szárnyaim lehetnének, de azt hiszem, erről már lecsúsztam. De a földön szívesen küzdenék értetek! Csak mondd meg, mikor és hol! Palm Beach

18:38

Miután Agyar végigfutott rengeteg hasonló kommenten, kikapcsolta a számítógépét. Max nem hitt benne, hogy a blog segíteni fog,

de Agyar biztosra vette. Biztos volt benne, hogy a segítségével létre tud hozni egy százezres hadsereget...

Hétköznapi kölykökből, akik bár elszántak és bátrak, de nulla harci tapasztalatuk van, és egykettőre lemészárolnák őket.

Sóhajtott egyet, és visszafeküdt, a fejét egyik karján pihentette. Tök szívás vezetőnek lenni.

68.

ANGYALNAK HÁLA, a miniflottám egész jól szuperált. Segítségképpen itt van néhány feljegyzés arról, amit megtehetsz, ha hatéves vagy, és azzal a rendellenességgel születél, hogy más embereket képes vagy irányítani a gondolataiddal:

1) Első osztályra szerezhetsz repjegyet magadnak és három másik génmódosítottnak meg egy kutyának a British Airwaysre.

2) Meg tudod győzni a biztonságiakat, hogy a beszélő skót terrier segítőkutya, ami bárhová bemehet, még a női vécébe is, aminek őszintén szólva nem örültem.

3) Az emberek észre sem vesznek egy robusztus, seggronda Radírozót az oldaladon

4) Miután beszálltál, meggyőzheted az utasokat, hogy normális dolog, ha egy kutyának külön ülése van, és ugyanúgy jár neki a kaja is.

5) Megszervezheted, hogy három fogást kapjatok egyszerre. Első osztályú ételt, nem olyan moslékot, mint amit a fapadosokon szolgálnak fel.

– Totál! – suttogtam. – Az embereknek el kell jutniuk valahogy a mosdóba, úgyhogy fejezd be a morgást!

– Bocs! – motyogta. – Csak gyanúsan közel mentek el a steakem mellett. De ha már itt tartunk, fel tudnád nekem vagdosni apró szeletekre?

Áthajoltam, és gyorsan felszeleteltem neki. Láttam, hogy Angyal mosolyog rajtam, és én nem tudtam nem visszamosolyogni. Igen, a csapatom két részre szakadt: a fél családom engedély nélkül távozott. Hajléktalanok voltunk, és menekültünk, mint mindig. Furcsa helyekre mentünk, és azt sem tudtuk, mihez fogjunk, ha egyszer odaértünk. És be voltunk zárva egy szardíniás dobozba egy csomó utassal együtt, és én szaporán imádkoztam, hogy ne Radírozók vagy fehér köpenyesek legyenek. és mégis.

– Kényelmes ülések – veregette meg a karfát Ari karmos, ormótlan mancsával.

– Egész jó mulatság. – Angyal rugózni kezdett a székén, aztán megnézte a listát, hogy milyen filmekből választhat.

– Max? – suttogta Böki a gép másik oldaláról. – Szerinted ezek az emberek nem veszélyesek? – bólintott hátra a többi utas felé.

– Remélem – mondtam halkán. – De biztos nem lehetek benne. Lehet, hogy ez csak egy csapda, és fehér köpenyeseikkel vagyunk körbevéve, akik bármikor ellenünk fordulhatnak. De Angyal eddig nem érzékelt semmi gyanúsítást, vagyis senkinek nincs velünk kapcsolatos ártó szándéka a gépen. Szóval, bízzunk benne, hogy minden rendben lesz!

– Én még sohasem utaztam repülőről – vallotta be Böki.

– Egyikünk se. Egy kicsit furcsa, mi?

– Az. De nagyon kényelmes. Tudod, hogy ezek a székek ágyakká is alakíthatók? Hogy a beépített tévét, a magazinokat, a kaját meg a légi utaskísérőket ne is említsem!

Bólintottam.

Tényleg jól el voltunk látva. Az eddigi fényűző életünkhöz viszonyítva – értem ezen az aluljáróban alvást és a kukabúvárkodást.

– De azért furcsa, hogy fent vagyunk a levegőben, és mégsem...
kint, érted? És nekem hiányzik a... – Böki nem fejezte be a mondatot, az ajkába harapott.

– Nekem is – feleltem halkán. – De biztosan jól vannak. És biztos vagyok benne, hogy hamarosan találkozunk velük. – Mert az tuti, hogy amint vége a küldetésnek, *mint egy véreb*, utánuk eredek. És Agyar emiatt az *élete végéig* bűnhődni fog. Nem szabadul meg tőlem olyan könnyen.

– Remélem, nem lesz semmi baja a repülőnek – suttogta Böki.

– Olyan... furcsának tűnik, hogy egy gép, és mégis a levegőben van. Fel nem foghatom, hogy nem esik le.

– Mert hatalmas motorjai vannak – mondtam, hogy vezető módjára egyszer és mindenkorra eloszlassam az aggályait. – De tudod mit? Ha valami mégis történne vele, csak mi négyen úsznánk meg!

Böki megnyugodott.

– Ez igaz. Erre nem is gondoltam.

– Most pedig pihend ki magad, mielőtt bevesszük Angliát!

69.

HÉTÓRÁS, KÉNYELMES PIHENŐ UTÁN ITT VOLT AZ IDEJE, HOGY akcióba lépjünk, miután leszálltunk a londoni Heathrow reptéren. Sikerült átvészelnünk az utazást anélkül, hogy bárki Radírozóvá változott volna, vagy a repülő lezuhant volna, mint egy kő, szóval egész jó indulás volt.

Néhány perccel a leszállás után megálltam, és bíztam benne, hogy a Hang időt szakít rám, hogy tiszta és egyértelmű utasításokkal lásson el.

De semmi. A Hang „bevetés során eltűnt”, és mi magunk maradtunk. Amivel nem volt semmi probléma. Eddig is megvoltunk. A Hang csak egy új tünemény volt, és ha engem kérdeztek, akár vissza se jöjjön!

– Oké – csaptam össze a tenyerem. A miniflottám körém gyűlt. – Az első dolog, hogy keresünk egy internetkávézót, és a Google-ön rákeresünk az angliai Itexre. Ha ezen a néven nem találjuk meg, talán találunk néhány linket, ami segíthet.

– Hékás! Ne olyan hevesen! – mondta Totál. – Londonban vagyunk, nem? Meg sem nézzük a koronázási ékszereket?

– Meg a Towert? – tette hozzá Angyal.

– Odasüsetek! Madame Tussaud panoptikuma – mutatott egy poszterre Böki a hirdetőablán. – Ezt nem hagyhatjuk ki!

Újra le voltam nyűgözve a csapatom ama képességétől, hogy mennyire el tudnak feledkezni arról az elhanyagolható tényről, hogy az életünkért küzdünk. Mit ne mondjak, *az egész világ* életéért.

Összehúztam a szemöldököm, és folytattam: – Lehet, hogy az Itexnek a külvárosban, nem a belvárosban vannak a székhelyei.

– Meg a Buckingham-palotát – vágott közbe Ari. – Azokat a vicces szőrsapkát viselő katonákat!

– Igen, tényleg, a Buckingham-palotát mindenképpen látnunk kell – helyeselt Böki, de nem nézett Arira.

Vettem egy nagy levegőt, és el akartam kezdeni parancsokat osztogatni.

Max, tudod, hogy ha igazad van, akkor már mindened van – mondta a Hang.

– Mi a fenét mondasz? – kérdeztem idegesen.

– Buckingham-palota – magyarázta Böki. – Ahol a királynő él. Meg Mr. Királynő.

– Nem, nem, nem te – mondtam, és a falnak dőlve lehunytam a szemem egy pillanatig. *Megmagyaráznád ezt?* – kérdeztem gondolatban. – *Vagy ez is valami kung-fu koan, amin egy hegy tetején kellene meditálnom? Ommm.*

– Max? Már megint fejfájásod van? – kérdezte aggódva.

– Nem, jól vagyok – feleltem. – Egy pillanat, és máris figyelek!

A csapatom türelmesen várt. Velem ellentétben. Én már a falat kapartam.

Igen, hát persze hogy a küldetés a legfontosabb. – Nem tudtam, hová írjam fel, hogy a Hang válaszolt a kérdéseimre. – *De még mindig nem tanultad meg, hogyan egyensúlyozz vezetőként. Vezetned kell, de nem csukott fülekkel.*

Most akkor hagyjam, hadd csinálják, amit akarnak? – kérdeztem némán.

Max, ők gyerekek. Csak úsznak az árral. De egy erős vezetőnek is meg kell hajolnia néha. Kinyitottam a szemem.

– Rendben. Városnézéssel kezdjük, végigmegyünk a nevezetességeken. Angyal, el tudnád intézni, hogy felszállhassunk az egyik emeletes buszra?

– Persze! – egyezett bele boldogan, és Böki a levegőbe öklözött. Elindultunk a buszok felé.

– Én a tetején akarok utazni! – mondta Totál, Angyal oldalán ügetve. – De Max dzsekijében. Mert hideg van.

– Ó, jaj! – mondtam, hogy senki se hallja.

Tévedsz, Hang – gondoltam. – Gyerekek, az igaz, de nem csak úsznak az árral. És mindegyikükre szükségem lesz, ha győzni akarok.

70.

AZOK NEM AZ IGAZI ÉKSZEREK! – Biztos voltam benne, hogy nem. Kizárt dolog, hogy az angol koronaékszereket egy vitrin alatt mutogatnák fűnek-fának, ahonnan bárki kikaphatja őket.

– Annyira gyönyörűek – sóhajtott Böki, és olyan közel hajolt a vitrinhez, amennyire csak lehetett. – Az ünnepi korona! Anyám! De szeretnék én is egy olyat!

És biztos voltam benne, hogy ennek semmi akadály, mert a bizarr tudományos kísérletek eredményei oly' gyakran lesznek koronás fők.

Jesszus!

– Nézzétek csak a jogart! – suttogta Totál. – Hogy tetszik az a kavics?

– Azt írja, igaziak – mondta Angyal egy tájékoztatóra mutatva.

– Az az igazi Cullinan-gyémánt. Tetszik az országalma.

– Nem értem. Ha a királynőnek szüksége van rájuk, akkor a parlamentbe menet csak beugrik értük? – húztam össze a szemöldököm. Arihoz fordultam. – Mit ír az a tájékoztató? Ott, az oldaladon!

Ari rám nézett, és egy másodpercig megint majdnem hasonlított arra a kisfiúra, aki mindig a sarkamban volt annak idején. Elpirult, és a hegei, amik elég szépen begyógyultak, felizzottak.

– Nem tudom – fordult el. – Nem tudok olvasni.

– Menjünk Madame Tussaud panoptikumába! – indítványozta Totál. – Azt látni kell!

– Én azt sem tudom, kik ezek a híres emberek – mondta Angyal, miután bejutottunk.

Egyik terem követte a másikat, csupa viasz hírességgel, és esküszöm, akkor éreztem volna magam kényelmetlenebbül, ha egy kavics lett volna a cipőmben. Egy ember számára, aki gonosz tudósok laboratóriumi patkányaként nőtt fel, olyan élethű alakok közt mászkálni, amik *akármikor rávethetik magukat*, teljesen idegölő.

Sasszemmel figyeltem (vettétek? Egy kis madárhumor), hogy mikor rebben meg valamelyik bábu szeme, vagy mikor mozdul meg a mellkasa, ahogy levegőt vesz. Eddig egyik sem moccan. Ami még nem jelenti azt, hogy nem is fog.

– Én sem – mondta csalódottan Böki.

– Én sem – mondta Ari. Ezekhez a sima viaszfigurákhoz úgy passzoltak Ari baltával kimetszett vonásai és durva hangja, mint téglák az ékszeres ládikóba.

– Ööö... azt hiszem, ez Brad Pitt – mondtam. – Fene gondolta, hogy ilyen magas.

– Ki az a Brad Pitt? – kérdezte Angyal.

Totál cöccögni kezdett, és a hátsó lábával megvakarta a fültövét.

– Senki, csak egy világhírű filmszínész. Néha nem ártana újságot is olvasni, nem?

Felsóhajtottam.

– Bocs, skacok, én tényleg benne vagyok a városnézésben, de ettől a helytől parázni kezdek.

– Ez a helyes szakszó? Parázni? – kérdezte Totál.

– Igen – mondtam. – Mert ha az egyik díszpinty megmoccan, én felaprítom az egészet. Ki kell jutnom innen.

– Hál' istennek! – mondta Böki. – Nekem se jött be.

– Nekem sem – mondta Angyal. Totál szánakozva rázta meg buk-siját.

– Kikkel vagyok körülvéve? Ez a modern kultúra.

71.

ÉS AKKOR AZ ITEX MAMUTVÁLLALAT. A fő-fő óriásvállalat, ami a re-kombináns DNS-kísérletek mögött áll; meg a Re-evolúció terv, más néven Felező terv kiötlője; és még ki tudja, mennyi örült tömegpusztítást és vérontást eredményező terv lelkes támogatója.

Röviden: az utolsó hely, ahová be akarnánk tenni a lábunkat.

Az a hely, ahová mégis mennünk kell.

Az irodájuk pedig nem máshol volt, mint. – Threadgill-on-Thames? – betűzte ki Böki nagy nehezen.

– Úgy hangzik, mint egy grillező hely – mondta Angyal.

– „Temz”. Így kell helyesen kiejteni – nyalta meg Totál az egyik mancsát. – Kaphatnék még egy kis sült krumplit?

Átnyújtottam neki egy újságpapír tölcserűt, ami sült hallal és sült burgonyával volt teli. Ezek a gyagyás britek *sült burgonyának* hívják a sült krumplit. A kekszet meg *süteménynek*. Kíváncsi lennék, hogy hívják a süteményt? Keksznek?

– Egy kis ecetet, ha kérhetnék – folytatta Totál. egy kis ecetet spricceltem az ételére, aztán megint a térképbe temetkeztem. Csak olyan internetkávézót találtunk, ahová az emberek a saját gépükkel ültek be. Mivel Agyar meglovasította a közös laptopot, csak a könyvtár maradt.

Hát persze hogy az Itex az egész Egyesült Királyságot behálózta, tizennégy városban volt leányvállalata, de a fő irodájuk, úgy tűnt, harmincpercnyi repülőútra van Londontól, nyugat-délnyugat irányban.

– Szeretem a sült halas burgonyát – mondta Ari. – Nagyon fincsi.

– Aha – mondtam oda se figyelve, mert egy vonalat követtem az ujjammal a térképen. Még mindig nem akartam elhinni, hogy Agyar nélkül kell legyőznöm a sárkányt. Elhagyott engem, Bökit és Angyalt. Tényleg annyira berágott Ari miatt, hogy az sem érdekli, élünk-e vagy halunk? Tényleg azt hiszi, hogy a blogja mindent megold? Hogy egy vasvillákkal és fáklyákkal felfegyverkezett gyerekhad sereg majd véget vet az Itex terroruralmának?

A *terror* szóról eszembe jutott, amikor Gázos az FBI-osnak Terror Kapitányként mutatkozott be. A szemembe forró könnyek gyűltek, és gombóc nőtt a torkomban. Gázos. Iggy. Annyira hiányoztak!

Egész éjjel róluk álmodtam, és amikor felriadtam, biztos voltam benne, hogy valami rossz fog velük történni, és én nem tudok rajtuk segíteni.

Megölöm ezt az Agyart. Rajta volt a listámon, közvetlenül a „világmegmentés” után.

Barom. Agyalágyult. Te jó isten! A részem volt, ugyanaz a vér csörgedezett az ereinkben. Szó szerint. Hogy tehette ezt?

Arira pislantottam, aki most mártotta bele az utolsó krumpliját a ketchupbe. A krumpli eltörpült hatalmas mancsában. Mindig rajta tartottam a szemem, eddig hűségesnek tűnt, őszintének, és eddig nem tett semmi gyanúsat. De mi van, ha tényleg életem legnagyobb hibáját követtem el vele?

Tudom, mit gondoltok: Dehogy, Max! Agyar volt! Ő követett el hibát!

És igazatok van, mert nagyon-nagyon alacsony hibaszázalékkal dolgozom. Mondhatni, csak *elvétve* hibázom... azért figyelni fogom Arit.

– Max? – nézett rám Böki. – Föld hívja Maxet!

– Igen? Mi az?

– Repülni fogunk odáig, ugye? – mutatott Böki a térképen Threadgill-on-Thames-re. – Vagyis a szárnyainkkal, és nem repülőgéppel, ugye?

– Igen – néztem ki az ablakon. – Indulunk, amint leszáll a nap. De addig is, parancsol valaki egy csésze teát?

– Én kérek – mondta Totál. Ki más?

72.

– Ó, BÁJOS! – sóhajtottam, amikor átpillantottam a magas sövény fölött. – Öregem, még csak meg sem próbálják álcázni a helyet!

– Elég lehangoló – mondta halkán Böki. – Utálnék itt dolgozni.

– Azt mondd? Én meg *utálnék* itt kegyetlen és bizarr kísérletek alanya lenni. Fenyegető és gonosz helynek néz ki, ahol ördögi tudósok teljesen döbbenetes, visszataszító kísérleteket csinálnak. Mint például más fajok DNS-einek beültetése ártatlan gyerekekbe.

– Például – mondta Böki.

– Mit fogunk itt csinálni? – kérdezte Ari, aki háromajtós szekrény testével meglehetősen kilógott közülünk, madárcsontú, vékonydon-gájú kölykök közül. Most is fölénk tornyosult a sötétben, miközben az Itex brit központját figyeltük.

Az épület – stílszerűen – egykor börtön lehetett. A britek különben is nagyok a borongós, esős dolgokban, de öregem, az Itex brit nagyfőnökségének határozottan börtönszaga volt: magas, barna téglás kockaépületekből állt.

Ha az Itex vezetője olvasná ezt, ajánlanék neki valamit: vegyen egy kertészeti könyvet!

Az egész épületkomplexumot négy méter magas, elektromos kerítés vette körbe, a tetején szögesdróttal, arra az esetre, ha az ismételtelen testedbe vezetett ötezer volt nem lenne elég elrettentő erő. Mondjuk a teljesen hülyéknek talán tényleg nem az.

Mi úgyis egyszerűen átrepülünk fölötte.

Az éjszaka csendjében hallottam, hogy Angyal nyel egy nagyot. Lenéztem rá. Az arca szokatlanul sápadt volt, és a szemei szokatlanul kerek.

– Mi az? – kérdeztem tőle riadtan.

Megint nyelt egyet, és megszorította a kezem. Visszaszorítottam, és letérdeltem elé.

– Gondolatok áradnak odabentről – mondta elcsukló hangon.

– Fehér köpenyések gondolatai, és testetlen agyaké. *Agyakpartvisnyélen* – gondoltam.

– Szörnyű dolgokon jár az eszük – folytatta Angyal. – Nagyon rossz dolgokon. Gonoszok. Kivitelezik a tervüket, mindegy, mi az ára. Nem érdekli őket, ha emberek vagy állatok pusztulnak el.

Vagy a kettő bármilyen kombinációja – egészítettem ki gondolatban.
– Vannak bent madárkölyök is? – kérdeztem. – Vagy más re-
kombináns létformák? Mondjuk, Radírozók?
Megrázta a fejét, göndör tincsein megcsillant a holdfény.
– Mind halottak. Mindet megölték.

73.

AKKOR TÉNYLEG BENT VAN A HELYÜNK. Vétek lenne kihagyni egy helyet, ahol örült tömeggyilkosok az olyan lényekre specializálódtak, mint mi. Tényleg, mi lenne *abban* az izgalmas?

– Komolyan be akarsz menni? – kérdezte Böki. – Mert ha nem szükséges, akkor inkább hagyjuk. Szívesebben lógnék a lábam valahol máshol.

Rámosolyogtam, és megsimogattam kócos, barna haját.

– Te és én is gyerekek vagyunk még. De nekem itt van ez a világ-megmentés-dolog, amit végig kell csinálnom. Velem vagy?

Nem túl boldogan rábólintott, aztán ádáz arckifejezést öltött.

– Készen állok! Rúgjuk szét ezt a kócerájt!

– Én is! – mondta Angyal. – Azok az emberek nagyon gonoszok. Senkinek nem szabad ártaniuk. Tennünk kell róla, hogy ez így is legyen.

– Tegyük pontot az ügy végére! – lelkesedett Ari.

– Helyes! – emeltem fel öklömet, hogy összeüssük, mint lefekvés előtt szoktuk. – Tűzesőt bocsátunk erre a helyre! Ha végeztünk, nem lesz más, csak egy koromfolt!

Emlékszel a Hidrára, Max?

Majdnem ugrottam egyet ijedtemben. Mikor fogok hozzászokni ehhez a kéretlen látogatóhoz a fejemben? Szerintem soha.

Hidra, Hidra – gondolkoztam. – *Úgy hangzik, mint egy öntözőberendezés neve.*

Nem. A leméi Hidrára gondoltam, Héraklész második feladatára. Minden alkalommal, amikor Héraklész levágta az egyik fejét, kettő nőtt a helyére.

Ó. Arra gondolsz. Igen, láttam egyszer rajzfilmen. Mi van vele? Gondolkozz el rajta, Max! – ajánlotta a Hang. – *Rád is ez vár.* Gyanakodva ráncoltam a homlokom.

Már megint egy metaforikus baromság. Belehalnál, ha egyértelműen fogalmaznál?

Néma csend. Hát persze.

– Max? – szólított meg Angyal. Feltartottam az ujjam.

– Egy pillanat. A Hang nélkülözhetetlen információkat oszt meg velem.

Totál lehasalt a fűbe, és fejét mellső lábaira hajtotta.

Oké. *Hidra* – gondolkoztam. Felidéztem a rajzfilmet, amiben egy nagy, izmos egér oroszlánbőrbe bújt, és megpróbálta levágni egy hatalmas, sárkányhoz hasonlító lény macskaszerű fejét.

De nem találtam a kapcsolatot.

Ó, várjunk csak! Egy fejet levágunk, kettő nő a helyébe.

Arra készülünk, hogy porig romboljuk az Itex főhadiszállását. A Hang azt akarja mondani, hogy hiába erőlködünk, úgymint kettő nő a helyébe? Még hatalmasabb kettő? Hm.

Magát a Hidrát kell megölni, Max. A testét. Ez csak a feje. A testét találj meg, és végezz vele!

Törtem a fejem. Eszembe jutott a térkép, amit az Iskolában láttam, amikor Ari körbevezetett. A világ térképe volt, és szinte minden országban volt valahol egy Itex-logó. És sokban kisebb csillagok is akadtak.

Mivel intelligensebb voltam az átlagos génmanipuláltaknál, rájöttem, hogy végig kell néznünk pár Itex-leányvállalatot más országokban is, hogy megtaláljuk a szörny szívét.

Nagyon kösz, Hang! – gondoltam gúnyosan, mert tudtam, hogy nem válaszol. – *Nem árulnád el mégis, hogy akkor hová a francba is menjünk?* Istenem, annyira fáradt voltam! Egy világmegmentő munkájának soha nincs vége.

Lekuporodtam a sövény tövébe, és magamhoz intettem a többieket.

– Srácok, menjünk a francba! A francia francba. Böki a homlokát ráncolta.

– Franciaországba?

– Igen. – Felálltam, és kinyújtottam a karom Totál felé. Beleugrott, aztán a kabátom alá dugtam, és összehúztam a cipzárt. – Beszél valaki franciául?

– Én tudok kérni egy tüzes Chablis-t! – hallatszott Totál fojtott hangja a dzsekim alól. Kitártam a szárnyamat, és készen álltam a felszállásra.

– Én egy kicsit tudok spanyolul – mondta Böki. – *Cerrado, abiertio.* Meg ilyenek.

– Ezt tartogasd Spanyolországra! Addig meg kitaláljuk, hogy Angyal franciául is tud-e gondolatot olvasni!

Angyal szétcsapta a szárnyát, és sejtelmes arcot vágott.

– Nem tudom. De tudjátok mit? Ha odaérünk, szeretnék bekapni egy francia sütit!

– Támogatom az ötletet – mondta Totál.

Inkább nem mondtam semmit. A Madame Tussaud-esetből nem tanultak semmit? Felcsaptam a csípős éjszakába, és egy kicsit úgy éreztem magam, mint Harry Potter, amikor megszabadul a Dursley családtól, csak azzal az eltéréssel, hogy a mi Dursley-jeink mindenhol ott voltak, rengeteg pénzük volt, és nagyon érdeklődtek a tudományok iránt.

74.

LOS ANGELES-I BANDÁK, SZEVASZTOK!

– Ha nem a Cripsek vagy a Bloodsok, akkor Crudok? – kérdezte Iggy halálos komolysággal.

– Pszt! – állította le Agyar. – Ne rontsd tovább a helyzetet, oké?

– Oké – mondta Iggy, aztán pacsiztak a kacarászó Gázossal.

– Ezek különben is a Ghostok, nem láttad a dzsekijükön? – emlékeztette Agyar.

– Valahogy elsiklottam felette – mondta Iggy gunyorosan. Agyar gondolatban a homlokához csapta a tenyerét.

– Hé-kás! – mondta valaki. Amikor megpördültek, észrevették, hogy a Keez nevű srác sétál feléjük. Aznap reggel, amikor éppen egy üres Los Angeles-i lakásban bujkáltak, hirtelen egy egész banda vette körbe őket. Pontosabban egy utcai banda, a Ghostok. Már felkészültek a harcra, amikor az egyik srác, ez a Keez nevezetű, felismerte őket a hírekből. Ráadásul Agyar blogjának lelkes olvasója volt. A városnak ezt a részét a Ghostok uralták, és Keez felajánlott nekik egy biztonságos kérést. Keez Agyar felé bólintott.

– Erre, haver!

– Híresek vagyunk – suttogta Iggy olyan halkán, hogy még Agyar is alig hallotta.

– A sertésinfluenza is az – suttogta vissza Agyar.

Követték Keezt egy ijesztő nyomornegyed elhagyatott épületébe. Az emberek kíváncsian nézték őket, de Keez egy aprócska kézmozdulatára máris elfordultak.

– Én is akarok egy Ghost-dzsekit – suttogta Gázos Agyarnak. Agyar érezte, hogy Gázos a keze felé nyúl, de aztán meggondolta magát. Mióta szétváltak, a srác megpróbált extrakeménynek látszani. Agyarnak emlékeztetnie kellett rá magát, hogy csak egy kisfiú. Max – pedig ő volt a legkeményebb ember, akit Agyar valaha ismert – nagyon jó volt ezekben az anyás dolgokban: sebek kötözése, gyerekek megnyugtatósa rossz álmok után. Csak most érezte át, hogy ez mennyi pluszmunkát jelent.

Ahogy követték Keezt a törött homokkő lépcsőn, Agyar megfogta Gázos kezét. Gázos először meglepetten nézett rá, aztán megszorította az ujjait. Ebből tudta Agyar, hogy helyesen cselekedett.

Az ajtó előtt két nagydarab srác őrködött, de Keez biccentésére elálltak az útjukból. A lakás hasonlított arra a kiégett romházra, amit Maxszel találtak Washingtonban, csak kevésbé volt barátságos. De viszonylagosan biztonságos és eldugott volt, márpedig a lakáskeresésnél ezek a legfőbb szempontjaik.

– Itt ledobhatjátok magatokat! – mutatott Keez egy üres szobára, ami olyan volt, mintha Iggy valamelyik nagyobb kísérlete itt robbant volna fel nemrégiben.

– Klassz. Kösz, haver! – mondta Agyar. Aztán mindhárman lerogytak a padlóra. Itt volt az ideje, hogy Agyar előálljon egy tervvel.

75.

– EZ A TERVED? – lökött meg Iggy.

– Ez. Fogjátok a csomagjaitokat!

Gázos nem szólt semmit, de Agyar látta rajta, hogy már megbánta, hogy nem Maxszel maradt. Az első nap még kalandos volt. De most egyre... fájdalmasabb lett. Persze nincs az az isten, hogy Agyar visszamenjen a lányhoz, addig nem, amíg Max meg nem szabadul attól a kreténtől.

A *People* magazin egy L.A. szívében emelkedő toronyházban székel, és mindjárt négy emeletet is elfoglalt belőle. Agyar tudta, hogy ha Angyal itt lenne, nem okozna gondot, hogy beszéljenek a főmufival, és meggyőzzék arról, hogy a magazinjában sürgősen egy meghökkentő cikket kell leközoľnie az Itexről és annak minden gonosz dolgáról.

De ő Agyar volt, és csak a saját trükkjeire támaszkodhatott. Fel tartott egy zacskó szendvicset, és a biztonsági őr beengedte őket.

– A csomagszállító liftek hátul vannak – mondta unottan.

– Menjünk lépcsőn! – suttogta Gázos.

– A huszonhetedik emeletre? – suttogta vissza Agyar.

A liftbe való beszállás simán felért egy önkínzással. Kicsi volt, zárt és tele emberrel, akik mindannyian sokkal jobban öltöztek és sokkal többet adtak a személyi higiéniára, mint a madárkölykök.

A huszonhetedik emeletre érve gyakorlatilag kirobbantak a liftből, és egy dizájnos iroda elé pottyantak, ahol nagy volt a forgalom. Agyar a zacskóját szorongatva a recepciós asztal felé indult.

A húszas évei elején járó fickó úgy nézett rájuk divatosan szögletes szemüvege mögöl, mintha koszos hajléktalanok lennének.

– Segíthetek?

– A vezető újságírójokkal szeretnék beszélni – mondta Agyar lazán. – Van egy sztorim, ami az egész világot érdekelni fogja. Ha ki nyomtatják, amit elmondok, ez a magazin beírja magát a történelembe. a recepcióst nem sikerült meggyőznie.

– Megbeszélte egy találkozót? Akárkivel?

Persze hogy nem. Az előrelátást kívánt volna, amiben Agyar nem volt túl nagy. Azt hitte, hogy a szendvicses zacskó zseniális terv.

– Beszélnem kell valakivel! Most rögtön! A férfi elhúzta a száját.

– Ez nem fog menni.

– Ha rájönnek, hogy nem engedett be, kidobják, mint macskát a dolgát végezni!

Ez volt az a pillanat, amikor a recepciós megnyomta a biztonsági csengőt... agyar kétszer megütögette Iggy kezét.

– Gyerünk! Most!

76.

MIKOR LÁTTA, HOGY AGYAR, IGGY ÉS GÁZOS A lépcsőház felé rohan, a két nagydarab biztonsági őr szaporázni kezdte a lépteit. Agyar tudta, hogy ha az embert üldözik, soha, de soha nem szabad liftbe szállnia, akár huszonhét emeletről van szó, akár nem. Meg tudnak állítani két szint között, várni tudnak az emberre, ha kilép. Mindig a lépcsőt kell választani.

Agyar kirántotta az ajtót, és négyesével szedve a lépcsőfokokat elindultak lefelé. Ijedt alkalmazottak mellett nyomakodtak el, és majdnem belerohantak egy igazi szendvicskihordó fiúba. Hallották, hogy a lépcsőház ajtaja kinyílik a hátuk mögött, és a biztonságiak kiabálni kezdtek. Az egyik emeleten éppen akkor nyílt ki a lépcsőház ajtaja, amikor odaértek. Agyar érezte, hogy valakinek nekicsapódik a dzsekije. Tovább rohant lefelé, miközben a szeme sarkából Gázost és Iggyt figyelte. Sajnos a lépcsőházban nem volt ablak, amin kirepülhettek volna.

Mintha soha nem akart volna véget érni ez a lépcső, és olyan gyorsan kanyargott, hogy Agyarnak kezdett felfordulni a gyomra. Tarts ki, mondta magának. Tarts ki! Itt egy kisrác meg egy vak, akik számítanak rád.

– Oké, hamarosan leérünk! – figyelmeztette Iggyt Agyar újabb végtelennek tűnő másodpercek után. – Nyolc lépcsőfok után rögtön balra!

– Vettem! – mondta Iggy.

Végre leértek a földszintre. Ha ki tudnak jutni a bejárati ajtón... A lépcső előtt nyolc biztonsági őr várta őket. Agyar megpördült, hogy visszarohanjon, de a közelükben lévő ajtó újra kivágódott, és négy másik őr dübörgött ki rajta. A madárgyerekek ismét a hall felé rohantak, hogy áttörjenek az őrök sorfalán. de sikertelenül próbálkoztak.

– Éppen menni akartunk! – vicsorgott Agyar, de az őr felkapta a dzsekije hátánál meg az övcsatjánál fogva, aztán a nagy üvegajtóhoz sétált vele, kinyitotta, és kihajította Agyart az épület előtti lépcső tetejéről.

– Könnyű vagy, mint a pihe! – lepődött meg az őr.

– Nehogy visszagyertek! – kiabálta egy másik.

Iggy és Gázos mellézuhan a járdán, aztán mindannyian gyorsan talpra ugrottak. Azok után, amiken eddig átmentek, az, hogy kidobják őket, mint valami szemetet, nem is volt olyan szörnyű. Viszont azt jelentette, hogy Agyar nagy terve csődöt mondott. Leporolta a nadrágját, aztán kinyitotta a zacskót, és a szétlapított szendvicseket szétosztotta, miközben visszafelé tartottak a búvóhelyükre. Most mit csináljak, tűnődött Agyar. Mit tenne Max a helyemben? Azon kívül, hogy beenged egy gyilkos nyomorékot az életünkbe.

– Katasztrófa a négyzetten? – kérdezte Keez, aki éppen kést élezett egy forgó vaskeréken.

– Az.

– Mer' nem dobtátok be a szárnyaitokat, testvér! – mondta. – Láttalak benneteket a hírekben. Mer' ott vannak azok a vadító szárnyaitok, nem? Na, az tutira hatott volna.

– Nem akartam olcsó trükköket bedobni – motyogta Agyar. Egyfelől. Másfelől ez az ötlet nem is jutott eszébe. Keeznek igaza volt. Az olyan lett volna, mint valami varázsige. Francba.

Akkor jöhet a... *H-terv?*

77.

– HOT DOGOZÁS TERV? – nyelte le lelkesen Gázos a második virslijét.

– Tetszik!

Agyar csinált egy gyors 360 fokos fordulatot, de El Pradónak ezen a részén csak dílerok jártak, hajléktalanok és Ghostok, vagyis semmi fenyegető.

– Nem a hot dogozás a terv – törölte a kezét Agyar a farmerjába. – Csak addig zabálunk, amíg az igazi terv össze nem áll.

– Természetesen nem volt igazi terv. Egyelőre. De ő ennek a bizonyos csapatnak a vezére, és egy vezérnek mindig magabiztosnak kellett mutatkozni, még akkor is, ha a levegőbe beszél. Ezt is Maxtól tanulta.

– Oké, haver – mondta Keez a hot dog árusnak, és kezét rázott vele. Agyarnak csak most esett le, hogy Keez a hot dog árustól egy tucatnyi virslit gyűjtött be biztonsági pénz gyanánt. Érdekes.

Iggy a negyedik hot dogja közepénél tartott, amikor hirtelen abahagyta a rágást. Agyar feszülten pillantott rá.

– Mi az?

– Fenébe – dobta el a virslijét. – Repkedők!

– Tűnjetek el! – mondta Agyar Keezéknek. – Bajban vagyunk, de ezek csak ránk vadásznak.

– Hogyan találnak ránk mindig? – nyavalyogta Gázos, és betömte a maradék hot dogot.

– Maradunk – jelentette ki Keez, és előhúzta a mobilját.

– Nem, ember, ti nem. – Agyarnak csak eddig sikerült eljutni, mert akkor ő is meghallotta a zúgást, és már túl késő volt.

Voltak vagy nyolcvanan, és úgy nyüzsögtek a közeli tetők fölött, mint egy felhőnyi darázs.

– Ezek meg mi a francok? – kérdezte Keez, miközben a házakból bandatagok rohantak elő.

– Robotok – felelte Agyar röviden, és kitárta a szárnyát. – Jobb, ha elpályáztok!

Agyar hallotta, hogyan kapkodnak levegő után, és az egyik bandatag azt mondta: „Szűz Máriám!” – Maradunk – mondta Keez, és előhúzta a rugós kését. A bandatagok felé intett, és megpróbálta

túlkiabálni az egyre hangosabb zúgást. – Szóródjatok szét!

– Nyolcvan Repkedő, tíz óránál – mondta Agyar Iggynek. Iggy és Gázos széttárta a szárnyait, amitől jó páran megint levegő után kezdtek kapkodni, és újabb káromkodások hallatszottak. – A Ghostok tartják majd a frontot a földön, mi meg a levegőben intézzük el őket.

Iggy bólintott, Keez pedig felkiáltott: – Tessék! – és egy feszítővasat nyomott Iggy kezébe. Iggy elmosolyodott, és a levegőbe vetette magát.

Amikor a szárnyával csapott egyet, és súrolta valamelyik Ghostot, a srác ijedten behúzta a fejét.

Agyar úgy saccolta, hogy a támadás előtt négy másodpercük lehet még.

– Fémvázuk van – mondta gyorsan -, élőszövet borítással. A késel nem mész semmire. Én baseballütőt vagy vascsövet ajánlanék.

– Van pár baseballütő raktáron – mondta Keez, és egyet odanyújtott Agyarnak. – És van még másunk is. – Agyar látta, hogy három Ghost rakétavetőre hasonlító, másfél méteres fegyverrel rohan elő. Nem volt ideje megkérdezni, hogy honnan szerezték a fegyvereket. Agyar rövid nekifutás után a levegőbe emelkedett, és megpróbálta elcsalni a Repkedőket az őket védő bandatagoktól.

A szíve kalapált, a fülében zúgott a vér. Agyar egyenesen a Repkedők felhője felé száguldott.

78.

ELPUSZTÍTUNK BENNETEKET – zúgták a Repkedők. – Nincs menekvés.

A fehér köpenyesek tényleg nem tudtak ennél fantáziadúsabb fenyegetést beléjük programozni?

– Bénák – motyogta Agyar. Fejek fordultak felé gépiesen, vörös lézerszemek szegeződtek rá, és egy csapat robot levált a többitől, hogy rátámadjon.

Agyar maga elé tartotta baseballütőjét, de egy váratlan, éles, sivítő hang hátrálásra készítette. Egy rakéta csapódott a tizenöt méterre lebegő Repkedő-rajba. Sajnos a célzás nem volt tökéletes, mert túl későn robbant, és túlságosan felettük. De azért tizenöt fémfejet így is levitt, és Agyar bízott benne, hogy Gázos élvezte a bemutatót.

Utána minden harcsebességgel pergett: egyszerre nagyon lassan és nagyon gyorsan. Agyar a Repkedők közé repült, és csapkodni kezdett. Egész karja beleremegett az ütésekbe, amikor a baseballütő teljes erőből a fémszerkezetüknek csapódott. Gyorsan kitapasztalta, hogy ha a vállukat egy bizonyos szögben üti meg, akkor az egyik karjuk kiugrik a helyéről, és ha oldalról üt a fejükre, majd gyorsan fentről, akkor meg tudja tisztítani a környéket a robotoktól.

Vagy inkább beszemetelni velük – mert elég undorító volt az egész, és a kiálló vezetékeikből pattogó szikrák még undorítóbbakká tették a fejetlen testek zuhanását.

– Uhh! – Agyar nem kapott levegőt, amikor egy Repkedő gyo-morszájon rúgta. Más volt ez, mint Radírozókkal küzdeni. A Radírozók ügyetlenebbek voltak, de jobban alkalmazkodtak. A Repkedők erősebbek és precízebbek, viszont a mozdulatsoraik végesek.

Agyar nem látta, hol van Gázos. Iggy kardként forgatta a feszítővasat, és hosszú karjaival csapkodta a Repkedőket. Az orra vérzett, és a szeme bedagadt, de állta a sarat. Agyar fegyverdurranást hallott letről, és kis robbanásokat látott. Csak remélni tudta, hogy Gázos nem kerül a lövedékek elé.

Bumm! Agyar blokkolt egy ütéset, aztán vadul meglengette az ütőjét, és fejbe csapta vele az egyik Repkedőt. A feje kattogott és sistergett, de nem sérült meg súlyosan.

Agyar újra le akart csapni, de egy oldalról beröppenő Repkedő ki-

védte az ütést, és egy erős, állkapocs-összecsattantó rúgástól, amit egyenesen a veséjébe kapott, Agyar levegő után kapott, és csukott szárnyal gyorsan zuhant tíz métert, hogy össze tudja szedni magát. Aztán összegyűjtötte minden erejét, és újra kilőtte magát. Teljes erejét bevetve csapkodott az ütőjével, és két Repkedőt gyorsan ki is iktatott. Egy harmadikat sikerült annyira megsebesítenie, hogy füstölő nyakkal, ferdén elszálljon. és akkor hirtelen véget ért a harc. A megmaradt, körülbelül tizenöt Repkedő alakzatba rendeződött, megfordult és elhúzott. Agyar Iggy mellé kanyarodott, és füleltek, hogy a zúgás teljesen eltűnt-e.

– Ennek vége – mondta Iggynek. – Gyerünk!

Visszaszálltak El Pradóba, ahová már több szirénázó rendőrautó is tartott.

Az utca tele volt Repkedő-maradványokkal. Gázost Keez mellett találták meg, és bár mindkettőnek alaposan kijutott a jóból, álltak a lábukon.

– Jönnek a zsaruk – mondta Agyar. – El kell húznunk!

– Oké, haver – mondta Keez, és kinyújtotta véres, feldagadt kezét.

– Ez volt aztán a buli! Ez a kölyök oda tud csapni, ha kell!

Gázos melle dagadt a büszkeségtől.

– Kösz! – mondta Agyar. – Kösz mindent! – Azzal mindhárman felrepültek. Agyar látta még, ahogy a Ghostok felszívódnak az épületekben és sikátorokban, vagy autóba pattannak, és csikorgó kerekekkel elszáguldanak. Mire a rendőrség odaért, már csak egy tökéletesen megmagyarázhatatlan vashalom várta őket.

79.

TOTÁL ÚGY FÉSZKELŐDÖTT A DZSEKIMBEN, mint ürge a lyukban. Nagyon magasan szálltunk, és figyelniünk kellett a repülőgépekre, miközben Franciaország felett szeltük az étert. Az Itex angliai központját hanyagoltuk, úgyis csak a Hidra egyik feje lett volna. Tudtuk, hogy Németországban legalább négy Itex-erőd van, köztük egy főhadiszállás – mi éppen e felé tartottunk. De ettől a kiskutyától idegbajt kaptam.

Már megint fészkelődni kezdett. Nagy nehezen megálltam, hogy ne húzzam le a cipzáram, és ismertessem meg vele a szabadesés izgalmait és örömét. Felsőhajtott, aztán szipogott egyet.

Már megint kezdi – gondoltam.

– Neked tényleg nincs *lelked*? – kérdezte Totál.

– Totál, ezen már túl vagyunk – mondtam türelmetlenül. – Megnéztük az Itex telepét Saint Jean-de-sévre-ben. – Totál fintorogni kezdett, amikor meghallotta hibás kiejtésemet, és én szívesen adtam volna neki egy tockost. – Most éppen egy küldetésen vagyunk, aminek az a célja, hogy a németországi központot felderítsük. Párizsban nincsen Itex. Nincs semmi értelme Párizsba menni.

– Tényleg nincs. Elvégre „csak” a világ kulturális központja – mondta. – Meg a földkerekség legízletesebb ételeinek hazája. Nem beszélek most a divatról, a művészetről, az építészetéről. Ah, Versailles! – Úgy hangzott, mintha mindjárt sírva akarna fakadni. a szemem forgattam.

– De akkor sincs ott Itex.

– Nekem sem lenne ellenemre, ha láthatnánk Párizst – kotyogott közbe Böki. – A könyvtárban találtam róla egy útikönyvet. A Szajrán sétahajók közlekednek, gyönyörű parkok vannak, meg ott van a Lavór-múzeum is, meg a paloták, meg egy csomó érdekes dolog – pillantott rám reménykedve.

Totál mindkét lányt megtanította, hogyan kell krokodilkönnyeket sírni, és Angyal bánatos szemmel felém pislogott. Megacéloztam a szívem, és azt vártam, mikor kezdi el manipulálni a gondolataimat, de nem tette (vagy nem vettem észre).

– Az élet olyan rövid – mondta Angyal szomorúan. – Olyan rövid és olyan nehéz. Ha egyszer láthatnám a Fények Városát...

– Ó, te jó ég! – motyogtam.

– Minden más olyan jelentéktelennek tűnne – fejezte be.

– Na, igen, mert mi egy megaláztatással és szenvedésekkel teli élet a Champs-Élysées egyik bájos kávéházához képest? – kérdeztem gunyorosan. Totálnak megint nem tetszett a kiejtésem.

– Pontosan! – mondta Angyal izgatottan. – Erről beszélek! Minden olyan jelentéktelen lenne, ha egyszer életemben, mondjuk, a Sacré-Coeur előtt állhatnék!

Tudtam, hogy legyőztek. Mert ha nem adom be a derekam, nemcsak két gyerek, egy nagydarab génhiba és egy kutya nyavalygását kell hallgatnom egész úton Németországig, de ha egyszer odaérünk, senki sem tud majd a feladatra koncentrálni. Ráadásul számítottam rá, hogy még a Hang is jönni fog nekem valami újabb szerencsesüti marhasággal, hogy „Aki Párizst látja, párizsit eszik”, vagy ilyesmi. Meg hogy milyen tanulságot tudnék leszűrni ebből? Vagy hogy „minden válasz ott van a Diadalív árnyékában”.

Lenéztem. El sem lehetett téveszteni Párizs fényeit. Az ország legnagyobb városa volt, és úgy fénylett, mint a gyémánt. Mint egy drága, időrabló és teljesen felesleges gyémánt. megvakartam a homlokom.

– Hát, legyen! Néhány órát eltöltünk Párizsban – motyogtam. Megpróbáltam kivédeni az ujjongásokat. Akkor jöttem rá, hogy

Ari meg sem szólalt. Általában magában tartotta a gondolatait, mintha az ő véleménye nem számítana. Böki és Angyal továbbra sem nézett rá, és nem kerültek vele semmilyen interakcióba. És azt is tudtam, hogy talán Párizs lesz az utolsó hely, ahol ennek a farkasfiúnak szép percei lehetnek.

– Keressünk alvóhelyet – mondtam, és elkezdtünk leereszkedni az éjszakában.

80.

TUDJÁTOK, MI A FURCSA? Mióta különváltunk Agyaréktól, nem látunk egy deka Radírozót, fehér köpenyest és Repkedőt sem. Pedig itt voltam én, Angyal, Böki és Ari mint lehetőségfaktorok, akiket követhetnek. Mégis, az utolsó néhány nap egy *grande vacance* volt, ahogy a bájos Páriban mondják, azaz nagy üresség.

Tehát, mi volt a különbség? Az, hogy Agyar, Gázos és Iggy nem volt itt. Órület az egész. Azon tűnődtem, mit csinálhatnak. Lógatják a lábukat a tengerparton? Vagy buliznak valahol, vagy mit? Biztosan eszükbe sem jutunk, és nem hiányzunk nekik.

Lelkem egyik része szeretett volna beülni egy internetkávézóba, hogy elolvassa Agyar legutóbbi blogbejegyzését. Akkor talán lehetne némi fogalmam arról, hogy vannak, mit csinálnak. De lelkem büszkébbik fele megtiltotta, hogy engedjek az égető kíváncsiságnak.

– Te szent ég! – nyávogta Böki, és egy fátyolszerű, nagyon művészi kendőt tekert a nyaka köré. – Ez csodálatos!

És annyira jól fog jönni egy Radírozónak, hogy azzal jojózzon veled, ráadásul még a nyakadat is eltöri. De megálltam, hogy kimondjam. Ehelyett csak minden lelkesedés nélkül bólintottam, és reméltem, veszi az adást.

– Látjátok, erről beszéltem! – fektette mellső tappancsát a márványasztalra Totál, és magához húzta a csokoládés süteményét. – Csak ülök itt, falatozom, és Angyalnak nem kell irányítania senki gondolatait. Ez a civilizáció.

A kutyákat errefelé a legtöbb kávéházba beengedik, ha még nem tudtátok volna. Egy kis márványasztal körül ültünk a teraszon. Emberek sétáltak előttünk, és nem változtak át Radírozóvá, vagy bármivé, ami a Radírozó után következik.

– Ez tényleg nagyszerű – mondta Böki, és hanyagul átdobta vállán a sálját, hogy ne lógjon bele a kávéjába. – Mennyit ehetek meg ebből? – mutatott a harmadik süteményére.

Vállat vontam.

– Annyit, amennyit ki nem hánysz – feleltem. Bevallom, nem voltam szokványos anya. Különösen azért nem, mert csak tizennégy éves voltam, és egyiküket sem én szültem.

– Bárcsak... – kezdte Angyal, de elhallgatott, szájához emelte a tejeskávéját, és belekortyolt.

Bárcsak mindannyian itt lehetnénk – hallottam a fejemben, és ez most nem a Hang volt. Angyal felé bólintottam. *Én is azt kívánom.*

– Ezután mit nézünk meg? – kérdezte Böki. – *A Lavórt?*

– Az Louvre. De túlságosan zárt hely, túl sok a biztonsági őr meg a turista. Nincs annyi Valium a világon, hogy oda betuszkoljatok.

– Az Eiffel-torony nyitott és magas – mondta Angyal. Bólintottam.

– Igen, ez is egy lehetőség. – Az órámra néztem. – Még négy óránk van, skacok, aztán elhúzzunk innen. böki tisztelgett egyet.

– *Jawohl!*

Totál fuldokolni kezdett a nevetéstől, a többiek mosolyogtak.

Mindenki tudja, hogy néz ki az Eiffel-torony, de az életben sokkal magasabb: egy óriási vasszerkezet, ami felnyúlik az égbe. Jó lett volna felrepülni a tetejére, de ehelyett kivártunk egy kígyózó sort, és betuszoltuk magunkat a liftbe, hogy felmenjünk a tetejére. És köztudomású, mennyire imádok szűk, bezárt térben lenni sok emberrel.

De miután felértünk, csodálatos kilátás tárult elénk. Alattunk a Szajna futott a lakóhajóival meg a turistahajóival. Fentről minden nagyobb nevezetességet láttunk. A Diadalívet, a Louvre múzeumot. Párizs városa egészen a horizontig nyújtózott. be kell vallanom, hogy Párizs tényleg mesés hely. Azok a házak, amik valami egészen nem-amerikai módon régiek, díszesek és szépek. Bárcsak a fiúk is láthatnák, gondoltam. És nektek is látnotok kell, hacsak a fehér köpenyesek nem rombolják le a világot. persze hogy Böki nem bírta ki vásárolgatás nélkül. De az utcai árusok kevésbé klausztofóbiás helyek, mint a zárt boltok. A Szajna partján végig utcai árusok sorakoztak, akik virágot és könyveket árultak. Én meg egy feliratos filmben képzeltem magam. Mennyei türelemmel kivártam, amíg Angyal és Böki a pólók, a kalapok és könyvek között válogatott, amiket persze nem tudtunk volna magunkkal cipelni, még kevésbé elolvasni.

Ari felpróbált egy bőrdzsekit, mert az övé szakadt és vérfoltos volt. Az árus gyanakodva figyelte, de Angyal elterelte a gondolatait, és onnantól észre sem vette.

– A tiéd – mondtam, amikor felvette. – Kényelmes? Grimaszolt

egyed.

– Semmi sem kényelmes annak, akit ilyennek terveztek – mondta, és a púposodó, túlméretezett izmaira meg az ormótlan szárnyaira mutatott, amiket nem lehetett olyan tökéletesen, szépen összecsuksni, mint a miénket.

Mögé álltam, hogy megigazítsam a gallérját, és akkor ismét megláttam a szavatossági idejét a tarkóján. Az időpont vészesen közelgett.

És tudjátok mit? Boldog voltam, hogy megmutathattam neki Párizst.

81.

TUDJÁTOK, MI A FURCSA MÉG EURÓPÁBAN? Hogy olyan szűkös. Hopp, észre sem vettük, és már Belgiumban voltunk. Egész Nyugat-Európa elérne Amerika Mississippitől délre eső részén. Angliából Franciaországba repülni harminc perc volt. Franciaországon hat óra alatt átlibegtünk. Amerikában nyolc óra kell csak ahhoz, hogy átvágj Texason!

Na, mindegy. Egy vélemény Németországról: ezek sikálógépek. Hú, öregem, ez aztán a tiszta ország! A franciák? Ők már kevésbé.

– Oké, senki se hagyja szét a zoknijait! – mondtam, amikor leszálláshoz készülődtünk egy Lendheim nevű város szélén. – Attól biztosan felmenne bennük a pumpa!

Lendheim olyan volt, mintha az Epcot németországi változata lenne. Vártam, hogy Bambi mikor ugrik ki egy bokorból. Annyi mézeskalács lógott a házakon, hogy korogni kezdett a gyomrom.

A város egyetlen főútja egy elképesztő, középkori várba futott, ami egy hegy tetején állt. Gondolom, kitaláltatok már: igen, az ITEX erődjébe. A parasztok felett még mindig uralkodtak a maguk módján.

– Ez a hely annyira bájos – ugrált Totál a karomban. – Legszívesebben én is muskátlikat ültetnék az ablakokba!

– Ezek a heeegyek ééélnek! – énekelte Böki, és széttárta a karját. – És énekelneek... – Oké, figyeljétek! – vágtam közbe. – A vár az erdőn túl található. Csináljunk egy gyors helyzetfelmérést, aztán kitaláljuk, hogyan tovább.

Behatoltam az erdőbe, félrenyomva a vadregényes, német aljnövényzetet. Komolyan mondom, hogy egy német erdőt azért rendezettebbnek képzeltem el ennél.

– Várj, hadd találjam ki! – lihegett mögöttem Totál. – Betörünk, ellopunk valamit, összetörünk ezt-azt, kis híján elkapnak, de mi mégis megszökünk valamilyen kalandos és drámai módon.

Összeszorítottam az állkapcsomat, és megpróbáltam nem meghallani Böki viháncolását.

– Talán. Miért, van jobb ötleted? Hallgatott egy darabig.

– Ami azt illeti, nincs. nem tudom, mit gondoltok róla, de egy idegen, európai erdőn átvágni éjnek évadján egy ex-Radírozóval, egy

beszélő kutyával és két kölyökkel, akiknek tőled függ az élete – nos, nem olyan mulatságos, mint képzelitek. De lehet, hogy megint csak a negatív hozzáállással van baj.

Megint rá kellett ébrednem, hogy milyen laaasssúúú és fáradságos dolog a kutyagolás a repüléshez képest. De nem akartam megkockáztatni, hogy meglássanak, főleg nem ilyen közel a várhoz. Biztos voltam benne, hogy vannak őreik, radarjaik vagy reflektoraik. Vagy egyszerre mindhárom. végre odaértünk. Álltunk az erdő szélén, és néztük a mohát a vastag, magas várfalon. Azt hiszem, még soha életemben nem láttam ennél kastélyosabb kastélyt, csupa csúcs volt meg torony, amiken keskeny lőrések voltak a Robin Hood-nyilak számára, meg ablakok üvegdarabokból kirakva. Persze a varázsából visszavett picit a fal tetején lévő szögesdrót meg a reflektorok, de ha hunyorogtál, elhalványodtak valamennyire.

– Ott egy vaskapu – suttogta Böki, és odamutatott. – Azon bekucskálhatunk.

– Oké – mondtam, aztán az árnyékban maradva, félig guggolva, félig mászva elindultunk a várkastély felé. Útközben vigyáztunk, nehogy csapdába lépjünk, vagy drótakadályba botoljunk. Amikor cirka tízméternyire lehettünk a faltól, menetelő lábak dobogását hallottuk meg. Lehasaltunk, és úgy maradtunk.

Ragadozólatásomnak köszönhetően észrevettem, hogy új generációs Radírozók vonultak libasorban az udvaron. Tisztán láttam az utánuk menetelő emberek ádáz ábrázatát is. De volt valami furcsa bennük, valami nem egészen emberi. Aztán észrevettem a klónhasonmásomat, Max 2-t, aki egyszer megpróbált helyettesíteni, és akit Jeb meg akart ölni. Visszatért.

82.

ARI MELLETTEM ÁLLT, mozdulatlan volt, és a Max-klónt nézte. Eszembe jutott, amikor még együtt dolgoztak a Max-ellenes csoportban, és összeszorult a gyomrom. Attól kezdve egy kicsit nagyobb gyanakvással figyeltem Arit.

Amíg ezen az új és cseppet sem tetszetős fejleményen gondolkoztam, Böki oldalba könyökölt.

– Te jó ég! Láttad ezt?

– Láttam – figyeltem tovább mogorván Max 2-t. – Megint találkoztunk.

– Miről beszélsz? – kérdezte Böki. – Most látjuk először. megfordultam, és Bökire néztem.

– Jó reggelt! Nem emlékszel már arra a feje tetejére állított napra, amikor főzni akartam, meg a hajadat fonogatni.

Böki a homlokát ráncolta.

– De. Az volt Max 2. De én nem róla beszélek! Hanem a négygel mögötte menetelőről!

Odanéztem. Aztán megláttam, kiről beszél.

Mert ott volt Böki 2 is. Ott masírozott Bökihez nem illő komolysággal. Máskülönben tényleg úgy nézett ki.

– Atya-gatya! – sóhajtottam, és nem akartam elhinni.

– Hoppá – mondta halkán Angyal, és előremutatott. Elfojtottam egy nyögést, és egy pillanatig a tenyerembe temettem az arcom. Kiváló. Éppen erre volt szüksége a világnak: egy másik Angyalra. Mert egy gondolatirányító, hatéves repülő lány nem elég.

– Nem hiszem el – mondta Böki. – Ott van egy másik én!

– Meg egy másik én – tette hozzá Angyal.

Itt mindenki klón? Nem, de hogy mind mutáns, abban biztos voltam.

– Mi van? Én már annyit sem érek, hogy klónozzanak? – sértődött meg Totál. – Ne, ne klónozzuk a kutyát! Elvégre csak egy kutya.

Megvakartam a fültövét, de csak fújt egyet, és ledobta magát a fűbe.

– Nekem sincs hasonmásom – mondta Ari. Jeb ezek szerint a fiát sem klónozták. Milyen szentimentális!

– Megpróbálnak majd bennünket is helyettesíteni, mint téged? –

kérdezte Böki.

– Igen, de lebuknak, amint az új Böki szótlán lesz vagy depressziós, és az új Angyal úgy viselkedik, mint egy igazi hatéves.

Mosolyogtak, én meg gratuláltam magamnak, hogy sikerült tartanom bennük a lelket az új probléma ellenére is.

– Tényleg, mi lenne, ha kitalálnánk egy kódszót, amit akkor használnánk, ha az eredetiségünket akarjuk ellenőrizni. Oké?

– Oké – felelte Böki.

– Ó, én már ki is találtam! – mondta Angyal, aztán összedugtuk a fejünket, és elsuttogta.

– Tökéletes! – mondta Böki, és mosolyogni kezdett.

Én halkán kuncogtam, és egy nagyon csendes pacsit adtam neki. Ari mosolygott és bólintott.

Mintha még Totál is mosolygott volna a szőrös pofájával. Hogy mi volt a kód?

Na, majd el is mondom nektek!

83.

A NAGY MENETELÉSBEN meg ádáz nézésben egyik Repkedő, vagy klón, vagy mutáns sem hallotta meg, ahogy csendesen átsuhantunk a fal felett. Beértük a csapatot, és elkezdünk mögöttük menetelni, mi lettünk a követők közt az utolsók, akik ünnepelni akarták a Revolúció hajnalát.

Ebben biztos vagyok. mindegy, a lényeg, hogy amilyen beleváló, az ördögtől sem féltő kis mutánsok vagyunk, egészen az épületig masíroztunk velük. Meneteltünk és lengettük a karunkat, ahogy kell. Aztán majd meglátjuk, mennyi idő, amíg észrevesznek. Nekem az volt a gyanúm, hogy hamarosan. Hívjátok megérzésnek!

Aztán bevonultunk egy nagy vasajtón, ami oltári hangos döngéssel becsapódott mögöttünk. Odabent meglepett, hogy a Mutánsok Menetelő Csapata milyen gyorsan szétválak. A Repkedők egy homályos kőfolyosóba kanyarodtak, a többiek különböző irányokban indultakéi.

Olyan volt, mint egy nyúlkotorék, sok folyosóval, amik kanyarogva távolodtak a főbejárattól. A narancssárga biztonsági fények alig világították meg a padlót.

Óvatosan követtünk egy csapatot, ami áthaladt egy újabb kétszárnyú ajtón. Komolyan annyira szürreális volt az egész, hogy megdöbbenés nélkül kacagásra késztetett, de gyorsan magamba fojtottam.

Még mindig nem vett észre bennünket senki. Egyre mélyebbre és mélyebbre hatoltunk az Itex egyik legfontosabb erődjébe anélkül, hogy bárki utunkat állta volna. lenéztem Angyala.

- Csapda? – kérdeztem a szám sarkából. angyal bólintott.
- Csapda.

84.

MINDENKI KÉSZENLÉTBE! – suttogtam, aztán hirtelen egy hangár nagyságú teremben találtuk magunkat.

A mennyezet vagy tíz méter magasan húzódott, az ablakok csak keskeny rések voltak kicsivel a mennyezet alatt. A kőfalakon hatalmas tévéképernyők lógtak. Mindegyiken több is. A terem többi része vaságyakkal volt tele, amiket sikkes, olajzöld katonai plédek takartak, de olyan feszesek, hogy a bolha elcsúszott volna rajtuk.

Egyvalamit meg kell hagyni: ezek a srácok tudtak bulizni!

A mutánsok elhúztak az ágyaikhoz, mi meg ott maradtunk a terem szélén.

Ösztönösen körbeálltunk, egymásnak háttal, és felmértük a terepet.

– Ez annyira bájos – szólalt meg Totál. – Én is ilyen szobát szeretnék otthon, mint ez. Persze, ha majd lesz otthonunk.

– Kuss! – mondtam udvariasan. – Mindenki figyeljen, keressen menekülési útvonalakat, aztán meglátjuk, mi lesz.

Körülöttünk mindenki olyan dolgokkal kötötte le magát, amit nem tudtam másnak, csak házimunkának nevezni: a világ legnagyobb elméinek találmányai buzgón söprögettek, porolták az ágyaikat, fényesítették a bakancsaikat.

Bökivel egymásra néztünk, és Angyal kiolvasta a fejemből, mire gondolunk. A következő pillanatban megtaláltuk a megfelelő méretű bakancsokat a vaságyak alatt. Ari is követte a példánkat, és talált egy extra nagyot. Aztán gyorsan felhúztuk őket, a koszos edzőcipőinket pedig elrejtettük.

– Így már teljesen beolvadtunk – vélte Totál.

Grimaszoltam egyet felé, aztán a monitorokat kezdtem figyelni. Mindegyik falon három lógott. Ha, mondjuk, focit közvetítenek, a mennyekben éreztem volna magam.

De egy komoly tekintetű, szőke hajú nő beszélt rajtuk különböző nyelveken. Türelmetlenül topogtunk, amíg a nő németül, franciául, spanyolul, olaszul és japánul gagyarászott, a szobatársaink meg hébe-hóba ijesztően felkiáltottak, hogy kifejezzék egyetértésüket és örömeiket. böki összehúzta a szemöldökét.

– Kire emlékeztethet ez a nő? Mintha láttam volna már valahol.

gondolkoztam, aztán megrántottam a vállam.

– Gőzöm sincs. végül a fehér köpenyes angolra váltott: – A Revolúció elérkezett! – mondta határozottan. Innen is, onnan is ujjongás hallatszott.

– Elkezdtek a Felező terv kivitelezését! Ebben a pillanatban is, amíg ezt nézik, a gyengék, a nélkülözhetőek, azok, akik csak emész-
tik a tartalékainkat, sorra pusztulnak!

85.

MÉG TÖBB UJJONGÁS, aztán mind az öten döbbsen egymásra nézünk, és gyorsan mi is ujjongani kezdtünk a többiekkel. Az asszony most a szemünkbe nézett a képernyőről, tekintetében az örültek őszinte hite tükröződött.

– Egy új világot teremtünk. Egy új világot, ahol nem ismerik az éhséget, a betegséget és a gyengeséget.

– Mert mindenki *halott* lesz – motyogtam.

– A *háború* szó értelmét fogja veszíteni – folytatta komolyan. – Lesz elég ennivaló és rengeteg hely mindenkinek. Az embereknek nem kell többé területekért, élelemért, gazdagságért vagy energiaforrásokért háborúzniuk. most mindenki egy emberként ujjongott fel a teremben.

– Persze, nem lesz ok a háborúra – suttogtam. – Hacsak nem vagy *vallásos* megszállott. Bár addigra mindenki annyira egészséges és boldog lesz, hogy az sem fog számítani. Nem mintha az emberek annyira *komolyan* vennék – forgattam a szemem, és megráztam a fejem.

Néha valaki elsétált mellettünk, de gyakorlatilag ránk se nézett. Együtt éljeneztünk a többiekkel, buzgón simígtattuk a lepedőinket, sorba állítottuk a cipőinket, és szöszöket szedegettünk a plédekről.

– Ne felejtsek el, hogy a Re-evolúció nem történhet meg maguk nélkül – mondta a fehér köpenyes. – A kiválasztottak nélkül. Az új rendnek tisztának kell lennie. És minden fajnak és minden nemnek egyenlőnek. De a betegségnek, a gyengeségnek és más hibáknak pusztulniuk kell.

– *Minden* nemnek? – hüledezett Böki. – Én azt hittem, csak kettő van. Valamiről lemaradtam?

Vállat vontam.

– Honnan tudjam? Talán létrehoztak újakat.

A gondolat elég gusztustalan volt, és undorodó képet vágtunk mindketten.

– Vagyis, ha valaki maguk közül ismer olyat, akinek meg kellene ismernie a mártíromság glóriáját, hogy a többiek a paradicsomban élhessenek, jelentse azonnal a parancsnokának – mondta az asszony. – Ez majd jó fényt fog vetni önökre, és dicséretet kapnak!

Döbbsenten néztünk egymásra.

– Te jó ég! – nyögtem halkán. – Azt akarják, hogy jelentsenek fel mindenkit, aki nem tökéletes. Ami *mindenkire igaz!* Mert senki sem tökéletes!

Én sem fogalmazhattam volna szebben, Max – szólalt meg a Hang.

Most mit csináljunk? – gondoltam.

Ott vagy, ahol lenned kell, és azt teszed, amit tenned kell. Olyan ritkán kaptam dicséretet a Hangtól, hogy meglepődtem. *De biztos vagy benne, hogy meg tudod egyedül is csinálni?*

Itt van velem Böki, Angyal, Totál és Ari is – gondoltam.

De a csapatod fele, vagyis a sereged fele nincs veled.

Nem tehetek róla – gondoltam idegesen. – *Nem az én döntésem volt.*

Ez azt jelenti, hogy nem is a te problémád, amit meg kellene oldanod?

Gyanakodva húztam össze a szemem. A tévében a nő németül folytatta.

Vagyis...? – gondoltam.

Szükséged van a csapatod másik részére. Szükséged van több harcosra. Szerezd őket vissza!

Gondolatban felnyögtem. *Ó, ez csodás!*

86.

– NAGYSZERŰ KÉMEK LENNÉNK – SUTTOGTA Böki a fülembé. – Nem gondolod?

A miniflottámmal csendben másztunk a szellőzőrendszer csövében, mert egy számítógépet akartunk találni. Eddig átmásztunk egy újabb barakk, egy ebédlő meg egy mosdó felett – gondolom, ide még a tökéletes tudósok is gyalog járnak és néhány iroda felett, ahol emberek dolgoztak.

De nekünk egy üres, számítógéppel felszerelt szobára lett volna szükségünk. Meg persze egy csomó meleg kajára! Meg kényelmes ágyra! Mintha már órák óta másztunk volna a kemény vascsőben, amikor végre találtunk egy szobát, amit homályosan megvilágított egy számítógép monitorja. csendesen kicsavaroztuk a rácsot, aztán egyenként leugráltunk a szobába, és vártuk, hogy felharsanjanak a mozgásérzékelős riasztók. De minden csendes maradt.

– Oké, igyekezzünk! – mondtam Bökinék. – Lehetnek néma riasztók is, rejtett infravörös kamerák, bármi. Lehet, hogy csak egy percünk van.

Böki bólintott, és lehuppant a gép elé. A kezét a billentyűkre tette, és behunyta a szemét.

Ahogy teltek a másodpercek, úgy lettünk egyre feszültebbek és viszketegebbek.

Hirtelen kinyitotta a szemét, a billentyűkre nézett, és gépelni kezdett.

Újabb másodperc elteltével törölte a képernyőt, és megnyitott egy e-mail programot.

– Fogalmam sincs, hogy csinálta – suttogtam, és Totál bólintott.

– Oké – mondta Böki. – Kapcsolódtam.

– Jó munka! – dicsértem, és a szívem nem csak azért vert hevesen, mert akármikor elkaphattak. – Írd meg Agyarnak, hogy jöjjön azonnal Lendheimbe, és hozza a többieket is! Mondd neki, hogy a helyzet súlyos.

Böki gyorsan begépelte.

– Írd, hogy gonosz dolgok vették kezdetüket, és talán csak napjaink, sőt, talán csak óráink vannak, hogy megállítsuk őket.

– *A megállítsuk két l* – jegyezte meg Totál a válla fölött.

– Mindegy! – sziszegtem. – Írd meg Agyarnak, hogy azonnal von-
szolja ide a seggét!

Böki bólintott, és tovább gépelt, aztán megnyomta a „küld” gom-
bot. És az üzenetünk kireppent a kibertérbe, ahonnan remélhetőleg
Agyar postaládájába landol.

Tudom, hogy trillió e-mailt kap egy nap, de ezen a csupa nagybe-
tűvel írt tárgyon csak megakad a szeme:

„MAXTÓL! OLVASD EL AZONNAL!”

– Hát, ennyit tehetünk – sóhajtottam. – Most már csak bizakodha-
tunk, hogy elolvassa!

A monitor villant egyet, aztán a fehér köpenyes jelent meg rajta,
akit az előbb a tévéképernyőn láttunk, és egyenesen a szemünkbe
nézett.

– Nagyon jó, Max! – mondta, és hideg kezdett futkározni a háta-
mon. – Messzebb jutottál, mint hittem. Kicsit alábecsültelek.

A hátam mögött jeleztem a kezemmel: *Kifelé a csövön át!*

– Nem, ennek semmi értelme. Nézz fel! – mondta a nő. Természe-
tesen felnéztem. A plafon tele volt Repkedőkkel, úgy lógtak róla,
mint valami vörös szemű, szőrös bogarak.

– A szarba – mondtam.

– Milyen ékesszóló! Kapjátok el őket! – adta ki a parancsot.

87.

NEM VOLT TÚL KELLEMES hat-hét Repkedőt kiiktattunk, de mire a fémrugók és a szőrök leülepedtek, foglyok voltunk, kezünk-lábunk bilincsben.

Az orrom vérzett, és egy seb csípte a szám belsejét. Ari is megkapta a magáét, a pofája megint szétrepedt néhány helyen, és két monokli díszelgett a szeme körül. Angyalon és Bökin csúnya zúzódások látszódtak, de csontjuk nem tört. Totál is bedobta magát természetesen, de nem sokra ment a Repkedők harapdálásával.

A Repkedők folyosókon vonszoltak bennünket, és én próbáltam memorizálni az útvonalat. Lépcsőkön mentünk le és fel, áthaladtunk egy kör alaprajzú tornyon, aztán elérkeztünk egy forgó kőlaphoz, ami titkos ajtóul szolgált. Az ajtó mögött egy iroda nyílt, egy egyszerű iroda. Neoncsöveivel és modern fabútoráival teljesen kilógott a környezetéből, sokkal jobban illett volna ide, mondjuk, egy középkori kínzókamra.

A Repkedők a kőpadlóra dobtak bennünket, amit itt-ott perzsa-szőnyeg takart. Egyikünk sem nyikkant meg, amikor a térdünk a padlónak ütődött, vagy pofára estünk, mert a kezünk hátra volt kötözve. Egy másodperc alatt talpon termettünk, és egymásnak vetett háttal kijáratokat kerestünk, öröket számoltunk, és kutattuk, mit használhatnánk fegyverként. Mert mi nem viccelünk.

A szemem megakadt valamin a nagy asztalon. Egy névtáblán, amin az állt: „Igazgató”.

Ó, az Igazgató! Végre! A főmufti, a vezérbika, a főkolompos! A bábos, aki rángatja a kötelet! Aki mindent és mindenkit irányít! A teljesen örült pszichopata, aki megpróbálja kiirtani a világ népességének felét! Végre találkozunk. És a fogaimmal szaggatom szét, ha kell.

A könyökömmel megböktem a többieket, és az asztal felé biccentettem.

– Tudod, mit kell tenni – suttoztam Angyalnak. Most bevethette a hipnotizőr képességeit.

A nehéz kőajtó ismét kinyílt, és az a szőke hajú nő lépett be rajta, akit a tévében láttunk. Néhány fehér köpenyes követte. A fehér köpenyeseknél ott volt az elmaradhatatlan sztetoszkóp, vérnyomás-

mérő stb. Ez csodás lesz. „Rémesen” csodás.

– Szia, Max! – köszönt a nő. Ugyanolyan magas és karcsú volt, mint én. A többiekre nézett, és azt mondta: – Angyal, Böki, Ari... és a kutya.

Tudtam, hogy Totált ezzel meg lehetne ölni, de most nem szólt egy mukkot sem.

– Nagyon régóta várok erre a találkozóra – folytatta az asszony.

– Fontos, hogy személyesen is beszéljünk. Nem gondoljátok?

– Nos, az a fontos, hogy maga ezt *hiszi* – szikrázott a szemem.

– Mariam Janssennek hívnak – mondta hűvösen. – Én vagyok az ITEX igazgatója, és a kutató- és fejlesztőközpontjait is én irányítom.

Pókerarcot vágtam. Ez az Igazgató? Az Igazgató egy nő? Furcsa, de csalódás volt számomra, hogy az egész pusztító gépezet mögött egy nő áll. Ez a skizo-úthenger viselkedés számomra tipikusan férfira vallott.

– De nem csak ezért örülök, hogy végre találkoztunk – tette hozzá a nő, és az arcomba bámult. – Hanem azért is, mert én vagyok az anyád, Max.

NEGYEDIK FEJEZET

**TÉNYLEG AZT HALLOTTAM, AMIRŐL AZT
HITTEM, HOGY HALLOM?**

88.

MARADJUNK ANNYIBAN, hogy engem nem könnyű meglepni. Majdnem meglephetetlen vagyok. De valljuk be, erre azért nem számítottam.

– Tévképzetesek vagyunk kicsit? – mondtam, és büszke voltam magamra, hogy a hangom kőkemény maradt. Majdnem... az Igazgató az asztalához sétált, és letett néhány CD-ROM-ot.

– Tudom, hogy nem könnyű elhinni, Max, de ha közelebbről megnézel, látni fogod, hogy én a te idősebb kiadásod vagyok.

A szőke hajára meg a sötétbarna szemére néztem, és eszembe jutott, hogy Bökit is emlékeztette valakire.

– Igen? – kérdeztem. – Akkor mutassa a szárnyait! Rám mosolygott.

– Nekem nincsenek madár DNS-eim. De te... te voltál a legnagyobb siker, amit elértünk!

Még mindig kóvályogtam a soktól, ezért ripsztoló üzemmódra kapcsoltam.

– Akkor miért akar maga meg ter Borcht *megölni* bennünket?

– Mert te egy őspéldány vagy, Max. Azt sem tudjuk, meddig élsz. És az új világban nincs helye hibáknak.

Padlón voltam.

– Mondjak valamit? Maga enyhén szólva nem egy anyatigris.

– Az anyád vagyok, Max. Ugyanakkor tudós is. De hidd el, nem volt egyszerű végignézni, hogy olyan távol kell felnőned tőlem, nehéz volt véghezvinni ezt az egész tervet, és végigcsinálni azt a sok tesztet. Voltak idők, amikor úgy gondoltam, nem fog menni.

– Vicces, de én is így gondolom. Csak más okból. De magának volt *választása* – mondtam. Egyre jobban hatalmába kerítette a hitetlenkedés.

– A végső áldozatot hoztam az új világért: a saját gyermekemet adtam érte!

– Az nem végső áldozat. Végső áldozat az lett volna, ha magának lesz vége. Az, hogy engem odadobott, csak végső előtti áldozat! Látja a különbséget?

Szomorúan mosolygott.

– Annyira okos vagy, Max! Büszke vagyok rád!

– Ez *egyoldalú* – feleltem. – Mert gondoljon bele, mondjuk, ha megkérdeznék tőlem a suliban, hogy mivel foglalkozik az anyukám, nekem ezt kellene felelnem, hogy „az anyukám egy gonosz tudós, aki éppen egy holokausztot tervez, amivel kiirtja a fél világot”. Elsüllyednék szégyenemben.

Elfordult, és leült az asztalához.

– Jeb hibája, hogy ilyen szemtelen lettél. Rámeredtem.

– A maga hibája meg az, hogy megbabrált a DNS-eimet! Nem veszi észre, hogy szárnyaim vannak, hölgyem?! Mégis, mit *gondolt*?!

– Azt, hogy a világ népessége saját magát pusztítja el – mondta olyan hidegséggel, amire rögtön ráismertem (nekem pont ilyen tud lenni a hangom). – Azt gondoltam, hogy valakinek fel kell állni, és drasztikusan be kell avatkozni, mert ez a bolygó hamarosan nem lesz képes többé eltartani a népességét. Igen, a lányom vagy, de mégis csak egy nagy kirakós játék része, egyetlen tagja az egyenletnek. Azt gondoltam, mindent meg kell tennem, hogy az emberi faj életben maradjon. Még akkor is, ha a lépés, amit tenni készülünk, most még túlságosan drasztikusnak tűnik. De a jövő történelemkönyveibe úgy fog bevonulni, mint az emberiség megmentése.

Tökéletes. Tizennégy év után végre találkozom anyámmal, és kiderül, hogy egy dühöngő örült. Ennél jobb már nem is lehetne a napom. nagyot nyeltem.

– Nem mondták még magának, hogy megalomániás?

Az Igazgató intett a szoba szélén várakozó Repkedőknek.

– Vigyétek őket az előkészített helyre – mondta. – És tudjátok, mi a dolgotok, ha ott vagytok.

89.

NEM AKAROM, HOGY MÉG ROSSZABBUL ÉREZD MAGAD – kezdte Totál -, de el kell mondanom, hogy az anyád egy kibírhatatlan perszóna.

Rámeredtem. Őrült tudósul az „előkészített hely” azt jelentette: egy „sötét, félelmetes börtön”. Szó szerint egy rémes börtön! Hamupipőke kastélya kiegészült egy igazi várbörtönnel. És a „tudjátok, mi a dolgok” őrült tudós nyelven azt jelentette: „láncoljátok meg őket, mint a középkori rabokat”.

– Legalább nem lesz nehéz találni valamit, ami ellen lázadhatok a szüleimmel szemben – mondtam.

Mindegy, a lényeg, hogy egyedül voltunk a börtönben, ami akkora volt, hogy a végét nem is láttuk. A falakon hangszórók lógtak, és az Igazgató agy mosását nyomatták, ami már magában elég lett volna ahhoz, hogy bárkit megőrjítsen.

Mintha az egész „falhoz láncolás egy börtönben” dologtól nem kattannál meg. mindannyian repülő lények voltunk (leszámítva Totált, és Ari is csak félig-meddig volt annak mondható). Vagyis annál rosszabbat, hogy a föld alatt egy falhoz láncolnak, nem is tehettek velünk.

Az anyám műve volt.

Megráztam a fejem, és mélységesen elszomorodtam.

– Miért nem lehet az én anyám is egyszerű utcalány vagy egy narokós, mint Agyaré?

– Ha már Agyarnál tartunk – mondta Böki. – Lehet, hogy már közeledik.

Amilyen hirtelen lángolt fel a remény lángja, olyan gyorsan hunyt ki.

– Feltéve, ha elment az a levél. És ha túlteszi magát Arin, amit kétlek. És ha egész Európán egy *szempillantás alatt* átrepül!

– Túl sötéten látod a dolgokat, Max – vélte Angyal.

Igaz. Rohadék voltam. Később, ha majd egyedül leszek, kisírhatom magamból azt a maró elkeseredést, amit az anyám miatt érzek. Nem szabad másokon kitöltenem a mérgem.

– Igazad van – mondtam elszorult torokkal. – Bocs, valójában azt gondolom, hogy az e-mailünk átjutott, mert Böki vágja a témát. És ő

Agyar. Vagyis úton van felénk. Tudom.

Hallgatás.

– Nagyon jól tudsz hazudni, Max – mondta Böki elismerő hangon. felnevettem.

– Sokat gyakoroltam. De komolyra fordítva a szót, tényleg biztos vagyok benne, hogy jönnek.

– Hogyan jutnak át az óceánon? – kérdezte Ari, nem rosszindulattal, csak tényleg foglalkoztatta.

– Lehet, hogy jegyet váltanak egy repülőre, mint mi – mondta Angyal.

– *Vagy fellógnak* egy repülőre – vetette fel Böki.

– Vagy felszállnak az égbe, megvárják, amíg jön egy repülő, aztán ráugranak, és nagyon erősen kapaszkodnak – mondtam drámaian, és mindannyian neveltünk rajta. Eljátszottam, ahogy kapaszkodnak a repülőn, és a szájukba fúj a szél.

A kacagásunktól a falak mintha egy kicsit távolabb húzódtak volna, és a sötétség sem lett volna annyira sűrű.

A hangszórók akkor voltak a legidegesítőbbek, amikor angolra váltottak, mert akkor nem tudtunk nem figyelni rá. Az Igazgató – avagy a Kerge Tyúkanyó, ahogy magamban gondoltam rá – megint fröcsögött valamit a hibátlan jövőről.

– Ez egy határozottan negatív asszony – szögeztem le.

– Sajnálom, Max – mondta Böki -, tudom, hogy jobbra számítottál.

– Igen – mosolyogtam keserűen a téveszmés tömeggyilkos nem szerepelt a listámon.

Legszívesebben megint felvonyítottam volna csalódásomban, de lenyeltem. Amikor végre megtalálom az anyámat, kiderül, hogy kész rémálom. Ez tényleg túl sok, hogy el lehessen viselni. Ráadásul Böki megpróbált vigasztalni. Amikor az *én* dolgom lett volna, hogy *őt* vigasztaljam. Általában egyetlen ember tudott megvigasztalni, és az Agyar volt. Aki elhagyott.

Valami mozgást hallottunk a sötétebből, és fülelni kezdtünk.

– Patkányok – mondta feszülten Böki.

De nem azok voltak. A távolban egy magas alak jelent meg. Riadókészültségbe helyeztük magunkat, és készen álltunk a küzdelemre, mivel elrepülni nem tudtunk. megszólalt egy hang: – Max – mondta Jeb.

És a napom végképp el lett rontva.

90.

LÁM-LÁM – kezdtem, és minden erőmre szükségem volt, hogy a hangom könnyednek hasson. – Milyen csodás találkozás! Gyakran jársz ide? Milyen a kaja?

Jeb közelebb jött, amíg a narancssárga vészvilágítás fénykörébe nem ért. Olyan volt, mint általában, csak egy kicsit fáradtabb. Azt hiszem, a gyerekek kínzása sokat kivesz az emberből.

A szokásos mosolyát villantotta rám egy csipetnyi szomorúsággal.

– Az az igazság, hogy senki sem tudja, hogy itt vagyok. Nagyot néztem.

– Ne aggódj, nem foglak beköpni.

– Szóval találkoztál az Igazgatóval? – kérdezte.

A megtévesztő magabiztosságom repedezni kezdett, de még próbáltam összetartani.

– Igen. És milyen kellemes asszony! Hárommilliárd petefészek van ezen a földön, és nekem pont az övét kellett kifognom, a „legnagyobb valószínűséggel téveszmés pszichopatává változó anyukáét”.

Jeb letérdelt a koszos padlóra, és rám nézett. Éreztem, hogy Angyal teste feszült lesz mellettem, és azon gondolkoztam, kiolvasott-e valamit Jeb fejéből. A többieket észre sem vette, még Arit sem...

– Még mindig megmentheted a világot, Max!

A kimerültség váratlan hulláma majdnem maga alá nyomott. Legszívesebben magzatpózbba húztam volna össze magam, és úgy maradtam volna életem végéig, ami, reméltem, nincs olyan messze. Olyan keményen dolgoztam, 140%-osan teljesítettem, és csak egy nagyot koppantam.

Fáradtan lehunytam a szemem, és a nedves falnak dőltem.

– Hogyan? A Re-evolúcióval? A Felező tervvel? Kösz, nem. Kiszállok a tömegpusztítás elszabadult vonatából.

Max, bíznod kell bennem – mondta a Hang a fejemben. – *Azért teremtettek, hogy megmentsd a világot. Még van rá esély. Hagyj pihenni, Hang, fáradt vagyok* – gondoltam. *Max* – mondta a Hang. – *Max*.

Akkor döbbsentem rá, hogy a Hang most nem is a fejemben beszél. Te jó ég!

Kinyitottam a szemem. Jeb térdelt előttem.

– Hosszú utat tettél meg – mondta a Hang, de most Jeb szája mozgott, a Hang belőle jött. – Már majdnem otthon vagy. Mindent meg fogsz érteni, csak hozd ki magadból a legtöbbet! És megint bíznod kell bennem.

Jeb beszélt a Hang hangján, a hangén, amit a fejemben hallottam.

A Hang Jeb volt.

91.

AGYAR HABOZOTT EGY PILLANATIG, az ujjja a billentyűzet fölött lebegett egy internetkávézóban. Mellette Iggy és Gázos úgy kortyolgatták a tejeskávéikat, mintha nem lenne holnap. És lehet, hogy igazuk van.

– Úgy érzem, fel tudnék repülni az űrbe! – mondta Gázos lelkesen.

Agyar rápillantott.

– Vedd vissza a koffeint! – Körbenézett, hogy nem hallotta-e valaki Gázost. De egy lepukkant kávézó legtávolabbi sarkában ültek, és rajtuk kívül különben is alig volt vendég.

Iggy felhörpintette a tejeskávéját, és letörölte szája fölül a kávébajuszt.

– Én délebbre szeretek lenni – panaszkodott. – A napfény, a partinyuszikák. Itt fent, északon, nekem túl sok a „ködösítés”.

– Miért, szerintem egész klassz – mondta Gázos. – Itt vannak a hegyek meg az óceán. És az emberek valahogy valóságosabbnak tűnnek. – Agyarra nézett. – A kölykök még bújják a blogodat?

Agyar bólintott.

– Ezrével.

Éppen át akarta nézni a bejegyzéseket, amikor egyszer csak úgy érezte, hogy valaki figyeli. Felkapta a fejét, és végigfuttatta tekintetét a kávéházon. Balról jobbra. Az ilyen pillanatokban hiányzott neki leginkább Max. Mert ő is megérezte volna a veszélyt, aztán csak össze kellett volna nézniük, és máris tudták volna, mit tegyenek. Anélkül, hogy megszólaltak volna.

De most csak ő van ezen a parton. Max azzal a kreténnel az oldalán ki tudja, merre csalinkázik.

Mivel Agyar nem látott semmit, jobbról balra ismét végigpásztázott a kávéházon, ezúttal lassabban. Ott. *Az az ürge.* Erre tart.

Agyar lecsukta a laptopot, és megveregette Iggy kezét. Gázos észrevette a mozdulatot, és ijedten felnézett. Még csak nyolcéves volt, de máris a kezét ökölbe szorítva várta a küzdelmet.

A fickó négy méterre lehetett tőlük, és tovább közeledett. Agyar összeráncolta a homlokát.

– Valahonnan ismerjük ezt az ürgét – motyogta. – De honnan is?

Gázos feltűnés nélkül hátranézett a válla fölött.

– Uh... – A léptei – suttogta Iggy. Agyar nem hallott semmilyen lépteket. Iggy folytatta az összpontosítást. – Ezek a léptek... már hallottam őket... a metróalagútban.

Agyar szeme elkerekedett, és alaposabban megnézte a srácot. Hát persze.

Már csak két méterre volt tőlük, és megállt. Agyar eddig nem látta nappali fényben, csak egy lángoló olajkályha derengésében New York alatt. Az a hajléktalan számítógépguru volt, aki sohasem vált volna meg Macjétől, és azt állította, hogy Max chipje zavarja a merevlemezét. Amikor a chipről kérdezték, furcsán kezdett viselkedni, aztán elinált. Mit keres itt ez a fickó?

– Ti vagytok – mondta a srác összehúzott szemöldökkel, és rájuk mutatott, de lehalkította a hangját, hogy csak ők hallják. – Mit kerestek ti itt?

– Foglalj helyet! – rúgott oda egy széket Agyar. A srác gyanakodva pislogott körbe.

– És hol van a barátnőd, a chipes?

– Nincs velünk.

Mintha egy egészen kicsit megnyugodott volna, aztán aggódva a székhez araszolt, és megint körbenézett. Agyar mosolygott magában. Végre valaki, aki még nálunk is paranoiásabb. Ez egészen üdítő volt.

– Mit csinálsz itt? – mutatott körbe Agyar a kávézóban. – A föld felett, a nyugati parton?

A srác vállat vont.

– Mászkalok. Itt is látok embert, ott is, mindenhol. Főleg New Yorkban szeretek mászkálni, mert ott el tudok vegyülni.

– Igaz – értett egyet Agyar.

A srác szeme Agyar csukott laptopjára siklott, és a vészjelzése sárgáról narancssárgára váltott.

– Szép kis kütyü – mondta.

– Kösz.

– Ilyet nem sűrűn lát az ember.

– Ha te mondod. mintha a srác elhatározásra jutott volna, áthajolt az asztalon.

– Honnan szerezted? Vagy inkább ne akarjam tudni? Agyar kis híján elmosolyodott.

- Neked talán jobb, ha nem tudod. a srác a fejét rázta.
- Ti valami nagyon komoly ügybe csöppentetek.
- Igen – nyugtázta a megállapítást Agyar egy sóhajjal. Felnézett.
- Nem tudod véletlenül, hogy lehetne üzenetet küldeni *minden* *kölyöknek*, aki a neten lóg, a világ *minden tájára*?

92.

A SRÁC AGYARRA NÉZETT.

– Talán. Előfordulhat. Az üzenettől függ.

– Neked is látnod kell az üzenetet? – kérdezte Agyar, mert érezte, hogy egy újabb problémába ütköznek. Akárhonnan is nézzük, ez az ürge kattant. Ki tudja, hogyan reagálna az üzenetére?

A srác gondolkozott, és azt mondta: – Igen.

– Akkor lőttek *ennek* a tervnek is – mondta Iggy, és megitta az utolsó korty tejeskávóját is.

– Kaphatok egy muffint? – vetette közbe Gázos.

Agyar áttolt neki némi pénzt az asztalon. Gázos felmarkolta, és elindult a pult felé, de közben folyamatosan figyelte a környezetét.

– Hogy hívnak? – kérdezte Agyar.

Hosszú szünet következett, amíg a srác megfontolta, hogy megmondja-e.

– Öregem, ez a csávó még nálunk is sokkal paranoiásabb – mondta Iggy. – Ez egészen üdítően hat rám.

A srác Iggyre nézett, és mintha csak most vette volna észre, hogy vak. Visszanézett Agyarra.

– Mike. És téged?

– Agyarnak. Ő itt Iggy. A kicsi meg Gázos. Ne kérdezd meg, miért.

– Ha elég sokáig ülsz itt velünk, ki fogod találni – jegyezte meg Iggy. – Mike szeme elkerekedett, és teste megfeszült a székben. Agyar és Iggy teste is megfeszült, és várták, mi következik.

– Te írod azt a blogot a neten? – suttogta Mike.

– Igen.

Gázos egy tálca muffinnal tért vissza, de gyorsan eljutottak hozzá a negatív rezgések, és némán nézett hol az egyik, hol a másik fiúra. Mivel senki sem rántott fegyvert, leült, és elvett egy muffint a tálcáról, a maradékot a többiek felé tolta.

– Szóval azt mondod, hogy nektek... szárnyaitok lennének? – kérdezte fojtott hangon Mike.

– Nem *lennének* – mondta Iggy teli szájjal. – *Vannak*. – Akkor vette csak észre, hogy Agyar nem válaszolt a kérdésre, és felé fordította a fejét. – Ó. Vagy ez titok?

– Az volt – mondta Agyar fanyarul.
– Ti vagytok a madárkölykök, akikről mindenki beszél. Agyar vállat vont.

– Tudsz segíteni, vagy nem?

– Segítek, ha tényleg azok vagytok. Győzz meg!

– Ahhoz több helyre van szükségem – nézett körbe Agyar.

Mike felvitte őket az emeletre, a kávézó fölé. Előhúzott egy kulcsomót, és kinyitott egy ajtót. Agyar hiperóvatos lett, és azt kívánta, bárcsak Angyal itt lenne, hogy megérezze a fenyegető gondolatokat.

– Erre – terelte őket Mike egy nagy terembe, amit láthatóan raktárnak használtak. A falak mellett különböző dobozok tornyosultak, de a helyiség közepe üres volt. – Ennyi hely elég lesz?

Agyar bólintott, és lerázta magáról a dzsekijét. Közben felmérte, hol vannak az ablakok, és hogy azok egy- vagy kétszárnyasok-e. Arra az esetre, ha az egyikén ki kellene ugrania.

Agyar lassan kibontotta a szárnyát, és megfeszítette izmait. Élvezte a jóleső érzést, hogy hosszú idő után végre kinyújtóztathatja őket. Kirázta a szárnyát, és minden egyes tollát külön érezte. Az evezőtollainak vége majdnem a szoba falaihoz értek. Azt kívánta, bárcsak felszállhatna, és órákon át körözhetne.

Mike szája tátva maradt.

– Öregem, ez káprázatos. – Aztán Iggyre és Gázosra nézett. – Veletek is ugyanez a helyzet? És mi van a csajokkal, akik veletek voltak?

– Megvannak – mondta Agyar. – Most már elküldhetnénk végre azt az üzenetet?

93.

MIKE UJJAI Agyar laptopjának billentyűzetén táncoltak.

– Ide be kell tennünk egy kódot – motyogta. – Kinyitunk neked néhány hátsó ajtót. A legtöbb embernek tűzfala van, vagy valami hasonló, de ezzel át fog menni rajtuk. megnyitotta Agyar blogját, és gyorsan átfutotta.

– Mivel az e-mail címek nincsenek meg, az IP-címekkel próbálkozunk – magyarázta. – Nem lesz egyszerű, de megoldom.

– Te egy született hacker vagy – mondta Gázos elismerő hangon.

– Igyekszem – felelte Mike.

– Várj csak! – mondta Agyar a válla fölött. – Nyisd meg a postaládámat egy pillanatra! Láttam egy figyelmeztetést a képernyő alján.

– Igen, ez annyira fontos, hogy rögtön három vörös zászlót is kapott – mutatta Mike.

Agyar szívverése felgyorsult.

MAXTÖL! Olvasd el azonnal!

Németországban vagyunk. Lendheim városában. Van itt egy nagy vár, ott székel az Itex. Nagyon rosszul áll a helyzet. Gyere olyan gyorsan, ahogy csak tudsz! (Szia, Agyar! Itt Böki! Annyira hiányoztok!) NE merj legyinteni! Gyere!!! Talán csak napjaink vannak, talán csak óráink, hogy megállítsuk őket. Komolyan mondom, hogy vonszold ide a segged! Max.

Hoppá! Agyar hátradőlt a székében, és biccentett Mike-nak, hogy folytassa a munkát.

Tehát Max vissza akarja őt kapni? Nem írta, hogy az a Frankenfarkas vele van-e. Ha igen, Agyar nem kér a dologból.

Másfelől meg nagyon fontos lehet, ha Max feláldozta érte a büszkeségét. Eddig a blogját sem vette komolyan, most meg azon hívja vissza. Ez Maxnél felért a térden állva könyörgéssel... mit keresnek Európában? Hogyan jutottak oda? És ők hogyan jussanak oda?

Megnézte, mikor küldték el a levelet. Aznap hajnalban. És Németország tízórányi repülőút, vagy még több... Mit ért Max az alatt, hogy „nagyon rosszul áll a helyzet”? Nem állt eddig is nagyon rosszul? Úgy látszik, elég rosszul állt ahhoz, hogy felülkerekedjen a büszkeségén, és segítséget kérjen.

Vagyis a helyzet elképzelhetetlenül rossz lehet.

– Oké, megvan – dőlt hátra Mike büszke és elégedett mosollyal az arcán. – Úgy fog viselkedni egy kicsit, mintha vírus lenne, ha bejut valaki postaládájába, továbbküldi magát az ott talált címekre, de kárt nem okoz. – Összehúzta a szemöldökét. – Remélem. Mindegy, írd meg az üzenetedet, küldd el ezzel a speciális programmal, amit létrehoztam, aztán meglátjuk, mi lesz!

Agyar nyelt egyet. Eljött a pillanat. Eljött a pillanat, hogy a kölykök komolyan vegyék ezt az egészet, hogy elmondja nekik, mi folyik itt valójában. Az üzenetét a föld minden részén fogják olvasni. ez az ő esélye, hogy megmentse a világot.

Írni kezdett.

94.

Címzett: mindenkinek

Feladó: Agyar

Tárgy: SÜRGŐS!

Vissza akarjuk kapni a bolygónkat!

Helló! Ha megkapod az üzenetet, talán van esélyünk. A sztori dióhéjban: a felnőttek kaptak egy tiszta és szép földgolyót, amit a pénzhőségük miatt beszennyeztek. Nem minden felnőtt. De nagyon sokan újra és újra inkább a pénzt választják a tiszta levegő és víz helyett. Így juttatják kifejezésre, hogy mi, gyerekek, akik majd örökölni fogjuk, ami a Földből megmaradt, nem érdekelnék őket egy hangyányit sem.

Egy csapat tudós kézbe akarja venni a bolygó irányítását, mielőtt túl késő lenne, és meg akarja állítani a környezetszennyezést. Ez jól hangzik, nem? De az már nem annyira, hogy ezzel párhuzamosan a bolygó népszerűségét a felére akarják redukálni. Ez olyan, mint: mentjük meg a Földet, hogy a környezetszennyezés ne ölje meg az embereket.

De inkább kezdjük az emberek kiirtásával, akkor időt nyerünk. Kedves gyerekek, ezt hívjuk „hibás logikának”. Mert lehet, hogy én vagyok a hülye, de ez nagyon rossz tervnek tűnik.

De van egy másik bibi is ezekkel a tudósokkal: megpróbálnak létrehozni egy új emberi fajt, ami nagyobb eséllyel képes a túlélésre, ha, mondjuk, beáll a nukleáris tél, meg ilyenek. Nem akarok részletekbe bocsátkozni, csak annyit hadd mondjak el, hogy ez a terv is legalább olyan idióta és veszélyes, mint a fél bolygó kiirtása.

Amit mondani akarok: hogy minden rajtunk múlik. Rajtatok és rajtam. Rajtam és a csapaton, rajtad és a barátaidon. A gyerekeken. Mert megérdemeljük, hogy egy tiszta, ép bolygót örököljünk, és mi nem akarunk senkitől megszabadulni, aki ezen a földön él.

Meg tudjuk csinálni. De össze kell fognunk. Meg kell próbálnunk, kockázatot kell vállalnunk. Be kell dobnunk magunkat ahelyett, hogy otthon ülnénk, és játszánánk az X-boxunkkal. Mert ez nem játék. Nem győzhetjük le az ellenséget úgy, hogy szuperlézer fegyverekkel lőjük őket.

Vissza akarjuk kapni a Földünket. mert számítunk. Fontosak va-

gyunk. A jövőnk fontos. VELEM VAGYTOK?

95.

GÁZOS BEFEJEZTE A LEVÉL OLVASÁSÁT AGYAR VÁLLA FÖLÖTT.

– De jó lenne nekem is egy Xbox – szűrte le a levél lényegét. Agyar a szemét forgatta.

– Jó kis üzenet, haver – mondta Mike. – A legszívesebben felugranék, és belecsapnék a lecsóba! Most hogyan tovább?

– Most – kezdett Agyar egy újabb levél írásába – Németországba megyünk.

Megpróbált nem venni tudomást arról, hogyan kezd el repesni a szíve, ha arra gondol, hogy újra látja őt... azaz őket. De ha az a kretén még vele lesz, begurul. De kretén ide, kretén oda, rossz ötlet volt megosztani a csapatot. Ha a világ a végéhez közeledik, össze kell fogniuk.

Címzett: Max

Feladó: Agyar

Tárgy: hali

Hali, Max. Indulunk. Remélem, nem átverés.

Agyar.

Megnyomta a küld gombot.

96.

ISMERITEK AZT A RÉGI MONDÁST, hogy „ha az élet citromot ad, akkor csinálj limonádét”? Nos, mi egy várbörtönben sínylődtünk, az anyám egy hatalommániás, pszichopata hűtőgép volt, és a fele csapatom Bevetés Közben Eltűnt.

Ezek mind szép kis citromok voltak, ezért elgondolkoztam a mondáson. és tudjátok mit? Akárki találta ki ezt a mondást, le kellene csapni. Ez is milyen mondás? „Az életed a feje tetejére állt? Állj fejre te is!” Gratulálok.

– Max? Már megint magadban beszélsz? – kérdezte fáradtan Böki. Felnéztem.

– Bocs! – Sóhajtottam és talpra álltam. A bokánknál fogva láncoltak bennünket a falhoz. A láncaink két és fél métereseek voltak, vagyis sétafikálhattunk egy kicsit velük. Látjátok? Az anyám nem is annyira szőrösszívű. Ahelyett, hogy mindkét kezünkkel láncolt volna oda, csak az egyik bokánkat kötötte meg.

Ha jeleket keresek, hogy a szíve mélyén valójában szeret engem, akkor megtaláltam, ugye?

Miközben elhaladtam mellette, Totál a fogával egy pillanatra finoman megfogta a bokámat.

– Motyogsz.

– Bocs! – mondtam, és olyan távol mentem, amennyire csak a láncom engedett.

Teljesen megőrjítettem a többieket az alig leplezhető dühömmel és csalódottságommal. És most jön a legérdekesebb: megkértem Agyart, hogy segítsen. Megkértem, hogy jöjjön vissza, mert szükségem van rá. A gyomrom összeszorult, ha csak eszembe jutott. Ez voltam én: Maximum Ride, *A bajbajutott várkisasszony*.

Tudom, hogy ez meglep benneteket, de nem voltam túl kisasszonyos. Bajbajutott annál inkább. Kisasszonykodás? Nem jellemző.

– Annak idején nem beszéltél ennyit magadban – mondta Ari, és mellém guggolt.

– Akkoriban normálisabb voltam valamivel – feleltem.

– Értem. – Egyik ujját végighúzta a poros padlón. Eszembe jutott, amit mondott, hogy nem tud olvasni.

Tudtam, hogy figyel, ezért szépen egy A-betűt kanyarítottam az

ujjammal a porba, aztán egy R-t, és végül egy I-t.

– Így kell leírni a nevedet – mondtam, és lassan megismételtem. A... R... I... – Most te jössz!

Elkezdte az A-t, de megállt.

– Mi értelme? – kérdezte, és belém nyilallt, hogy igaza van. Nem sok ideje van hátra. Mit számít, hogy tud-e olvasni?

– Meg kell tanulnod leírni a neved – mondtam határozottan, és visszatoltam a mancsát a padlóra. – Gyerünk! Először az A-t!

Ari koncentrálni kezdett, és görbe karmával egy aszimmetrikus, csalé A-betűt írt a földre.

– Egy részeg majom jobban csinálta volna nálad, de belejössz – mondtam. – Most jöhet az R.

Elkezdte az R-t, először visszafelé rajzolta. Nem tudtam, hogy ez a kora miatt van-e, vagy a kísérleteknek köszönheti, amiket elvégeztek rajta. Eltöröltem, és megmutattam, hogyan kell helyesen.

Engem és Agyart Jeb tanított írni és olvasni. Én pedig megtanítottam Bökit és Angyalt. A helyesírás és a nyelvtan nem volt erős oldalunk, de úgy aláhamisítottuk bárki aláírását, mint a pinty. És Jeb a saját fiát nem tanította meg írni.

– Miért csinálod ezt? – Ari óvatosan feltett kérdése váratlanul ért.

– Ööö... hogy jóvátegyem, hogy majdnem megöltelek New Yorkban?

Ari nem nézett rám.

– Tényleg megöltél. Csak felélesztettek. Eltörted valamelyik csontomat a nyakamban – emelte húsos mancsát a tarkójához, mintha még mindig fájna.

– Sajnálom – mondtam. Egy kezemen meg tudtam számolni, hogy ez a szó hányszor hagyta el a számat. És ebből három az elmúlt öt percben.

– De te támadtál rám. Bólintott.

– Gyűlöltelek – mondta nyugodtan. – Apa mindent megadott neked, és tényleg szeretett. Én voltam a fia, mégsem jelentettem semmit számára. Te annyira erős voltál, tökéletes és gyönyörű. Nagyon utáltalak érte. Azt akartam, hogy meghalj. És ő ezt kihasználta. Kihasználta a tesztelésednél.

Teljesen kikészültem. Ari olyan tényszerűen beszélt erről.

– Büszke volt rád – rángattam elő a régi emlékeket arról az időről, amikor Jeb még nem lopott ki engem és a csapatot az Iskolából. –

Szerette, ahogy ott botladoztál a lába körül a laboratóriumban.

– És te észre sem vettél engem – írta lassan a porba az I betűt.

– Dehogynem – emlékeztem vissza. – Aranyos kisfiú voltál, és irigykedtem rád, amiért a fia vagy. Amiért úgy tartoztál hozzá, ahogyan én senkihez sem. Azért akartam tökéletes lenni, hogy Jeb szeressen.

Ez bennem is csak akkor tudatosodott, amikor megfogalmaztam. Ari meglepetten nézett rám. A sarkamon hintázva szembenéztem ezzel a fájdalmas igazsággal. Mintha dr. Phil érkezett volna a vár-börtönünkbe.

– Tudtam, hogy egy szörnyszülött vagyok – mondtam halkán. – Szárnyaim voltak. És egy kutyaketreben éltem. De te egy normális kisfiú voltál, és Jeb igazi fia. Arra gondoltam, hogy ha elég erős leszek, és mindent megteszek, amire kér, ha én leszek a legjobb mindenben, akkor talán Jeb engem is szeretni fog. – Lenéztem a máris koszos, új bakancsomra. – Olyan boldog voltam, amikor kilopott bennünket a laboratóriumból! – A torkom összeszorult, amikor eszembe jutott. – Tudtam, hogy nem lesz így örökké. Tartottam tőle. De örültem, hogy nem a laboratóriumban kell meghalnom. Nem egy kutyaketreben. Aztán teltek az évek. Senki sem talált ránk. Jeb a gondunkat viselte, megtanított a túlélési technikákra. Majdnem olyan volt, mint egy normális élet, mintha normális gyerekek lettünk volna. És tudod mit, Ari? Tényleg annyira boldog voltam, hogy kiszabadultunk, és hogy ott volt velünk Jeb, hogy tényleg nem gondoltam arra a kisfiúra, akit hátrahagytunk.

Biztos azzal nyugtattam magam, hogy az anyukáddal vagy, meg ilyesmi.

Ari bólintott, aztán kicsivel később nyelt egyet, és megköszöri a torkát.

– Nekem nincs anyám.

– Ne sajnáld egy percig sem – mondtam, és elmosolyodott. – De most már értem – folytatta. – Nem a te hibád volt. Te is csak gyerek voltál, mint én. Egyikünk hibája sem volt. összeszorítottam a szám, mert nem akartam, hogy a feltehetően koszos arcomon megindító könnycsíkok fussanak végig.

– Láttam egyszer egy Shakespeare-filmet a tévében – mondtam. – Az ürge valami olyasmit mondott benne, hogy „*aki ma vérét osztja velem, testvérem lesz*”. Szóval, ha ma velem küzdesz...

Megint elmosolyodott és bólintott, mert megértette. Aztán megöleltük egymást, mert a Hallmark-pillanat természetesen nem lett volna teljes enélkül.

97.

NEM SOKKAL A HALLMARK-REKLÁM UTÁN néhány Repkedő jelent meg a börtönben, és elindultak velünk... valami rosszabb helyre.

– Ez csodás! – Sütött belőlem az őszinteség. – Tetszik, ahogy kipofoztátok a helyet! Tényleg.

Az a baj a szarkazmussal, hogy a robotoknak, mint például a Repkedőknek, nincsen hozzá érzékük. De bíztam benne, hogy van egy hangra induló felvevőjük, és egyszer majd visszajátsszák a Kattant Tyúkanyónak.

A Repkedők zúgó motorokkal megfordultak és elindultak. Semmi humorérzék nem volt. Böki, Angyal, Totál, Ari és én szemügyre vetük a megváltozott környezetet.

– Nézzük csak! – kezdtem. – Magas kőfalak, száraz kavics, menetelő mutánsok. nem is tudom, nem ezt hívják börtönudvarnak, skacok?

– Igen, a börtönudvar megfelelő szó rá – helyeselt Totál, a falhoz lépett, és lepisilte.

– Szerintem meg túlságosan megtisztelő börtönudvarnak nevezni – mondta Böki. – Szerintem a „Fájdalom és nyomasztás kétségbeejtő síksága” jobban kifejezi.

Elismerően néztem rá.

– Ügyes! Úgy látom, megint olvasgattad mostanában a szótárat, ugye?

Böki boldogan elmosolyodott.

– Nézzétek, ott megyek – mutatta Angyal. Húsz méterrel előttünk a klónja menetelt a többiekkel. Jobban hasonlított Angyalra, mint Angyal maga. Vagy kétszáz lény volt azon a területen, ami valaha a kastély istállóudvara lehetett. Nem beszéltek egymással. A legtöbben egy nagy körben meneteltek az óra járásával megegyező irányban, és a napi „testmozgásukat” végezték. Bár inkább tűntek egy raj agyatlan halnak, vagy egy csapat birkának, és legszívesebben közülük szaladtam volna kiabálva, hogy szét tudom-e őket zavarni.

– Láttok engem? – kérdezte Böki a tömeget nézve.

– Én még mindig nem hiszem el, hogy engem nem klónoztak – puffogta Totál, miután visszakocogott.

– Mert te pótolhatatlan vagy! – vigasztaltam.

– Kétlem – mondta. – Jó, nem kell beszélnie, tőlem moroghatna is. De tényleg, miért nem vették a fáradságot?

– Morogni? – kérdeztem.

– Ott vagyok! – állt lábujjhegyre Böki. – Látom, hogy a másik énemnek is hajproblémái vannak.

– Miért klónoztak bennünket? – töprengtem hangosan.

– Ti ott! – mondta egy fémes, gépies hang. Megpördültünk, és egy Repkedő állt mögöttünk.

– Igen, C3PO? – kérdeztem a tőlem telhető legnagyobb udvariasággal.

– Sétálni! – mutatott a tömegre, aztán lépett egyet felénk. Bennünket nem kell kétszer megfenyegetni. Gyorsan odasétáltunk a tömeghez, és menetelni kezdtünk a többiekkel.

Max 2-n tartottam a szemem, mert legutóbb, amikor közeli kapcsolatba kerültünk, megpróbált kinyírni, és nem sokon múlt, hogy nem én öltem meg őt. Mivel nem afféle „fátylat a múltra!” lánynak ismertem, felkészültem a legrosszabbra.

– Szóval ilyenek lesznek a börtönök a Re-evolúció után? – kérdezte Angyal a kezemet fogva. – A nyakörvekkel, meg minden? – vakarta meg a sajátját, amin egy zöld LED villogott.

– Azt hiszem – feleltem, és nehezen álltam meg, hogy ne rángassam meg a nyakörvem. – Azt hiszem, azért van rajtunk, hogy árammal sokkoljanak, ha megpróbálunk elmenekülni. Lehet, hogy nyomkövető is van bennük. – Ez volt az egyik oka, amiért nem húztunk el, mint a vadlibák, ahogy kiléptünk az udvarra.

– De minek kellene börtönök, ha a fél népeiséget kiirtották? – kérdezte Böki. – Azt hittem, az emberek abbahagyják majd az öldöklést meg a hasonló dolgokat. Azt hittem, a jövő emberei tökéletesek lesznek, és nem fognak bűnözni, vagy tévedtem?

– Na, tessék! Évtizedek pszicho-logikáját torpedózta meg három másodperc alatt egy tizenegy éves lány! Ennyit a modern tudományról, és, ha már a modern tudománynál tartunk, most készültem konfrontálódni az egyik csodájával. Vagy katasztrófájával. Nézőponttól függ. – Max.

Megfordultam az ismerős hang hallatán. És ott állt előttem csinosan, mint a fene, barna szemmel, néhány szeplővel, divattal dacoló szerelésben és nagyon rossz modorral Max 2.

98.

TE JÓ ÉG, MINTHA TÜKÖRBE NÉZNÉK! – MONDTAM.

– Igen – felelte. – Attól eltekintve, hogy én fürödtem.

– Egy pont oda. Szóval, én, hogy vagy?

– Mit csinálsz itt?

– Cserkész sütit árulok – mondtam. – Kérsz? A Samoa-szeletet nem ajánlom.

Max 2 elkezdett mellettünk menetelni, és tovább haladtunk a csapattal nagy oválisokat téve a kietlen udvar körül. De azért résen voltam, hátha megtámad.

– Beee – bégetett Böki. – Beee! Amikor felnevettem, Max 2 rám nézett.

– Hogy bírsz *nevetni*? – mutatott dühösen a falakra, az őrtornyokra, a fegyveres Repkedőkre, amik úgy álltak körül bennünket, mint távirányítású bábok.

– Mert úgy bégetett, mint egy bárány – mondtam. – És viccesnek találtam – paskoltam meg Böki kobakját. – Különösen ezzel a gyapjas hajjal. Talán ezután Barinak fogom hívni.

Böki mosolygott, mire Max 2 még dühösebb lett.

– Nem veszed észre, hogy mi történik? Hogy hol vagyunk?

– Ööö... a gonosz kicseszett nagy, németországi kastélyában? – találgattam. – Eddig én is eljutottam.

Max 2 körbenézett, mintha meg akarna győződni róla, hogy nem hall-e valaki. Mivel váll a váll mellett meneteltünk néhány száz lényel, felesleges mozdulatnak tartottam.

– Ez a végállomás – suttopta. – Nézz körül! Mind szemétdombra vagyunk hajítva. Egy hadsereget akartak belőlünk létrehozni, de feltalálták a Repkedőket. Mi már kimentünk a divatból. És minden nap egy újabb csoport tűnik el közülünk.

Az arcát tanulmányoztam.

– Már elnézést, de lemaradtam valamiről? Amikor utoljára találkoztunk, meg akartál ölni. Most meg barátok lettünk? Úgy látszik, valami kiesett. Te most tényleg titkokat árulsz el nekem?

– Ha ellenük vagy, akkor ugyanazon az oldalon állunk – mondta Max 2 határozottan.

Persze, hazudhatott is. Igazság szerint biztonságosabb volt ezt fel-

tételezni. Csak ne hangzott volna olyan őszintének.

– Mióta vagy itt? – kérdeztem.

– Florida óta. – Elfordította a fejét. – Berágtak rám, hogy legyőztél.

– Nem sok választást hagytál – mondtam. Sóhajtott, és biccentett egyet.

– Nekem kellett volna nyernem. Nekem kellett volna végeznem veled. Nem számítottak rá, hogy győzni fogsz. És hogy nem nyírsz ki. Szörnyű volt.

– Semmi köszönöm? – lángolt fel bennem a düh. – Majd máskor nem alázlak meg azzal, hogy életben hagylak.

Max 2 szomorúan nézett rám, és nagyon hátborzongató volt: mintha tükör lettem volna, olyan arckifejezéseket próbáltam vágni, mint ő, hogy passzoljunk.

– Nem lesz legközelebb – mondta. – Mondtam már neked, hogy ez a végállomás, azért hoztak ide, hogy elpusztítsanak.

– Igen, felfogtam.

– Nem érted – győzködött Max 2. – Itt le fognak bennünket megszárolni. Mindennap újabbak tűnnek el. Amikor idejöttem, annyian voltunk, hogy egyszerre nem fértünk el ezen az udvaron. Ezrével voltunk, most már csak ennyien maradtunk.

– Hm – hümmögtem.

– Azt hiszem, ilyen kevés ember mellett... már holnap sorra kerülünk – nézett körbe, és fejben számolt.

Oké, ez tényleg nem hangzott jól. Azt hittem, van néhány napunk, amíg a többiek ideérnek, és kiszabadulunk. tovább köröztünk, és most már Totál is bekapcsolódott a bégetésbe. Én törtem a fejem, és megpróbáltam előhozakodni egy szokásos, briliáns ötlettel, amikor egy mutáns nekem ütközött, aztán tovább menetelt.

De valamit a kezembe nyomott. Egy papírt.

Nagyon-nagyon titkosan kinyitottam, és belepillantottam. Egy üzenet volt, amiben ez állt: *Agyar úton van a csapatával. És azt üzeni, hogy reméli, nem átverés.*

Mintha egy feszültségcsomó, amiről eddig nem is tudtam, most kioldódott volna a lelkemben. Te jó ég! Agyar közeledik. Lehettem volna gyanakvóbb is, de a „remélem, nem átverés” fordulat csakis tőle származhatott.

Agyar úton van. Iggyvel és Gázossal. Megint együtt lehetünk.

– Max, mi a baj? – nézett rám Böki aggódva. – Te sírsz? Megérin-

tettem az arcom, és kiderült, hogy tényleg sírok. Könnyek barázdáltak az arcom. Letöröltem őket a ruhám ujjával, és hangosan szipogtam egyet. Egyelőre annyira boldog voltam, hogy nem tudtam megszólalni sem.

– Agyar eljön, hogy segítsen – suttogtam előrenézve. – Közeledik.

99.

MÉG VAGY FÉL ÓRÁT GYAKORLATOZTUNK a Kétségbeesés Udvarán. Az agyam zakatolt – jó kis adrenalinlöketet adott a tény, hogy Agyar már úton van. Azon tűnődtem, kibírnám-e, ha kiderülne, hogy Agyar üzenete csak egy újabb „teszt”, vagyis nem igazi.

Másfelől néha egy boldog ábránd is jobb a sivár valóságnál. közben tovább tipegtem a közvetlenül előttem lépegető mutáns mögött, fogtam Angyal kezét, és éreztem, ahogy Totál az oldalával időről időre a lábamhoz dörgölőzik.

Aztán hirtelen csupa fül lettem. Eddig azt hittem, a mutánsok hallgatnak, de kiderült, hogy csak olyan halkán beszélnek, hogy a bakancsok csikorgása a kavicson elnyomta.

Megütögettem Böki kezét, és a fejemmel a tömeg felé biccentettem. Angyal felnézett rám, megértette, mit akarok, és ő is hallgatózni kezdett.

Mint egy börtön – suttogta az egyik mutáns olyan halkán, mint a szellő. Igazságtalanság. Hazudtak nekünk. Már annyian eltűntek. Nem akarok eltűnni. Nem akarom, hogy nyugdíjazzanak. Mit tehetnénk? Annyian vannak. Túl sokan. És ez egy börtön. Egy halálbörtön. Igazságtalan. Nem tettem semmi rosszat. Csak az a bűnöm, hogy léteztem.

Lassan lépkedtem a tömegben, és hallgattam a pusmogást. Az üzeneteket. Angyal a gondolataikban is olvasott. Láttam a kék szemén, hogy elszomorodott attól, amit megtudott.

De akkor egy éles, elektronikus kürt jelezte, hogy letelt a sétaidő. A csapat érzéseiről sikerült valami képet kapnom, még ha nem is a legeléesebbet. Nem akarták, hogy megtörténjen velük az, ami a társaikkal is történt. Szerettek volna változtatni az állapotukon. Néhányuk nagyon dühös volt, és készen állt a harcra, de még nem tudta, hogyan kezdjen neki. Azt hiszem, a harci ösztönük kezdett előtörni belőlük. De általában elmondható, hogy zavarodottak és szervezetlenek voltak.

Ez az a helyzet, ami – khm – egy vezetőt igényel.

A tervem kezdett kikristályosodni, miközben befelé meneteltünk az örült tudósok fantáziavilágába, és az a plusz tudás, hogy Agyar közeledik, majdnem derűssé tett.

Amíg három Repkedő elénk nem állt, és ránk nem fogta a fegyve-

rét.

Felmordultam.

– Most mi van?

– Velünk jöttök – mondták kórusban.

– Miért? – kérdeztem ellenségesen.

– Mert beszélni szeretnék feletek – mondta régi barátunk, ter Borcht a hátuk mögül.

– Utoljára.

100.

VÉGIGLÖKDÖSTEK BENNÜNKET a vár mélyén kanyargó kőfolyosókon, és többször majdnem elbuktunk az egyenetlen talajon. Úgy éreztem, mintha már napok óta jegeltek volna bennünket, és hogy Angyalt és Bökit kicsit felmelegítsem, a karjukat simogattam a párás hidegben.

– Utálok ezt az ürgét – mondta Ari a fejét lógatva.

– Van egy klub. A „Ter Borcht-gyűlölők Klubja”. Még nem vagy tagja? – kérdeztem.

Végül betuszkoltak egy – kettőt találhatsz, hová -, igen, betuszkoltak egy fehér, steril laboratóriumba, aminek asztalain különböző csilivili és bizonyára méregdrága műszerek sorakoztak, amiket legszívesebben baseballütővel zúztam volna szét.

Miután beértünk, az ajtók becsapódtak mögöttünk, és fegyveres Repkedők álltak eléjük.

– A Ter Borch-gyűlölők Klubja ezennel megkezdte ülését – suttogtam. Böki elfojtott egy röhögést, és Angyal a fejembe vetített egy mosolyt. *Kezelésbe tudod venni?* – kérdeztem gondolatban.

Nem – jött a szomorú válasz. – *Érzek ezt-azt. Rémes, ijesztő és undo-ritó gondolatokat, de őt nem tudom irányítani.* Vagyis az A-tervnek lőttek.

– Tehát! – indult el ter Borcht felénk. – Nággyon csálódott foltam, hogy nem fágytok még halottak!

– Esz kölcsönösz – fontam össze a karomat a mellkasomon.

A szeme összeszűkül. De tényleg, néha még magamat is meglepem.

– De most már nem halogátjuk a halálotokat – mondta. – Facsora után megfelel, ja? Addig is néhány ember beszélni szeret feletek.

– Az izgalmas lesz – suttogtam.

– Őt dolcsiba, hogy tudósok – suttogta vissza Totál.

– Az tuti. az ajtó kivágódott a hátunk mögött, és egy ötfős csoport vonult be rajta. Kínaiak? Nem voltam benne biztos.

– Ccc – ciccegett Totál. – Ezek a köpenyek tavalyi modellek. Ejnye, de igénytelen!

– Azt meg honnan tudod? – kérdeztem, arra sem véve a fáradságot, hogy lehalkítsam a hangom.

– Az ideai modelleknek kisebbek a zsebei, és szélesebbek a hajtókái. Ezek a köpenyek annyira... én nem is tudom. A kockafejek bosszúja?

Az öt ázsiai fehér köpenyes zavartan pislogott, ter Borchtnak gyakorlatilag sípolt a gőz a füléből.

– Elég! – csattant fel, és hangosan összecsapta a tenyerét.

– Ők kérdeznek. Ti válaszoltok. Filágos?

– Mint a fakablak!

Még szerencse, hogy Iggy nincs itt...

Ha ter Borcht megüthetett volna, most megteszi. De ezek előtt nem akarta.

Inkább paprikavörös képpel az asztalához ment, leült, és dühösen kutatni kezdett a papírjai között. A csapat közelebb jött, és kíváncsian méregettek bennünket, mintha az állatkertben lennénk egy ketrec mögött. Hű, így még soha nem éreztem magam.

Hallgattunk, de belül egyre feszültebbek lettünk. Ezt az öt paprikajancsit egymagam elintézném, gondoltam. És ter Borchtot is, ő lett volna bónusz. Nem beszélve a fegyveres Repkedőkről. Hogy mi állított meg ebben? A nyakörv. Jól tudtam, elég, ha megnyom egy gombot, és máris villamosságban érezhetem magam.

Az ázsiai tudósok halkán beszélgettek egymással. Eszembe jutott, hogy a kínaiak érdeklődnek irántunk mint fegyverek iránt. Tudom, tudom, teljes hülyeségnek hangzik, egy gyerek nem venné be, de nektek fogalmatok sincs róla, hogy ezek a hadászattal foglalkozó ürgék mennyire hihetetlenül idioták tudnak lenni.

A fehér köpenyesek körülsétáltak engem, Bökit és Angyalt, és lát-szott rajtuk, hogy azt gondolják, milyen élethűek vagyunk. Totált észre sem vették. Amikor Arihoz értek, nem tudták leplezni rémületüket. Én annyira hozzászoktam már az ábrázatához, hogy fel sem tűnt. Ari nem néz ki sem embernek, sem Radírozónak. Ő csak úgy néz ki, mint egy nagy hiba.

Láttam, hogy Ari elpirul, amikor észrevette az arckifejezésüket, és nagyon megsajnálta. Négy rövidke év alatt egy aranyos, hároméves kisfiúból egy foltvarrott, ormótlan szörnyet csináltak. Tudta, hogy néz ki, tudta, hogy haldoklik, csak azt nem tudta, hogy mindez miért történik meg vele.

101.

– FOTÓZZANAK LE, AKKOR OTTHON IS nézegethetnek – mondtam. Majdnem ugrottak egyet, amikor megszólaltam, aztán megújult kíváncsisággal bámultak rám.

– Ah! Helló! – mondta az egyik erős akcentussal. – Feltennék néhány kérdést, oké?

Forgatni kezdtem a szemem, ők meg izgatottan pusmogni kezdtek egymás között.

– Van neved, ugye? – kérdezte az egyik, papírral és jegyzetfüzettel a kezében.

– Van. A nevem hét-öt-kilenc-kilenc-három-kilenc-ex-lex-nincs-kecmec. Ifjabb.

Hallottam, hogy ter Borcht fújtatni kezd az asztalánál, de inkább nem szólt bele a társalgásunkba. a fehér köpenyesek értetlenül néztek, aztán Bökihez fordultak.

– Mi a neved? Böki gondolkozott.

– Jessica – döntött végül. – Jessica Miranda Alicia Mandarin Pillangó. – Nagyon elégedett volt a nevével, és elmosolyodott.

A fehér köpenyesek megint összehajoltak, és hallottam, hogy egyikük ezt suttogja: „Pillangó?” Angyalhoz fordultak.

– Úgy fogunk hívni téged, hogy a Kicsi – mondta a vezetőjük, aki megunt a hülyéskedést a nevekkel.

– Oké – mondta Angyal. – Én meg úgy fogom hívni magát, hogy a Fehér Köpenyes Ürge. – Összehúzta a szemöldökét.

– Ez lehetne az indián neve – ajánlottam.

Most egy másik szólalt meg: – Mondanál pár szót az irányérzékelésekről? Hogyan tájékozódtok?

– Mintha egy beépített GPS lenne a fejemben – magyaráztam. – A beszélő fajtából. Én bemondom a célt, az meg mondani kezdi, hogy „harminc kilométer után forduljon jobbra, és távozzon a 94-es kijáraton”, és így tovább, őszintén szólva kicsit sokat parancsolgat. A szemük elkerekedett.

– Tényleg? – kérdezte az egyik.

– Dehogy, maga hülye! – mondtam undorodva. – Fogalmam sincs, hogyan működik. Csak annyit tudok, hogy ha a tökfejek erre mennek, akkor engem csalhatatlan pontossággal az ellenkező irány-

ba vezet!

Most már egy kicsit idegesek voltak. Nem adtam nekik többet öt percnél, hogy bedobják a törülközőt, és az interjú izgalmas véget érjen.

– Milyen magasra tudtok repülni? – kérdezte az egyik váratlanul.

– Nem tudom pontosan. Mindjárt megnézem a beépített köldök-mérőmön. – Felhúztam a melegítő-felsőmet néhány centire.

– Ez furcsa. Reggel még megvolt.

– Olyan magasra, mint egy repülő? – csattant fel a Fehér Köpenyes Úrge.

– Magasabbra – mondta Böki. Felé kapták a fejüket.

– Magasabbra, mint egy repülő? – kérdezte az egyikük izgatottan. Böki határozottan bólintott.

– Igen. Olyan magasra, hogy alig látjuk azokat a fehér kis vacakokat. Mert, ugye, papírrepülőőről beszélünk?

Ter Borchtnál elszakadt a cérna.

– Elég! Nem mennek semmire ezekkel a téfedésekkel!

– Nyugi, Borcsi! – mondtam. – Ezek az urak nagy utat tettek meg idáig, hogy beszélhessenek velünk. Tudják, hogy nagyon magasra vagyunk képesek szállni. Tudják, hogy jól tudunk tájékozódni, még sötétben is. Tudják, hogy a repülési sebességünk közel kétszáz kilométer per óra. Biztos vagyok benne, hogy még több dolgot szeretnének megtudni rólunk. – Húzzuk csak el a mézesmadzagot az orruk előtt, és lássuk, mit csinálnak, gondoltam. Ez lesz az *én* kis tudományos kísérletem.

Az öt fehér köpenyes buzgón körmölte az elszórt információmorzsákat. Ter Borcht majd' felrobbant, de visszaroskadt a székébe.

– Tudja, Borcsi – suttogtam hangosan. – Lehet, hogy le kellene állnia a sült dolgokról – paskoltam meg a hasamat, és az ő pókhasára mutattam. – Talán azt is tudják, hogy rengeteg üzemanyagra van szükségünk. Kétóránként tankolnunk kell. Olyan dolgokat, mint tejturmix, fánk, sült csirke, steak, sült krumpli... és... – Hamburger! – segített ki Angyal. – És répatorta és pastrami és francia kenyér és...

– Gofri – folytatta Böki. – És sajttal és baconnel töltött krumpli. És még több bacon, magában. És mogyoróvajes kenyér és Snickers szelet és üdítő és... – Szendvics! – szólalt meg Ari rekedt hangon. Olyan ijedten fordultak felé, mintha nem nézték volna ki belőle,

hogyan beszélni tud.

Aztán megint összehajoltak, és izgatott tanácskozásba kezdtek. Én a szemöldökömet vonogatva a többiek felé néztem, és reméltem, hogy mindjárt hatalmas zabának nézünk elébe.

– Nektek nem kell enni – mondta ter Borch. – Hamarosan megháltok.

A Fehér Köpenyes Úrge ter Borchhoz ment, és valamit mondott neki, amitől ter Borch egyre mérgesebb lett. Hallottam, hogy ezt mondja: „Nem! Túl késő!” – Nem akarsz belemászni a fejükbe? – kérdeztem suttogva Angyaltól. – Például lássanak mindenhol hangyát, vagy ilyesmi!

– Nem megy – mondta Angyal csalódottan. – Mintha ki lennék zárva. Próbálom, de mindig visszapattanok.

– Most már tényleg megéheztem – mondta Böki.

– Én is – mondta Ari.

– És én is – suttogta Totál. – Mindjárt megeszem az egyiket. Undorodó képet vágunk, aztán kinyílt az ajtó, és mindannyian oda fordultunk.

Anyám volt. És komolyan mondom, nem is örült neki, hogy újra lát.

102.

ANYUCI – MARIAM JANSSEN – melegen üdvözölte a kínai tudósokat, amiből arra következtettem, jókora summát ajánlhattak azért, hogy fegyverként használhassanak bennünket.

– Megkapták a válaszokat a kérdéseikre? – kérdezte anyám, mire ter Borch hangosan felhorkant az asztalánál. Anya rápillantott.

– Együttműködnek? – kérdezte Mariam a szobában lévőkötől.

– Maga szerint? – kérdeztem, amikor a Fehér Köpenyes Űrge azt mondta: – Nem.

Mariam elővette zsebszámítógépét.

– Mondtam önöknek, hogy minden információ a birtokomban van, de megértem, ha személyesen szeretnék volna kikérdezni őket. Most pedig várom a kérdéseiket.

– Milyen gyorsan repülnek? – kérdezte az egyik. Mariam benyomott egy gombot a zsebszámítógépén.

– Max – mutatott felém – akár háromszázzal is képes repülni horizontálisan, de zuhanórepülésnél a négyszáz kilométer per óra sebességet is meghaladja.

A tudósok le voltak nyűgözve. Az én hátamon meg a hideg futkározott.

– Maxról dokumentálták, hogy hozzávetőlegesen majdnem tízezer méteres magasságot is elért átmeneti ideig. Oxigénszükséglete némileg növekedett, de problémát nem okozott. A normál repülési magassága négyezer-ötszáz és hatezer méter között mozog.

A tudósok megint elégedetten összenéztek, aztán az egyikük bepötyögött valamit a számológépébe, és az eredményt odasuttogta a többieknek. éreztem, hogy Böki és Angyal engem néz, de rossz érzés fogott el, és inkább nem néztem rájuk. Mert biztos voltam benne, hogy Kém Anyu ezeket az eredményeket a chipem segítségével gyűjtötte be, amit dr. Martinez kioperált belőlem. a fő fehér köpenyes spekulálva rám nézett.

– És mennyi terhet képesek vinni?

– Becslésünk szerint a saját testsúlyuk négyötödét úgy egy óráig. A testsúlyuk felét gyakorlatilag végtelen ideig.

Mint a hátizsákjainkat például.

– Mennyi a testzsírszázalékuk? – kérdezte az egyik. – Tudnak

úszni?

Úgy véltem inkább, nem mondom el, hogy Angyal még lélegezni is képes a víz alatt.

– Úgy gondoljuk, hogy normális úszóképességgel rendelkeznek, de sokkal tovább bírják. – Mariam olyan hűvös volt, mint egy jegesmedve orra. – A testzsírszázalékuk igen alacsony. Maxé öt egész nyolc, és alig nyom negyvenöt kilót. Ebből a súlyból a testzsír és a csontok súlya elenyésző. Gyakorlatilag izmokból áll.

„Izmokból áll.” Úgy beszélt rólam, mintha egy csomag lennék, amit ő pakolt össze. Oké, vettem. Pofa be!

– De tudnak úszni? Nem süllyednek el? – kérdezte valamelyik. Mariam a fejét rázta.

– A csontjuk elképesztően könnyű, porózus és belül üreges. A tüdejük mellett a testük mindkét oldalán perifériás légzsákokkal rendelkeznek. Nem tudnak elsüllyedni.

– Oké, ez az egész egy nagy hülyeség – mondtam unottan. – Mi értelme erről beszélni? Hacsak az nem, hogy unalmukban már nem tudnak mit kitalálni. Mert mi senki fegyverei nem leszünk.

– Így van! – helyeselt Böki. – Nem fogok bombákat vinni, vagy valaki ellen merényletet elkövetni!

Ez igaz! Nekünk *elveink* vannak, kisanyám!

– Azt teszitek, amit parancsolunk nektek – mondta Mariam fagyosan. – Majd megtaláljuk a módját, mivel motiválhatnánk benneteket.

Hirtelen arra gondoltam, hogy valakit bántani akarnának, mindezt elkövetnék, hogy meggátoljam.

De az információkat jobb megtartani magamnak.

– Eláruljuk, hogy nem dolgozunk olcsón – mondtam a kínai tudósoknak. – Kérünk nagyképernyős tévét, nyaralást Hawaiiin, és a legjobb sajtburgereket, ami a pénzükből futja. Kezdetnek.

Lelkesen bólogattak, örültek neki, hogy beadom a derekam, ami tényleg vicces volt. Kínában nem ismerik a cinizmust? Látszott, hogy ezek az ürgék nem a legjobban fogó zsírkréták a dobozban.

103.

RENDBEN, ELÉG! – csattant fel az Igazgató. Aztán a tudósok felé fordulva ezt mondta: – Minden információt megszerzünk, amire csak szükségük van. De addig is itt az ideje, hogy komolyan javítsunk a modorukon.

– Alapvetően két programom van – mondtam nekik. – Ellenséges vagy pofátlan. Választhatnak.

Mintha meg sem hallotta volna a megjegyzésem, anya az ajtóhoz terelte a fehér köpenyeseket.

– Ez nem volt valami okos húzás – fordult vissza a küszöbről.

– Az életben maradásotok a lelkes együttműködésen múlik.

– Itt senki nem marad életben! – harsogta dühösen felállva ter Borcht. – Ők hálották!

Anyám őt sem hallotta meg.

– Téged nagyon okosnak terveztünk, Max. Elektromosan stimuláltuk a szinaptikus idegvégződéseket, amíg az agyad fejlődött.

– A TiVomat mégis gondot okoz beprogramozni – mondtam. Mintha Totál elnyomott volna egy kuncogást, de nem néztem oda.

– Itt az ideje, hogy elkezdj használni az eszedet – folytatta szigorúan az Igazgató. – Dr. ter Borcht nem az egyetlen, aki holtan szeretne látni. Az utolsó esélyetek az életben maradásra, ha a kínaiaknak dolgoztok. csodálkozva bámultam rá.

– Nem értem, hogyan bírja ki összezárva önmagával? – kérdeztem őszinte döbbenettel. – Maga gyerekeket ad el egy idegen kormánynak, hogy azok fegyverként használhassák fel őket, és lehet, hogy a saját hazája ellen. Fel nem foghatom. Maga nem állt sorba, amikor az erkölcsi meg az etikai érzéket osztogatták? És ezután még van pofája az *anyámnak* nevezni magát? Nem lehet az anyja valakinek, akinek tizenöt liter ösztrogént eresztett az ereibe. És mi a helyzet az ő édesanyjukkal? Kérem, mondja azt, hogy feleannyira sem rosszak, mint maga!

– Az ő mamáik senkik voltak. Petesejtdonorok. Laboratóriumi dolgozók, technikusok, bárki, akit találtunk. Ez volt a lényeg: hogy egy szuperfajt alkossunk bármiből. A *szemétből* is.

Az Igazgató összecsapta a tenyerét, és az ajtóban álló Repkedők felkapták a fejüket. Éreztem, hogy Ari és a többiek is feszültek lesz-

nek, és figyelik, meddig romolhat még a helyzet, mert afelől nem volt kétségük, hogy tovább fog.

– Te egy gyerek vagy, Max – mondta anyám, és megpróbálta fékezni a dühét. – Ezért nem meglepő, hogy nem látod az összképet. Még mindig az univerzum középpontjába helyezed magad. Itt az ideje, hogy rájössz, te is csak egy légy piszok vagy a nagy egészhez viszonyítva!

– Ami mit jelent? – követeltem a választ. – Hogy én semmi vagyok? Hogy én nem vagyok ember? Hogy bármit megtehet velem, és az rendben van? Annyira elszállt magától! De maga téved! Tudom, hogy *számítok*. Tudom, hogy *fontos vagyok*. És hogy maga egy szánalmas, hideg, céltalan emberváz, aki egyedül öregszik majd meg, és a pokol tüzén fog égni örök időnkig!

El kell ismernem, hogy nagyszerűen hangzott, még akkor is, ha nem igazán hittem a pokolban. Persze a gonosz boszorkányokban hittem, és az egyik itt állt előttem szikrázó szemmel.

– Erről beszéltem! – csóválta a fejét. – Semmire sem mérsz a gyerekes fenyegetőzéssel. Sem a hasztalan haraggal. Vagy azt teszed, amit mondok, vagy meghalsz. Ilyen egyszerű.

– Látja, ez az egyik a *rengeteg* különbség közül, ami maga és köztem van – vicsorogtam. – Vagyok annyira okos, hogy tudjam, ez *nem* ilyen egyszerű. Mert annyira meg tudom bonyolítani a dolgokat, hogy azt maga el sem tudja képzelni. – Annyi fenyegetést pumáltam a hangomba, amennyit csak tudtam, és az öklömet rázva előrehajoltam, hogy hatásosabb legyek. A szeme megrándult.

– Látja, *anyám*, nem tud maga semmit rólam! – folytattam jeges hangon. – Magának fogalma sincs, mire vagyok én képes. És itt az új hír: a chipem eltűnt. Tehát fogja a kémkészereit, és dugja fel a hátsójába!

A tekintete a csuklómra siklott. farkasszemem néztem vele. Láttam rajta, hogy nagyon erőlködni kell, hogy ne nézzen félre. Annyira dühös voltam, hogy szívesen lekaptam volna a fejét. – De majd rájön, anyám – mondtam nagyon halkán. – És akkor majd rémálmok fogják gyötörni egész hátralévő életében.

Te jó ég, milyen gonosz voltam. Már csak a sátáni nevetés hiányzott hozzá: *mu-ha-ha-ha!*

Az Igazgató összeszorította a fogát, és megpróbált nem kapkodni levegő után. Végül így szólt: – Csak az idődet vesztegeted, Max. Te

nem tudsz ártani nekem. Akkor ördögien rávigyorogtam. Megrándult a szeme, aztán kifejezéstelen arcot öltött.

– Higgye el, anyám – suttogtam nagyon is tudok.

104.

BIZTOS VAGYOK BENNE, hogy néhányatokat már zavartak a szobájába a szülei. Azt ajánlom, ha ez legközelebb megtörténik, és az ágyon fekve azon nyavalyogtok, milyen nehéz is az életetek, képzeljétek magatok mellé, ahogy egy tockost adok nektek. Mert amikor engem a szobámba zavartak, az egy istenverte *várbörtön* volt! Patkányokkal!

És kit láncolnak a szülei a falhoz közületek? Fogadom, hogy nem sokatokat. Jó, lehet, hogy előfordul. Én nem tudom, hogy megy ez normális családotknál. De talán nem olyan sokat, nem?

– Jól beolvastál neki – súgta Totál. És nyaldosni kezdte a tappancsát, ahol a bilincs kidörzsölte.

Grimaszoltam egyet.

– Te jó ég! Az anyám egy égetni való boszorkány.

– Voltunk már rosszabb helyeken és rosszabb szituációkban is – mutatott rá Böki.

– Ha jól hallom, most áll meg a kisállat-kereskedés furgonja a vár előtt, és már hozza az új kutyaketreceket – mondtam. Nem hagytam magam megvigasztalni.

A falakon lévő hangszórók recsegve bekapcsoltak, én meg felnyögtem, hogy már megint azzal a multi-kulti propagandaszöveggel akarják rongálni a hallásom. Böki és Angyal felé léptem, szerencsére a láncom elég hosszú volt ahhoz, hogy leüljek közéjük. Kitártam a szárnyam, megráztam, aztán óvatosan betakartam vele a hátukat. Köréjük vontam egy meleg tollburkot, amiben mindannyian elfértünk. Totál persze semmiből sem maradhatott ki, odavonszolta a láncát, és bebújt ő is a szárnyam alá.

Arira néztem. Aludt, vagy úgy tett, mintha aludna, ezért ő kimaradt a tollasbálból.

Meleg volt odabent, és homály. A kő hűvös volt a farmerem alatt, és éreztem, ahogy a hideg a húsomba szivárog. Még egy-két óra, és megvesz bennünket az isten hidege. Mennyi idő múlva ér ide Agyar? És egyáltalán hogyan jut el ide?

Totál fülelni kezdett, és felemelte a fejét. A sötétben egy árnyat vettem észre, ahogy felénk imbolyog. Egy másodperc alatt beazonosítottam a járásáról, a magasságáról, a gesztusairól. Jeb. Olyan volt,

mint a nagyon csípős mexikói ételek – kétszer csípett.

Nem volt energiám több pengeváltásra. amikor elég közel ért, azt mondtam: – Könyörgöm, mondd, hogy nem igaz, hogy ez a jég-szekrény az anyám!

Letérdelt elénk, és én még közelebb húztam a kicsiket a szárnyaim alá.

– Az Igazgató nagyszerű asszony, egy globális elképzeléssel – mondta Jeb.

– Na, persze, inkább *amorális* elképzeléssel!

– Egy nagyon tehetséges, figyelemre méltó tudós.

– De miért nem használja fel a képességeit a jó érdekében, ahelyett, hogy a rosszat szolgálná? Miért nem gyógyítja a rákosokat? És nem, a rákos betegek megölése nem számít gyógyításnak.

– Dr. Janssen egy céltudatos, tehetséges politikai stratégia – mondta Jeb. – Lehet, hogy végül ő lesz a világ ura. Egy nap lehet, hogy ő lesz a leghatalmasabb ember a földön. És te a lányaként hatalmas előnyökhöz juthatnál.

– Hacsak nem változtatom meg a nevem, festetem be a hajam, és élek valahol inkognitóban, csak hogy ne kelljen elviselnem a szégyent, hogy egy ilyen könyörtelen, hatalommániás dr. Frankenstein az anyám – vágtam vissza.

– Még akkor is, ha a világ uraként neked is korlátlan hatalmat biztosíthatna? – kérdezte Jeb.

Grimaszoltam egyet.

– Ha annyi hatalmam lenne, az első dolog lenne, hogy börtönbe küldeném – feleltem.

Jeb csak bámult.

– Mit tennél?

– Börtönbe dugnám – ismételtem. – És azokat is, akik segítettek neki ebben a gyűlöletes, viláгурalomért folyó, Goldfinger-akcióban.

És törvénybe vetetném, hogy ezentúl minden harcot csak lábon lehet vívni egy szál karddal. Se fegyverek, se rakéták, se bombák. Csak kard. – Felnéztem. Egyre jobban tetszett a Viláгурalkodó Maxtéma. – Aztán elkoboznám a vállalatok rejtett bankszámláit, meg azokét is, akik pusztítják a környezetet. Annyi pénzből biztosítani tudnám mindenki számára az ingyenes orvosi ellátást és oktatást.

Éreztem, hogy Böki és Angyal mosolyogni kezd a vállamnál, és kihúztam magam.

– Meg az ingyenes lakhatást és étkeztetést. A környezetszennyező vállalatokat bezáratnám, megszüntetném. Azokat az embereket, akik a kormányban elősegítették a környezetszennyezést, kirúgnám, és elküldeném mezei munkára. Aztán...

Jeb feltartotta a kezét, és megállított.

– *Most mentél át egy újabb teszten, Max.*

105.

DE ÖRÜLÖK NEKI: – gurultam dühbe újból. – Akkor kivinnél végre bennünket ebből a bűzös lyukból?

– Milyen teszten ment át? – kérdezte Böki, és kicsit felemelte a fejét.

Jeb felé fordult: – A megvesztegethetetlenség-teszten. Ez remek.

– Legalábbis a hatalom terén. De nem próbálkoztál Snickers-szelettel meg divatos cipőkkel.

Jeb rám mosolygott. Még mindig megfájdult tőle a szívem, amikor ezt csinálta.

– Nem fogadod el az Igazgatót anyádként, bármilyen hatalmat garantálna neked.

– Nem fogadom el anyámnak az Igazgatót, mert egy gonosz *bo-szorkány* – mondtam.

Jeb mosolya szélesebb lett, és én erős késztetést éreztem, hogy be-mossak neki egyet.

– Az Igazgató nem az édesanyád.

Jól hallottam? Vagy csak szórakozik velem? Éreztem, hogy Böki és Angyal figyelni kezd. Ari esetlenül felült, és megdörgölte a szemét. Csak pislogott, amikor Jebet meglátta, de nem szólt semmit.

– Mit akar ez jelenteni? Megint meg akarsz izzasztani? – kérdeztem gyanakodva. – Pedig isten adja, hogy igazad legyen!

– Az Igazgató, Mariam Janssen, ott volt a tervezésednél és a fejlődésednél – magyarázta Jeb. – Az egész projektet felügyelte. Számára ez egyet jelent az anyasággal.

– Te jó ég, és én már azt hittem, hogy ez az asszony nem lehet szá-nalmasabb! – Nyugalom árasztott el, hogy nem egy ilyen szörnyű és örült alak adta át nekem a DNS-eit.

– Még petesejtdonor sem volt? – akartam még biztosabb lenni a dolgomban.

Jeb a fejét rázta.

– Genetikailag semmi közötök egymáshoz. Lehajtottam a fejem.

– Ennek nagyon-nagyon örülök – motyogtam. Most persze újra visszatért a „ki lehet az anyám?” bizonytalansága, de ennél a falu bolondjánál, esküszöm, hogy *bárki* jobb lenne. El sem tudtam hinni, hogy Jeb betáncolt ide, és megosztotta ezt velem. Nála senki sem

tudhatta jobban, mennyire fontos nekem, hogy megtudjam, ki az anyám. Vagy azt, hogy ki nem.

Felnéztem rá.

– És most? Akarsz még ledobni néhány bombát, mielőtt elmész? Vagy mutatni néhány zsákutcát, amibe belesétálhatok?

Jeb habozott.

– Emlékszel, amikor New Yorkban megölted Arit, és én azt kiáltottam, megölted a testvéredet?

Aggódva Arira néztem, aki feszülten figyelte Jebet.

– Igen. Szerencsére nem könnyű végezni vele. Ari kurtán elmosolyodott.

– Ő a testvéred, Max – mondta Jeb. – Vagyis a féltestvéred. Nem kaptam levegőt. Mi a... mi... – Én vagyok az apád, Max – mondta Jeb egyszerűen.

106.

JEB ARCÁN KÍVÜL MINDEN ELHOMÁLYOSULT.

Már nem hallottam, mit harsog a propagandarádió. Éreztem, hogy Böki meleg keze izzadni kezd a markomban, hogy a szárnyam a hideg kőhöz ér, de nem tudtam mást csinálni, csak bámulni Jebet, amíg a szavai értelmetlenül kattogtak a fejemben.

Megint Arira pillantottam. Nem szomorú volt, inkább meglepett.

– Miről beszélsz? – kérdeztem. Nem akartam, hogy a szőnyeget megint kihúzzák alólam, mert, lássuk be, ezeknek a fickóknak ez volt a legnagyobb szórakozásuk.

– Én vagyok az apád, Max – ismételte Jeb. – Nem vettem feleségül az édesanyádat, de úgy döntöttünk mindketten, hogy létrehozunk.

Nem tudtam a szemébe nézni. Sok-sok évig azt kívántam, bárcsak ő lenne az apám. És magamban – bár ezt nem vallottam be senkinek – úgy tettem, mintha tényleg az lenne. Ennél jobban semmit nem akartam a földön. Aztán eltűnt, és én megtört szívvel gyászoltam.

Aztán újra felbukkant – micsoda meglepetés!

De ezúttal a gonoszok oldalán. Amivel, ha lehet, még jobban összetörte a szívemet, mint az eltűnésével.

Most meg azt mondja, hogy tényleg ő az apám. Hogy az álmaim valóra váltak. Csak már nem bíztam meg benne, nem csodáltam, és nem szerettem többé.

– Hm – hümmögtem. Előrenyúlt, és megpaskolta a térdem.

– Tudom, hogy nem egyszerű ezt megemésztened, különösen az elmúlt hat hónapban történtek tükrében. Csak abban bízhatok, hogy egy napon mindent megmagyarázhatok. Ennyit megérmelsz, sőt még sokkal többet is. Tudd, hogy én vagyok az apád, és bár lehetetlennek tűnik, kérlek, mégis bízz meg bennem úgy, mint az apádban!

– Ez momentán tényleg lehetetlen – mondtam lassan. bólintott.

– Megértem. De arra kérlek, hogy próbáld meg!

– Hm.

– Féltestvérem? – kérdezte Ari. Jeb feléje fordult.

– Igen. Különböző anyától származtok. A te anyád a feleségem volt, de nem sokkal a születésed után meghalt.

Amíg Ari ezt emésztette, én megkérdeztem: – De én Ari előtt szü-

lettem. Ki volt az *én* anyám?

– Édesanyád és köztem nem volt személyes kapcsolat – felelte. – De megegyeztünk, mit kell tennünk. Megegyeztünk abban, hogy részei akarunk lenni a te létrejöttödnek és a génjeidnek. Egy monumentális, lélegzetelállító terv volt, aminek mi.

– Nem vagyok rá kíváncsi! – kiáltottam a szárnyamba burkolózva. Legszívesebben kicsináltam volna, hogy eddig húzta az igazság pillanatát, mintha szándékosan kínozni akarna. – Nem érdekel ez az egész „milyen gyönyörű is a tudomány, trallala"! Azt áruld el végre, hogy ki az *anyám*, mielőtt kinyomom a szemed!

Jeb továbbra is nyugodtan nézett rám.

– Egy jó asszony, és te emlékeztetsz rá.

A dühtől és a feszültségtől remegve felálltam.

– Jobb... lesz... ha... megmondod!

A kezem ökölbe szorult. Angyal és Böki is felállt mögöttem. Totál mély hangon morgott. Bár kicsi volt, de ha akart, úgy tudott hangzani, mint egy rottweiler.

– Az édesanyád dr. Martinez. Valencia Martinez. Akivel Arizonában találkoztál.

107.

MAJD NEM KIFEKÜDTEM. Egy másodpercig azt hittem, elájulok. Csőlátásom lett, és a bőrömön kiütött a hideg verejték. tucatnyi kép zúdult át a fejem: a mosolygó arca, a meleg, barna szeme és az ott hon sült csokis kekszek. Amikor ő és Ella szemüket a tenyerükkel árnyékolva figyelik, ahogy elrepülök. A közös étkezések. Ő volt a leganyásabb anya, akit csak el tudtam képzelni.

– Dr. Martinez... az... anyám? – suttogtam rekedten. Komolyan bólintott.

– Hihetetlenül fontos kutatótudós volt valamikor, aki a madárgenetikára specializálódott. De amint életképes embrióvá váltál, kizárták a folyamatból. Nem miattam, elhíheded. Összetört a szíve, és visszament Arizonába. De ő adományozta azt a petesejtet, amiből te lettél.

Összehúztam a szemem, és a gondolataim vágtatni kezdtek. Csapdákat kerestem. Biztosra kellett mennem, mert nem éltem volna túl a csalódást.

– Dr. Martinez spanyol. Én nem is hasonlítok rá.

– A szemeid olyanok. Tényleg barna szemem volt.

– Én meg szőke voltam kiskoromban – tette hozzá -, ahogy Ari is, ha még emlékszel rá.

Arira pillantottam, aki most – mint bizonyára tudjátok – farkaszínű volt. Előtte tényleg szőke volt.

Lézerszemmel néztem Jebet, és olyan kemény volt a hangom, mint egy jégcsákány.

– Ha ez megint csak egy agyafúrt teszt, vagy valami, amin át kell mennem, akkor nem fogod meglátni még egyszer a napot!

Jeb szájának egyik sarka mosolyra görbült.

– Boldogan közölhetem, hogy ez nem egy újabb teszt. Minden előző hazugságom ellenére ez a teljes igazság. Valencia Martinez az édesanyád. És én az apád vagyok.

Ránéztem. Még mindig dühös voltam rá a két évvel ezelőtti eltűnése óta törtétek miatt. Csak tizedannyi fájdalmat szerettem volna okozni neki, amennyit ő okozott nekem és a csapatnak.

– Nekem nincs apám – mondtam, és amikor megláttam a fájdalmat a szemében, egyszerre volt diadalérzetem és büntudatom. El-

fordítottam a fejem, és még mindig remegve az érzelmektől hátat fordítottam neki, és eltávolodtam, amíg a láncom engedte.

Amikor Jeb újra megszólalt, a Hangot használta, azt, amivel a fejemben szokott beszélni, és amit azóta nem hallottam, hogy bevallotta, ő maga a Hang.

– Max, te még mindig azért vagy itt, hogy megmentsd a világot, ezért születted, ez az értelme mindennek. Senki sem képes rá rajtad kívül. Ezt teljes szívemmel hiszem. Ez nem egy teszt, és én nem csaplak be. Neked ez a feladatod. Az emberiség történetében semmi sem volt még ilyen fontos. *Semmi*. Soha, de *soha*.

108.

NÉHÁNY MÁSODPERCRE CSEND LETT. Kicsit sok volt ez nekem, hogy felfogjam – olyan volt, mintha megkaptam volna életem legcsodálatosabb, legnagyobb, leghihetlenebb karácsonyi ajándékát, és mintha rögtön kaptam volna mellé egy jó adag dühöt és fájdalmat is.

– És mi van a mi szüleinkkel? – kérdezte Angyal. – Az enyémmel és Gázoséval. Bökiével és Agyaréval. Ők hol vannak?

– Nem tudom – felelt Jeb, és felállt. – Néhányukat nem is ismerjük névről, csak azonosító számot kaptak. A többiek életét meg nem követtük nyomon. A szerepük nyúlfarknyi volt.

– És mi van azokkal a dokumentumokkal, amiket találtunk? – faggatta Böki. – Amiken nevek voltak, címek meg ilyesmik?

Jeb a fejét rázta.

– Nem tudom, mit találtatok, de talán félreértelmeztetek valamit, vagy az Igazgató ügye volt. Sok mindent tesz a tudtom nélkül.

Ó, abban biztos vagyok! – gondoltam.

Angyalra és Bökire néztem, és láttam, hogy elkomorul az arcuk. Szemükben kihunyt a remény szikrája. Átkaroltam őket, és Totál beékelte magát a lábunk közé.

– Sajnálom, skacok – szorítottam őket magamhoz. – De a szülők szerepét túlértékelik. Mi vagyunk az a család, amire szükségünk van.

– De mi... annyi időt töltöttünk el azzal, hogy megtaláljuk őket – mondta Böki halkán.

Angyal bólintott.

– Én is tudni akarom. *Biztosan.*

– Egy nap majd megtudjuk a teljes igazságot – mondtam. – De addig is, boldog vagyok, hogy itt vagytok velem. Ti vagytok a családom.

Szomorúan rám mosolyogtak, és bólintottak. A vállam felett Jebre néztem.

– Most már mehetsz. Vagy még van a tarsolyodban valami szív-fájdító hír, amit meg akarsz velünk osztani?

Bűnbánóan nézett, és automatikusan feszült lettem.

– Részt kell vened egy bemutatón, aztán vár rád egy utolsó teszt

– mondta.

Furcsán beszélt, és kerülte a pillantásomat. Biztos vagyok benne, hogy ti is azt a következtetést vonjátok le, amit én: hogy valami nagyon rossz dolog készülődik.

És igazatok van.

109.

Agyar blogját olvassátok! Sziasztok!

Dátum: Már túl késő!

Látogatók száma: a számoló benneteket is megszámolt, hidd el!

FOGJUNK ÖSSZE, EMBEREK!

elromlott. Túlterhelődött. De...

Oké, skacok, a keleti parton vagyunk, valahol Miami és mainebeli Eastport között. Ne várjátok, hogy ennél közelebbit megadjak. Útban vagyunk, hogy csatlakozzunk Maxékhez. Nincs időm mindenről beszámolni, elégedjete meg annyival, hogy úgy döntöttem, a csapatnak addig kell együtt maradnia, amíg csak lehet.

Több levelet kapunk, mint amennyit el tudnánk olvasni, szóval kösz mindenkinek a támogatást! Csak néhány embernek tudok válaszolni, azt megcsinálom itt, aztán lépniük kell.

Advon777-nek Utahból: Nem tudom, honnan szereztél rakéta-kilövőt, de nem is akarom tudni. Lehet, hogy jól jönne, de én akkor is inkább azt javasolnám, hogy ne babráld, hanem vidd vissza oda, ahol találtad.

Felicite CsillagFénynek Milánóból: Köszönöm az ajánlatot, de tényleg nincs időm a csajozásra. Az ötletedet meglehetősen. kreatívnak találtam, de ez nem a megfelelő idő rá.

JamesL-nek Ontarióba: Kösz, haver! Értékelem a támogatásodat. Szükségünk van minden segítségre, amit csak kaphatunk, de azért várjuk meg, amíg kijárod a második osztályt.

PDM1223-nak: Kiváló! Ez az, amiről beszéltem! Mondjátok el az embereknek, mi folyik, terjesszétek az üzenetet! Szervezzetek tüntetéseket meg hasonlókat! Keressétek meg az olyan hatalmas gyógyszercegeket, mint amilyen az Itex is. Meghackeltem az aktáikat, és azt találtam, hogy a Stellah Corp, a Dywestra, a Mofongo Kutató Vállalat, a DelaneyMinkerPrince Vállalat és még egy csomó más cég voltaképpen az Itex, csak különböző neveken, különböző országokban. A Stellah Vállalat Angliában van, nem messze tőled. Lásd alul a T függelék, Függelék Tökfejeknek.

Emberek, mindenki olvassa el ennek a srácnak a levelét! Teljesen megértette, mit akarok, és hogy mit kell csinálni!

Mindenkinek Seattle környékén:

Szombatra tüntetést szerveznek. Nézzétek meg a programot, amit BigBoyBlue állított össze! Kösz, BBB! A G függelékben megtaláljátok, hogy pontosan hol lesz és mikor! Más városok más lakói! Nézzétek a programokat! Szökőárnyi program lesz! Kösz mindenkinek, aki segített, hogy megtörténjen! Megmentjük a világot! Mi vagyunk az utolsó esély!

Agyar

Agyar begépelte az utolsó szavakat, aztán hátradőlt, és megdörzsölte a szemét. Hajnali kettő volt.

Ő, Iggy és Gázos arra készültek, hogy felszöknek a 6:10-es tehergépre. A két fiú a barlangszerű hangár egyik sarkában összekucorodva aludt vetőmagos zsákokon. Agyar vállalta az egész virrasztást, mert le volt maradva a blogjával, és mert a többiek jobban ki voltak facsarva, mint ő. Úgy repültek végig az Államokat, hogy közben csak rövidke pihenőket tettek, hogy bekapjanak valamit.

Lekapcsolta a gépét, hogy kímélje az akkumulátort. És nagyobb biztonságban is érezte magát az éjszakai sötétségben derengő kékes fény nélkül.

Alig akarta elhinni, amit a blogján olvasott: hogy a gyerekek földalatti mozgalmakat szerveznek a világ minden táján. A srácok még az olyan helyeken is pipák lettek és bekeményítettek, mint Tajvan vagy Kazahsztán. Agyar olyan gyerekekről szerzett tudomást, akik meg is halnának azért, amiben hisznek. Agyar remélte, hogy erre azért nem kerül majd sor.

Hátradőlt egy kukoricászsáknak, és hallgatta a többiek szuszogását. Kész kínszenvedés volt kivárni a hat órát, aztán még át kellett repülniük az Atlanti-óceánt, és megkeresni Maxéket Németországban. Mindent megadott volna azért, hogy egy csettintéssel odavarázsolja magukat, de sajnos ezt a képességet az örült tudósok elfelejtették beleprogramozni.

És a blogja miatt is nagyon izgatott volt. A blog miatt, amit Max nem vett komolyan. Ő tényleg hitt benne, hogy a gyerekek elérhetnek valamit. Talán még többet is, mint gondolta.

Tarkójára tette a kezét, kinyújtózott, és megengedett magának egy apró mosolyt. Max mindig azzal cukkolta, hogy megkaphatná a csapaton belül a Legesélyesebb Szektavezér címet.

Talán tényleg az lesz belőle. És talán tényleg ez az egyetlen mód, hogy megmentsenek mindenkit.

110.

VALAMI SPORTBEMUTATÓ LESZ? – kérdezte Totál halkán, miközben lefelé vonszoltuk magunkat a megszámlálhatatlan lépcsőfokokon. – Pomponlányokkal? Imádom a pomponlányokat.

– Kétlem, Totál – suttogtam. – Kétlem, hogy az Őrült Fehér Köpönyesek csapata a Szabadságszerető Harcosok csapatával készülne megmérkőzni.

– Milyen utolsó tesztről beszélt? – kérdezte Böki aggódva. Sóhajtottam.

– Biztos valami örülségről, ami életveszélyes, és ahányszor eszembe jut majd életem hátralévő részében, begurulok tőle – foglaltam össze.

Angyal szorongva nézett rám.

– Szerinted Agyar hamarosan megérkezik? Bólintottam.

– Biztos vagyok benne, hogy úton van. de lehet, hogy ettől a baromságtól, ami most következik, már nem tud megóvni. Ösztönösen nagy levegőket vettem, hogy a véremben minél több oxigén legyen. Az ujjperceimről lehorzsolódott a bőr a repülő konzervnyitókával való utolsó nézeteltérésünk alkalmával, de azért megropogtattam őket, ezzel is felkészítve magam a fájdalomra és annak elviselésére.

A bemutatóra a börtönudvaron került sor, télies fényviszonyok mellett. Az ég és a levegő olyan szürke volt, mint a lábunk alatt a kietlen talaj. Dr. Martinezre gondoltam, és arra, hogy ő az anyám. A csapaton kívül dr. Martinez és Ella – akiről kiderült, hogy a féltestvérem! – voltak azok az emberek, akik legközelebb álltak hozzám a világon. Azt kívántam, bárcsak lenne még néhány órám, hogy élvezhessem a gondolatot! Most talán úgy halok meg, hogy nem is látom őket még egyszer.

A megmaradt mutánsok és egyéb csatlósaik szépen felsorakoztak az udvaron. Most még kevesebben voltak, és nekem eszembe jutott, mit mondott Max 2 a rohamosan csökkenő létszámukról.

Lehet, hogy megint összeeresztenek Max 2-vel? Most tényleg meg kell ölnöm? Imádkoztam, hogy senki ne legyen annyira morbid, hogy ismét Arival kelljen megküzdenem. De ezt a lehetőséget sem vethettem el.

– Itt várjatok! – parancsolta egy Repkedő fémes hangon. *Persze, mert én mindig azt tettem, amit mondtak nekem!* gondoltam.

Repkedők álltak körül bennünket felénk szegezett fegyverekkel. A fegyverek mintha a karjukhoz lettek volna nőve, mintha a részeik lettek volna. A legújabb széria újabb fejlesztése. Így már nem esik ki a kezükből a fegyver, és elvenni sem lehet tőlük. Ezek a fickók nagyon találékonyak. Ez a fejlődés, emberek!

– Üdvözlünk mindenkit – mondta az exanyukám, amikor a tribünre lépett. A képe egyből megjelent a tucatnyi mozivászon nagyságú kivetítőn, amik a falakon lógtak.

Amikor üdvözlésre emelte a karját, akkor láttam meg, hogy oldalt emberek állnak. Ordított róluk, hogy kormányzati paprikajancsik, és biztos voltam benne, hogy azért vannak itt, hogy lenyűgöztessék, körüludvaroltassák és lefizettessék magukat. Nem feltétlenül ebben a sorrendben.

– Üdvözljük körünkben a... – És itt most egy „globális kikicsoda” következett a világ minden tájáról. Nagyjából minden általam ismert és ismeretlen ország fejest akart ugrani az Örült Apokalipszis Kútjába.

– És most szeretném bemutatni önöknek megdöbbentő kutatási eredményeinket – mondta az Igazgató, aztán megnyomott egy gombot, és kinyílt egy háromméteres vasajtó.

Nagyszerű – gondoltam. – A napom egyre rosszabb lesz.

Ami, gondolatok bele, végül is az első megdöbbentő eredményük.

111.

– OKÉ, ENNYI – suttogta Totál. – Én vagyok itt a legmegdöbben-
tebb kiskutya.

Angyal, Böki meg én némán bólintottunk, és közben kerekre nyílt szemmel figyeltük, mi zajlik előttünk. nem fogom leírni a legijesz-
tőbb dolgokat, amiket azon a reggelen láttunk, mert elmenne a ked-
vetek az élettől is. Elég legyen annyi, hogy ha ezek a tudósok a
rossz helyett jó dolgokra fordítanak zsenijüket, akkor az autók már
vízzel mennének, és frissen gőzölgő komposztot hagynának maguk
után; senki nem lenne éhes; senki nem lenne beteg; minden épület
földrengés-, bomba- és szökőárbiztos lenne; a világ gazdasága
összeomlott volna, és lecserélték volna az egészet egy csokoládé
alapú gazdaságra.

De mivel ezek a találmányok ördögiek voltak, gyakorlatilag lát-
tuk mindazokat a dolgokat, amik ellátják majd rémálmokkal az em-
beriséget az elkövetkező ötszáz évben.

– Max, ha túléled az utolsó tesztet, lopnál nekem abból a va-
rázshacukából? – hajolt hozzám Angyal.

– Hozok mindegyikötöknek – feleltem, aztán esett csak le, hogy
mit mondott. – Hé?! Mi az a „ha”?!

Komolyan nézett rám, és bíztam benne, hogy nem a jövőbelátó
jós nő beszél belőle.

– Túlerőben vannak, és nem hiszem, hogy tisztességesen küzde-
nének.

Megszorítottam a kezét.

– Az sohasem volt az erősségük. De én túlélem, és hozok neked
egy olyan varázsrucit.

Mosolygott.

– És most tekintsék meg legújabb szabadalmunkat, a lecserélhető,
tenyésztett végtagokat! – mondta az Igazgató. Egy férfi lépett elő, és
lecsatolta karját a válláról. Megmutatta, hogy húsból és csontból áll,
és hogy a testéhez egy olyan elektronikus érintkező felülettel kap-
csolódik, ami gyanúsan hasonlított egy iPod-bemenetre.

– Ez undorító! – mondta Böki, és bólintottunk.

– A lecserélhető kart biogenetikus mátrixszal állítottuk elő – ma-
gyarázta az Igazgató.

- Bioboltban lehet majd kapni? – kérdeztem.
- Ugyanúgy funkcionál, mint az elvesztett testrészes... sőt, ha lehet mondani, még jobban is! – folytatta az Igazgató. – Titánbevonattal láttuk el a csontokat, és ezzel négyszáz százalékkal ellenállóbbakká tettük őket.
- És ezzel garantálták, hogy a világ minden táján nagy kavarodás támadjon a reptéri kapuknál! – motyogtam.
- Most pedig jöjjön az egyik legsikeresebb ember-hibridünk? – harangozta be dr. Janssen. egy teljesen hétköznapi nő bukkant fel. Szárnyai vannak? Netán Radírozó?
- Mara DNS-eit a *Panthera pardus* genetikai készletével kombináltuk. Amitől egészen különleges képességekre tett szert.
- Az mi? – suttogta Angyal.
- Nem tudom.
- Valami macskaféle – vélte Ari. és igaza volt. Amikor a tribünön álló nő kinyitotta a száját, hatalmas tépőfogak tárultak elénk, amik még a szokásos Radírozó-fogaknál is halálosabbaknak látszódtak. Aztán lekuporodott, és mintha gumiból lenne, öt méterrel a színpad fölé ugrott, és megkapaszkodott a világítóállványban.
- Aki eddig nem kapkodott levegő után, a tépőfogak láttán ledobta magáról a nyugalom álarcát, és felszisszent.
- Az Igazgató mosolygott, és intett a nőnek, hogy jöjjön le.
- Mint mindig, a leopárdgénnek most is meglepő eredményeket produkáltak.
- Ami magyarán annyit jelentett, hogy az egész génmanipuláció még most is egy nagy orosz rulett.
- Mara megfordult. Az Igazgató kicipzárta hátul a nő kezeslábasát, és izgatott suttogás futott végig a tömegben. Az öreg Marának leopárdfoltok pötyözték a gerincét.
- Gondolom, nem lehet lemosni – mondtam. Totál kuncogott.
- És Mara csak a kezdet – mondta az Igazgató.

112.

MIVEL AZ ISKOLA LABORATÓRIUMÁBAN NŐTTÜNK FEL, ahol körbe voltunk véve kutyaketrecekkal, amikben összevissza mixelt genetikai kísérletek csücsültek, két lénynek annyi kombinációját láttuk már, amennyit csak el tudtok képzelni, és vagy ezer olyat, amit már el sem tudtok. Gyakorlatilag mindegyik sikertelen volt, vagyis „életképtelen”, ahogy a fehér köpenyesek mondták. Egy elenyésző százalék élte csak túl az embriókort, és csak egy töredéke vonszolta el magát az egy-két életévig, amikor aztán a szörnyű hibájuk mégis visszaütött. Amennyire tudtam, mi voltunk a legsikeresebb hibriddek. Mi és a Radírozók. De ők is csak hatéves korukig húzták. Mi hozzájuk képest őskövületek voltunk. de ma néhány sikeres hibridet láthattunk, olyanokat, mint például Mara. Pöttyöske után az Igazgató két embert rángatott elő, akik a gondolatuk erejével változtatták bőrszínüket.

– El is tudnak kékülni? – kérdezte Böki lenyűgözve. – Vagy lilulni?

– Ki tudja? – A gyomrom megrándult, amikor az emberek a színpadon terepszínt öltöttek. Ha arra gondoltam, hogy különböző országok katonái mire tudnák ezt használni, rosszul lettem.

Utánuk olyan emberek következtek, akik a gondolatuk erejével meg tudták növelni a testmagasságukat legalább tíz centivel, és képesek voltak átalakítani az izomzatukat, valamint a csontvázukat.

– Ha ezt kombinárod a bőrszín-változtatással, megkapod a bankrabló de luxe-ot – konstatáltam. – Sohasem ismernék fel.

Láttunk embereket vastag, golyóálló pikkelyekkel. Mi csak Gátőr Aliknak neveztük őket. Aztán volt egy nő, aki olyan magas frekvencián tudott sikítani, hogy mi nem is hallottuk, de szegény Totál fetrengett tőle, és a száját harapdálva próbálta megállni, hogy ne kezdjen káromkodni. A hangjával képes volt megrepeszteni az üveget; jó, ilyenről már hallottunk, de hogy a vasat is, ez teljesen új volt, más... és halálosan ijesztő.

– Képzeld el, micsoda házisarvány lenne belőle – mondtam Arinak, aki megpróbált rajta mosolyogni, de nem tudott. A bőre szürkés árnyalatúra fakult, és az elmúlt órákban nagyon hallgataggá vált. Arra gondoltam, hogy ez vajon már a vég?

– Ezek olyan katonás dolgok, nem? – mondta Böki. – Mindegyiket fel lehetne használni a háborúban, ugye?

– Azért katonásak, mert egy hadsereget akarnak építeni belőlük – mondtam neki.

– Ezekből lehet is.

– Ezek az emberek másra nem is tudnak gondolni? – motyogta Totál látható nemtetszéssel. – Tudhatnák, hogy az élet többet ér a viláგuralomnál.

– Max? Az micsoda? – mutatta Angyal.

Odanéztem. A tribünön álló Igazgató mintha egy távirányítót tartott volna a kezében. Aztán megláttam, hogy egy raj apró, rézfényű dolog köröz körülötte. Bogarak? Már bogarakat is terveznek? Nagyszerű. Másra sem volt szüksége a világnak. az Igazgató intett valakinek, aki kinyitott egy nagy műanyag dobozt, és sok-sok gyönyörű pillangó repült ki belőle. Furcsa színfoltot képeztek ebben a szürke környezetben. Meg a terepszínű emberek között... a csillogó dolgok nem bogarak voltak... hanem önvezérelt nano-lövedékek. egyetlen másodperc alatt becélózták a pillangókat, és a következő pillanatban a lepkékből nem maradt más, csak néhány föld felé vitorlázó, csillogó szárnydarab.

Böki, Angyal, Ari, Totál és én rémülten meredtünk egymásra.

113.

– MI BAJUK VOLT A PILLANGÓKKAL? – dühöngött Böki.

– Azt hiszem, a pillangók csak szemléltetőeszközül szolgáltak – magyaráztam. – Talán azt akarták kifejezni velük, hogy ezek az apró és halálos ízék még a közmondásos tút is megtalálják a biogenetikailag módosított szénakazalban.

Totál megrázta a fejét, és a tappancsával eltakarta a szemét.

– Nekem ez már túl sok – nyögte. – Én túlságosan érzékeny vagyok ehhez.

– De a legjobbat a végére tartogattuk! – harsant fel az Igazgató hangja. – Bemutatom önöknek... az Omega Generációt!

Egy fiú lépett elő. Annyi idős lehetett, mint én, de néhány centivel alacsonyabb és vagy húsz kilóval nehezebb. Világosbarna haja volt, és ezüstösen kék szeme, varázsöltözéket viselt, ami parancsszóra változtatta a formáját és a színét.

– Ó, úgy látszik, cuki-gént is adtak neki! – mondta Böki, és Angyal kuncogni kezdett.

Az Igazgató a fiúra mosolygott. A fiú kifejezéstelen arccal nézte a tömeget.

– Omega a mi legkimagaslóbb eredményünk – mondta az Igazgató. – Több mint hat évtized kutatása áll mögötte. Ő egy megkérdőjelezhetetlen siker, ami messze felülmúlja az eddigi hibrideket.

– Ez fáj – mondta Totál.

– Omega testesíti meg az általunk elképzelt jövőbe vetett hitünket és az álmainkat – áradozott tovább az Igazgató. – Ő a kulcs a jövő hiperevolúciós emberéhez. Az immunrendszere gyakorlatilag minden betegséggel felveszi a harcot, a reflexei szupergyorsak, és nagy testi erővel rendelkeznek. Minden intelligenciateszten kimagaslóan teljesített. Emellett rendkívül jó memóriája van, és a reakcióideje szinte nulla. Egy igazi szuperember.

– Plusz istenien főz, és a szabadidejében virágkötéssel foglalkozik – mondtam halkán.

– És most itt van, hogy megmutassa, milyen kemény fiú is ő, milyen magas fokon alkalmas az új emberfaj képviselésére vadonatúj világunkban!

– Lehet, hogy vadonatúj, de tele lesz halottakkal és üres épületek-

kel – kommentáltam.

– Először is Omega megmutatja önöknek, hogyan győz le egy idejétmúlt, de valamilyen megmagyarázhatatlan okból mégis sikeres madár-ember hibridet – mondta az Igazgató. – Ez a küzdelem lesz a szimbóluma annak, hogy ezentúl hogyan mennek majd a dolgok. kihúztam magam, és rámeredtem.

Az Igazgató rám nézett.

– Ugye, Max?

114.

EMLÍTETTEM MÁR, MENNYIRE gyűlölöm a parancsolgató pszichopátákat? Igen, Max, már említetted. Legalább ezerszer. Nos, éppen az ilyen dolgaik miatt.

– Maximum Ride és Omega egy kicsivel később élet-halál harcot folytat majd... – mondta boldogan az Igazgató, mintha a következő krikettmeccset harangozná be.

– Max? – suttogta Böki ijedten.

Ari megfogta a karomat, és elém állt, hogy megvédjen. Rámosolyogtam, és alig láthatóan megráztam a fejem. Összehúzott szemöldökkel dühösen félreállt.

– Ez a srác végezni akar veled, Max – mondta Angyal. – Egész életében arra képezték ki, hogy megöljön téged.

Persze. Mert isten őrizze, hogy normális dolgokkal foglalkozzon! Például tévét nézzen, Twinkies-t egyen, meg ilyesmi.

Mint egy szürke halraj, a mutánsok felém fordultak és rám bámultak. Aztán úgy váltak szét előttem, mint Mózes előtt a Vörös-tenger. Omega egy magas duplaszaltóval leugrott a színpadról, olyan macskaügyességgel landolt, hogy a szürke kavicsok alig csikordultak meg a talpa alatt.

– Angyal, ha irányítani tudod a gondolatait, ne fogd vissza magad! – mormogtam.

– Próbálok – mondta, de nem hangzott túl reménykeltően.

A szívem kalapált, a kezem ökölbe szorult, és az adrenalin fehér villámként cikázott az ereimben.

A mutánsok folyosójának végéről Omega felém indult, egyik ugrást csinálta a másik után, előrevetette magát, a kezével megérintette a földet, és átfordult, hogy aztán könnyedén landoljon: valóságos emberi karika volt. Nagyon gyorsan mozgott, és néhány másodperc múlva bakancsos lába előttem csapódott a földre.

Omega kihúzta magát, és egy másodpercig azok az ezüstös szemek hidegen néztek az enyémbe.

Mielőtt tudatosodott volna benne, mire készülök, bmostam egyet a bal szemgödrébe olyan erősen, ahogy csak tudtam.

Ha akarok, elég gyorsan mozgok.

Hátratántorodott, de az ütésemről kapott lendületet arra használ-

ta fel, hogy megpördüljön, és fordulatból megrúgjon. A nyakamon talált volna el, ha nem lennék akkora nagy harcos és a leggyorsabb madárkölyök a környéken.

Felkészülten ért a dolog, elkaptam a bakancsa sarkát, és bal felé rántottam, sikerült kibillentenem az egyensúlyából, és hanyatt vágódott a földön. *Hurrá!*

A másodperc töredéke alatt ismét talpon volt. Kivédtem egy erős könyökütést, ami a fejemre irányult, de a másik kezével az oldalamba döfött, egyenesen a vesémbe. A fájdalom azonnali volt, és bénító. Annyira fájt, hogy legszívesebben a térdemre esve öklendezni kezdtem volna.

De engem nem így neveltek.

Ez csak fájdalom – mondtam magamnak. – *A fájdalom csak egy üzenet, és neked nem muszáj átvenned az üzenetet.*

Vagyis állva maradtam, vettem egy nagy levegőt, és nyitott tenyérrel, teljes erőmmel a fülére csaptam. Az arca eltorzult, a szája rövid, néma sikolyra nyílt. Reméltem, hogy beszakítottam a dobhártyáját. De túl hamar rendeződtek a vonásai, és megint támadásba lendült, a bordáim közé könyökölt, majd tenyere élével a tarkómra vágott.

A fájdalom csak egy hívás. De most nem veszem fel a telefont.

Sikerült fordulatból keményen oldalba rúgni, aztán meg a gerincébe kapott egy rúgást. Ha közönséges ember lett volna, eltörik a gerince. De Omega csak megrázkódott, gyorsan kihúzta magát, és teljes erővel, morogva nekem jött.

Általában kerülöm a gyilkolást – mert ahhoz túlságosan mimóza lélek vagyok. Még Ari esetében is: véletlenül öltem meg. De mivel az exanyám azt mondta, életre-halálra kell küzdenünk, engedélyt kaptam rá, hogy kinyírjam ezt a lúzert. És igen, aggódom a lelkem meg a karmám, meg a blablabla miatt, de most *élni* akartam, túlélni ezt a küzdelmet. Szóval a karmám miatt ráérek később aggódni. Különben is, ha, tegyük fel, csótányként születnék újjá a következő életemben, legalább túlélem a nukleáris népiptást.

Csináltam egy forgórúgást, és mindkét lábammal a levegőben szó szerint úgy néztem ki, mint egy propeller, miközben erős lábaimmal Omegát ollóztam. Az egyik rúgás keményen háton találta, és előretántorodott. Miközben ki akarta védeni a következő rúgást, és elkapni a bakancsomat, sikerült eltalálnom a tökéletes fejecskéjét

hátról, és elterült a földön. a következő pillanatban már a hátán voltam, és erősen hátrarántottam az egyik kezét: felfelé, azután balra. A karja gyomorforgató kattanással kiugrott a helyéről.

– Talán ideje lenne Thétára változtatni a neved. Vagy Epsilonra – sziszegtem a fülébe, amíg a port zabálta.

Oké, az a helyzet, hogy a váll kiugratása a legtöbb embernek betette volna a kaput.

– A... nevem... Omega – préselte ki a szavakat. aztán lerázott magáról, és hangos kattanással visszaugrasztotta a vállcsontját a helyére. Grimaszolt egyet, majd véreres, ezüstös szemében gyilkos vággyal felém indult.

115.

Agyar blogját olvasod! Szia!

Dátum: már túl késő!

Látogatók száma: a számláló még mindig nem működik.

FIGYELEM, SKACOK, MERT DÜBÖRGÜNK!

Hajnali öt körül van. Hamarosan fel kell lopakodnunk a teher szállító repülőre. De hagyom, hogy a többiek annyit aludjanak, amennyit csak lehet. Majd a gépen megpróbálok hunyni egyet.

Ha már a levegőben vagyunk, nyert ügyünk van. Talán mi vagyunk az egyetlen emberek a földön, akik nem félnek a repülőgépszerencsétlenségtől. Ha valami történik a géppel, és zuhanni kezdünk: szevasztok! Már húzunk is el.

Remélem, Max jól van. Figyeljete, skacok, ha valaki a németországi Lendheim közelében van, menjen a kastélyhoz, és csapjon egy oltári nagy ribilliót, oké?

Agyar

Agyar zajt hallott, és abba hagyta a gépelést. Fülelt. Még nem hajnalodott – a hangár ablakain át Agyar látta a narancssárga biztonsági világítás derengését. Talán a rakodómunkások korán kezdik a munkát. persze, ő meg most jött a hat húszassal, és tollas a háta (ez mondjuk igaz volt).

Halkan becsukta a laptopot, és betette a hátizsákjába, aztán a többiekhez kúszott, és megérintette a lábukat. Ahogy tanították őket, azonnal és hangtalanul felébredtek.

Gázos Agyarra nézett. Agyar a szájára tette az ujját, és Gázos bólintott.

Agyar előrenyúlt, és kétszer megveregette Iggy kezét. Iggy óvatosan felült, és ő is bólintott.

És a világuk a feje tetejére állt: a hangár hatalmas vasajtaja fülsértő nyikorgással kicsapódott; az iroda melletti üvegajtó kitört, ahogy két ablak is a túloldalon, és nagyon-nagyon mérges Repkedők másztak be rajtuk.

– Kifelé! – parancsolta Agyar a fiúknak. – Iggy, tizenkét óránál nyitott ajtók!

Ha az ember engedelmes, azonnal ugró gyerekeket akar magá-

nak, ahhoz az kell, hogy a halál legyen a másik opció, gondolta Agyar a közeledő Repkedők felé startolva.

Rengetegen voltak. Némelyik fegyverrel a kezében rohant be, mások a levegőből támadtak, és úgy siklottak le, mint ronda rovarok. Amikor tüzet nyitottak rájuk, a golyók gellert kaptak a vasfalakon, a targoncákon és a Bobcateken.

Agyar egyenesen egy csapat Repkedő felé siklott. Kapott pár ütést, amiktől levegő után kapkodott, de a levegőben maradt, és sikerült kiérnie az ajtón. Egy golyó horzsolta a vállát. Sziszegve odanézett. Szerencsére csak felszíni seb volt. Agyar magasabbra szárnyalt. Ott! Meglátta Iggyt és Gázost, akiknek szintén sikerült kijutniuk. Ha most újra egyesülni tudnának, és valahogy lerázhatnák ezeket a nyomorékokat... De hogy?

Agyar ide-oda cikázott. Összecsukott szárnyal, ahogy az ölyvektől látta. Lefelé siklott, és éles kanyarokat tett. Sokkal gyorsabban és ügyesebben cikázott a Repkedőknél.

Még mindig lövéseket hallott a hangárból, és éppen azt gondolta: *talán nem kellene az üzemanyagtartály közelében lövöldözni...* Aztán: bumm! Vagyis: BUMM! A hangár fémteteje lerepült, és egy hatalmas tűzgolyó csapott fel alóla. Éles fémdarabok repkedtek mindenfelé, Agyar látta, hogy Gázost arcon találja egy forró szilánk. A fiú felszisszent, és az arcához kapott, de ez nem akadályozta meg abban, hogy két lábbal úgy találja el egy Repkedő mellkasát, hogy az rögtön oldalra dőljön.

A Repkedők nem tudnak oldalra dőlve repülni, és mielőtt kiegyenesedhetett volna, becsapódott a földbe.

Szétrobbant Repkedő-darabok záporoztak. Agyar lesiklott, felkapott egy eldobott fegyvert, aztán visszaszállt a levegőbe.

Megpróbálta használni a fegyvert. Eltartott néhány másodpercig, amíg kibiztosította, aztán leadott egy sorozatot az előtte lebegő, körülbelül tíz Repkedőre. Abban a pillanatban lepotyogtak, és Agyar kezdte megkérdőjelezni Max fegyverellenes szabályát.

– Ez lesz az utolsó napotok – ígérték fémes hangon a megmaradt Repkedők. – Azért jöttünk, hogy megöljünk téged és a többieket. Max és a társai halottak. Most ti következtek!

116.

AGYAR JEGES DÖBBENETET ÉRZETT, de legyintett egyet magában. Max nem lehet halott, azt valahogy tudná. *Megérezné.* De mivel a világ ugyanolyan volt körülötte, mint eddig, azt jelentette, hogy Max továbbra is a részese.

– Azért jöttünk, hogy végezzünk veletek – zúgták kórusban a Repkedők.

– Akkor nincs szerencsétek – vicsorgott Agyar, és megint tüzet nyitott. Újabb tíz Repkedő csapódott a földre gusztustalan, recsegő-ropogó és buggyanó hangok kíséretében.

– Nem lesz könnyű a halálod – zúgta az egyik.

– Ebben igazad van. – Agyar még nem látott ennyi Repkedőt azelőtt. Lehettek vagy háromszázan? Vagy még többen? Gázos és Iggy még mindig küzdött, mintha a Repkedők el akarták volna kapni őket, hogy később végezzenek velük. *Mert akkor mi lenne az egészben az élvezet?* – gondolta Agyar.

– Először feldarabolunk – mondta egy Repkedő. – Aztán felrakjuk a fotókat a blogodra, hogy megmutassuk, mi jár annak, aki ellenáll. Aztán visszavonatunk veled mindent, amit a blogodra írtál.

Agyar vigyorgott, de tovább jójózott a levegőben.

– *Miután* feldaraboltatok? Ti semmit nem tudtok az emberi anatómiáról?

– Megkínzunk – folytatta a Repkedő.

– Kétlem – mondta Agyar, és kaptak ők is egy sorozatot. Öregem! Fegyverrel löni baromi klassz! Hihetetlenül jól működik!

Annyira hatékony! Mi baja Maxnek a fegyverekkel, ha már itt tartunk?

– Megmutatjuk a világnak, hogy mindent visszavonsz, amit mondtál – fújta a régi nótát egy újabb, még lesorozatlan Repkedőcsapat.

– Megsúgok nektek valamit – próbált segíteni Agyar. – Ha megmutatjátok a világnak, hogyan kínoztatok meg, és hogy *aztán* hogyan szívtam vissza mindent, az emberek megértik, miről van szó. Gyanakodni fognak, hogy talán nem *önként és dalolva* változtattam meg a véleményemet.

– Megkínzunk – ragaszkodott hozzá a Repkedő.

– Oké, ezt már unom – húzta meg a ravaszt Agyar. Csak most semmi sem történt. Talán kiürült a tár. Gyorsan lesíklott, hogy egy földön heverő, kilapult Repkedő mellől újabb fegyvert szerezzen. Csak az volt a baj, hogy ez a fegyver a gazdájához volt erősítve, és Agyart a földre rántotta. Gyorsan eldobta, távolabb szaladt a Repkedők földi osztagától, és végre talált egy elhajított fegyvert.

Megpördült és lőtt. Lekapta az összes mögötte álló Repkedőt. Aztán felemelte a fegyver csövét, és az ég felé kezdett lövöldözni. Elgedetten nézte, amikor néhány Repkedő féloldalasan kezdett repülni, és füstcsíkot húzott maga után.

– Hé! – kiáltotta fentről Gázos. – Óvatosabban, ha lehet? – Amikor Agyar felnézett, észrevette, hogy Gázos két lyukat mutat a farmerjén. Agyar átlőtte a nadrágszárát, de csodálatos módon nem találta el a fiút.

– Bocs! – kiáltott neki vissza Agyar. A fegyver egyik nagy hátránya – amellet, hogy az ember a saját csapattagjait is kilőheti, hogy egyszerre nem lehet vele kiiktatni több száz Repkedőt. Valami ennél is pusztítóbbra volt szüksége. Ha Iggynél vagy Gázosnál lett volna bomba, már régen bevetették volna. Vagyis őrajta áll vagy bukik a dolog.

Ismét a csípős levegőbe vetette magát, és most már sokkal óvatosabban lövöldözte a Repkedőket. Amikor százötven méter magasra ért, észrevett egy hatalmas, szürke foltot egy vékony fénysávval a túloldalán.

Az óceán. És a felkelő nap.

– Itt az ideje, hogy meghalj – zúgta egy egész századnyi Repkedő.

– Én csak egy vagyok a sok közül! – kiáltotta Agyar, és elindult keletre, egyre távolabb a hangártól. – Én csak egy vagyok a sok közül! *El sem tudjátok képzelni, mennyien vagyunk!*

117.

MÁR ÉPPEN NEKIVESELKEDTEM, hogy ismét Omegának támadjak, amikor az Igazgató hangja mennydörgött a hangszórókból: – Állj!

Mivel nem akartam éppen most kezdeni a szófogadást, megfeszített ujjakkal előrevettem magam, hogy szétzúzzam a légcsövet... De a nyakörvem megrázott, és úgy estem össze, mint egy zsák krumpli.

Nemrégiben sokat szenvedtem az agyamat hasogató fejfájásoktól, amiktől gyenge lettem, és felfordult a gyomrom – nos, azok a rohamok semmik nem voltak ehhez képest. Amikor rántottévá sült agyam végre tisztulni kezdett, és a szinapszisaim újra működtek, magamhoz tértem, és aggódó miniflottám nézett vissza rám.

Olyan gyorsan talpra ugrottam, ahogy csak tudtam, bár egy kissé bizonytalanul álltam még a lábamon. Omega katonás vigyázzban állt, mintha nyársat nyelt volna. kérdően néztem Bükire. Böki vállat vont.

– A harc csak később következik – mondta az Igazgató nyugodtan.

Nem én kezdtem, hölgyem, akartam mondani, de aztán eszembe jutott, hogy voltaképpen mégis, ezért tartottam a szám.

– A küzdelem első része egy sebességteszt lesz – jelentette be az Igazgató.

A lemming-tömeg izgatottan szétvált, hogy lássa a versenyt.

– Onnan indultok, ahol álltok – mondta az Igazgató. – A túlsó kastélyfalig kell elfutnotok, négyszer oda-vissza. Lássuk, ki a férfi a talpán!

A fogamat csikorgattam. Az Igazgató számtalan hibája mellett ráadásul egy szexista disznó is.

A túlsó fal hatszáz méterre lehetett. Oda-vissza, négyszer. valaki egy vonalat húzott a földre a bakancsa sarkával. Omega és én elé álltunk. Mit tehettem volna? Még mindig nem tértem magamhoz teljesen az áramütéstől, és hányingerem volt.

Nem hiszem, hogy lelkiismereti okokból megtagadhattam volna a dolgot.

Omega zavartalannak tűnt, nyugodtnak, nem látszott rajta, hogy az előbb ugrasztottá vissza a karját a helyére.

– Nem győzhetsz – mondta hűvösen, és rám sem nézett. – Nincs ember, aki nálam gyorsabb lenne.

– Nyasgem. Ja, és figyeld majd mögöttem a porfelhőt! – feleltem, és előrehajoltam, hogy jobban tudjak startolni.

– Rajt! – kiáltotta az Igazgató, és elindultunk.

Nos. Azt kell mondanom, hogy Omega egy kicseszett nyúl volt. Ezt meg kell hagyni. Jó pár másodperccel előbb ért a túsó falhoz, pedig nagyon gyors voltam, és magasabb is nála. A harmadik körnél már negyed távval járt előttem.

Egyikőnk sem zihált: ő egy Szupersrác volt, engem meg úgy terveztek, hogy a magaslati levegő alacsony oxigénszintjén is bírjam a strapát.

De a srácnak nem voltak érzelmei – nem volt mérges, nem akart nyerni mindenáron, nem akart elszántan megverni engem.

Ez máris három *újabb* különbség kettőnk között. végül az utolsó forduló következett. Most már vagy háromnegyed hosszal vert rám. A tömeg néma volt, nem mertek drukkolni. Nem hallatszott más zaj, mint a lélegzetvételünk és a bakancsunk dobogása a talajon.

Amikor Omega harminc méterre járt a céltől, hirtelen felugrottam, kitértam a szárnyam, és felrepültem. Mintha hallottam volna, hogy a tömeg meglepődik.

Alacsonyan repülve, hogy elkerüljem a kastély fölé feszített elektromos hálót, amire Max 2 figyelmeztetett, a cél felé száguldottam. A szárnyaim hibátlanul dolgoztak. Amikor beértem Szuperfiút, oldalra dőltem, hogy ne vágjam hátba a szárnyammal – amire különben erős készletést éreztem. aztán három méterrel előtte célba értem. Leszállás közben majdnem összegabalyodtak a futóműveim, de sikerült nem becsapódnai a nézők szürke tömegébe. lihegve felálltam, és a levegőbe öklöztem.

– Max az első!

118.

– CSALÁS MIATT DISZKVALIFIKÁLUNK A VERSENYBŐL! – mondta mérge-
sen az Igazgató.

– Nem csaltam! Benne volt a szabályban, hogy „nincs repülés”?
Nem.

– Ez egy talajverseny volt.

– Megint fel kell tennem a kérdést: mondta valaki? Csak mert
Csodacsávó olyan „földhözragadt”, nem kell nekem is annak len-
nem. Engem úgy terveztek, hogy ne legyek „földönfutó”.

Erre már tényleg begurult az Igazgató. A tömeg morgolódni kez-
dett, és idegesen topogott. Becsuktam a szárnyam, és éreztem, hogy
sokan figyelnek.

– Kizárunk! – zárta rövidre a vitát az Igazgató. – Omega a győz-
tes!

Vetettem Omegára egy lesújtó pillantást.

– A cipődet is ő kötözi meg?

Összehúzta tökéletes szemöldökét, de nem szólt.

Böki és Angyal megfogta a kezem, és mellém álltak.

Ari mögém lépett, mintha hátulról akarna fedezni. Nagyon örül-
tem, hogy itt vannak. Csak akkor éreztem volna jobban magam, ha
Agyar is mellettem áll, hogy megvédjen.

– Most az erőtöket fogjátok összemérni – jelentette be az Igazgató.

– Omega izomzata négyszáz százalékkal erősebb és tömörebb, mint
a normális fiúké. Kérem a súlyokat!

Bármilyen hihetetlen, baromi erős voltam, és nem csak lánymér-
cével, és nem csak a kortársaimhoz viszonyítva. Erősebb voltam
minden felnőtt nőnél és férfinál. Mindannyian erősebbek voltunk.
De nem voltak olyan kidudorodó izomtömegeim, mint Szuperfiú-
nak, és engem végül is arra terveztek, hogy okos legyek, gyors, és
jól tudjak repülni. Szóval nem arra, hogy benevezzek egy traktor-
húzó versenyre.

Pedig tényleg egy traktorhúzó versenynek néztünk elébe. Egy fa-
raklapra súlyokat pakoltak, aztán kaptunk egy-egy vastag láncot.

Tényleg az volt az alapelgondolás, hogy húzzuk át a raklapokat a
kavicscon. Kétszáz kilóig még kiegyenlített volt a verseny. Aztán
Szuperfiú megint kezdett rám verni. Én kétszázötven kilóval már

alig bírtam el.

Ő meg tíz méteren át húzta. még több súlyt pakoltak fel – háromszáz kilónál tartottunk. Nem akartam elhinni, hogy erőversenyben kikapok egy *fiútól*. Kizárt dolog. a fogamat csikorgattam, és az ujjaimat ropogtattam, aztán a láncot lehorzsolts vállamra raktam. Omega és én egymásra néztünk, ahogy ott álltunk egymás mellett. Amikor az Igazgató éles hangú sípjába fújt, lesunytam a fejem, megvettem a lábamat, és minden erőmmel húzni kezdtem. Izzadság gyöngyözött a homlokomon. Úgy éreztem, mintha a lánc menetet vágott volna a vállamba. Összeszorított fogaimon keresztül sziszegett a levegő.

A raklap megremegett, és húztam rajta vagy öt millimétert.

Omega majdnem harminc centin át húzta.

Amikor kikiáltották a győztest, megint azokkal a furcsa, kifejezés-telen szemekkel nézett rám. Nem mondom, hogy robot volt, mint a Repkedők, de hogy az érzelemfaktort kihagyták belőle a tervezés-kor, az biztos. Persze egy srácnál ezt sosem lehet tudni! Haha!

Mindegy.

Lehet, hogy még nem tudjátok rólam, de utálok veszíteni. Nem vagyok egy nagy sportlady, mert nem viselem méltósággal a vereséget. És utáltam Omegát, hogy megvert. Vissza kellett adnom neki. Még nem tudtam, mikor, nem tudtam, hol, csak azt, hogy visszaadom.

– A következő versenyben az intelligenciátokat méritek össze!

Majdnem felnyögtem. Tényleg nagyon éles elméjű vagyok, szinte vág, de az iskolázatásomról annyit, hogy enyhén szólva hiányos. Amit tudok, azt vagy Jebtől, vagy a tévéből tanultam. Sokat tudok a harcról, meg hogy hogyan kell életben maradni. És a *National Geographic*-ből tudok egy-két dolgot néhány helyről, például Egyiptomról vagy Mongóliáról. De túl sok könyvön nem rágtam át magam. Az alatt a néhány hét alatt, amit egy igazi iskola tömegnyomorában eltöltöttem, bebizonyosodott számomra, hogy a kortársaimhoz képest én egy falusi bunkó vagyok. Mármint könyvekből megszerezhető tudás tekintetében. Vagyis nem az igazán fontos dolgok terén.

– Első kérdés – mondta az Igazgató. A tömeg megfordult, hogy lássa az agypárbajunkat. – Ha a várfalak öt méter magasak, kettő méter vastagok és háromszáztizenhárom méter hosszúak, és egy köbméter kő és malter ötszáz kilót, vagyis pontosan fél tonnát

nyom, akkor hány tonna kő és malter van a faiakban összesen?

Omega tekintete a távolba révedt, láthatóan fejben számolt.

– Ugye, most viccel velem? – kérdeztem. – Ezt meg miért kellene tudnom?

– Talán tatarozáshoz? – találgatott Böki.

– Majd felbérelek egy tatarozóbrigádöt! – feleltem.

– Ez egyszerű matematika – mondta az Igazgató még mindig önelégült képpel.

– Igen? Kíváncsi lennék, magának hogyan menne. Elpirult, de azért továbbra sem vesztett a beképzeltségéből.

– Szóval, feladod?

– Nem adok fel semmit – feleltem. – Csak azt mondtam, hogy ez egy teljesen értelmetlen kérdés. Mi lenne, ha inkább fel kéne törnünk egy zárat? Nekem meg Omegának. Kíváncsi lennék, ki csinálja gyorsabban.

– Kétezer-háromszázkilencvenhat egész három tized tonna – bökte ki a végeredményt Omega.

– Oké, nagyokosok, ezt találjátok ki! Ha öt egész négy kilométer magasan repülsz, mondjuk, kétszázhuszonöt kilométer per órával, és északnyugatnak tartasz egy hét tengeri mérföldes szélben, akkor Philadelphiából indulva mikor éred el a montanai Billingst?

Omega összehúzta a szemöldökét, és elkezdett számolni.

– Azt akarod mondani, hogy te ki tudnád számolni? – kérdezte az Igazgató.

– Azt akarom mondani, hogy vagyok annyira okos, hogy tudjam: akkor érünk oda, amikor odaérünk! – emeltem fel a hangom. – A kérdéseknek nincs értelmük. Mert semmi közük ahhoz, hogyan maradjunk életben!

– Az új világban nagyon is közük van hozzá, Max – mondta az Igazgató. – Talán a te világodban nem. De a te világodnak vége.

119.

TÉNYLEG ROSSZ NAPOM VOLT. Az egész teszt időpocsékolás volt. Mindig azt vártam, mikor csap belém az elektromos ménkű. És vesztettem egy *fiú* ellen. És mégis: élet-halál kérdése volt, hogy álljam a sarat.

És Agyar még mindig nem bukkant fel a láthatáron. tudtam, hogy nagyon kevés ideje van ideérni. A legjózanabb számítás szerint is jó, ha hat óra múlva megérkezik. De még nem volt itt, és kezdtem elérni a töréspontot.

Bökire és Angyalra néztem. Böki nagyon feszültnek tűnt, keze ökölbe szorítva az oldala mellett. Angyal meg azt az ijesztő, feszült ábrázatot produkálta, amivel idegeneket szokott rávenni, hogy csinálják azt, amit ő akar. Hirtelen eszembe jutott, hogy dr. Martinez az igazi anyám. Talán. Annyiszor hazudtak nekem, hogy nehezemre esett bármit tényként kezelni. De lehet, hogy az igazi anyám.

Látni akartam. És a testvéreimet, Ellát is.

Oda kellett jutnom.

Angyal mellett az egyik mutáns összehúzta a szemöldökét, és zavart képet vágott. Láttam, hogy Angyal rábámul és koncentrál.

Hoppá. Aztán a mutáns a mellette állóhoz hajolt, és valamit a fülébe súgott, olyan halkán, hogy nem hallhattam.

Angyal elégedett képet vágott, és a gyomrom összerándult.

– Mi folyik itt, kicsim? – sziszegtem a fogaim között.

– A dolgok izgalmasra fordulnak – mondta Angyal elégedetten.

– Meghatároznád pontosabban, mit értesz „izgalmas” alatt? Angyal gondolkozott.

– Mindenki összezsínálja magát?

– Ó . . . jó értelemben?

– *Izgalmas* értelemben – mondta a tömeget nézve.

– És most következhet a harc! – szólt az Igazgató a mikrofonba. akkor aztán elszabadult a pokol. Úgy lehetne legpontosabban leírni, mintha mindenki bedilizett volna. A mutánsok egyszer csak egymást kezdték csépelni. Némelyiken meglátszott a katonai kiképzés, de a többség csak pofozkodott meg lökdösődött.

– Emberek! – kiáltotta az Igazgató a mikrofonba. – Emberek! Mit jelentsen ez?!

- Nem akarnak itt lenni többet – mondta Angyal a tömeget nézve.
- Nem akarunk itt lenni többet! – visszhangozták a mutánsok.
- Unják már, hogy számoknak és kísérleti alanyoknak kezelik őket – magyarázta Angyal.
- Mi nem számok vagyunk! – kiáltották dühösen. – Mi nem kísérletek vagyunk!
- Hm – néztem körbe menekülési útvonalat keresve.
- Úgy érzik magukat, mint gyalogok a sakkban – folytatta Angyal.
- Mi nem vagyunk gyalogok! – kiáltották a mutánsok.
- Ők is emberek, még ha klónozással vagy génmanipulációval hozták is létre őket – mondta Angyal, aztán mellém állt, hogy megfogja a kezem.
- Mi is emberek vagyunk! – kiáltották. – Mi is emberek vagyunk!
- O-kééé – gyűjtöttem össze gyorsan Bökit, Angyalt, Arit és Totált. – Húzzuk el a csíkot! A falhoz megyünk, és keresünk rajta valami nyílást!
- Bólintottak, aztán nekiálltunk, hogy átküzdjük magunkat a tömegen, csapkodó öklök és dühös testek elől ugrálva.
- Robotok! – kiáltotta az Igazgató, és az összes robot fegyverrel a kezében haptákba állt. – Csináljatok rendet!

120.

TÉNYLEG, MINTHA NEM LETT VOLNA ELÉG, hogy mindenki verekszik. Most még a vérszomjas robotokat is bevetették, amiknek *fegyverük* volt!

Folytattuk nyomulásunkat a kastélyfal felé. Láttam, hogy a Repkedők a dühösen verekedő tömegbe hatolnak.

– Miért ütik egymást? – kérdezte Böki a vállam mellett. – Miért nem fognak össze a Repkedők ellen?

Angyal szétnézett.

– Ó. Tényleg.

Megállt egy pillanatra, és a nagy erőlködéstől összehúzta szemöldökét. Aztán a mutánsok szépen-lassan egymás után abbahagyták a verekedést, körbenéztek, és szembefordultak a Repkedőkkel.

Megragadtam Angyal kezét, és a nyakunkat behúзва tovább nyomakodtunk a tömegben.

– Tudod, hogy te egy nagyon-nagyon ijesztő kölyök vagy? – kérdeztem tőle.

Mosolygott.

És majdnem belesétáltam a Repkedők vastag sorfalába. Amikor felnéztem, mogorva Radírozó-pofák meredtek rám vörösen világító robotszemmel.

– Álljatok meg! – mondta az egyik.

– Azt te csak szeretnéd. – A következő pillanatban rávetettem magam, hogy kibillentsem az egyensúlyából. Ez még az utolsó előtti modell volt, kiütöttem a fegyvert a kezéből.

De nem elég gyorsan ahhoz, hogy egy másik Repkedő a puska-tussal ne verjen a fejemre. A fülem mögött akkorát robbant a fájdalom, mint egy szupernóva. A következő pillanatban vér csörgött a nyakamba.

A csapatom is akcióba lépett. Böki felugrott a levegőbe, széttárta a szárnyait, és lebegni kezdett a csetepaté fölött, de az elektromos háló alatt. Totál az egyik Repkedő bokájába harapott, és hallottam, ahogy foga, átszakítva a vékony hámréteget, az alatta lévő fémnek koccan.

– A gerincük tövét! – kiáltotta valaki hátulról. Megpördültem, és Jebet vettem észre, ahogy ütéseket és rúgásokat kerülgetve átvág a

tömegben.

– A gerincük tövét találj el! – mondta. – Tervezési hiba!

Zéró okom volt hinni Jebnek, még a dumája ellenére is, hogy ő az apám, blablabla. De vesztenivalóm sem volt. Megpördültem, és elmenekültem a Repkedő elől, hogy egy másik mögé kerüljek. Egy repülő oldalrúgással, amibe minden erőmet beleadtam, megcéloztam a farcsontját.

Reccs! A lába kiesett alóla, és előrebukott, mintha megbénult volna. Néhány másodperc múlva a vörös fény is kihunyt a szemében. Huh! Nocsak!

121.

OLYAN VOLT, MINT EGY EMLÉK AZOKRÓL AZ IDŐKRŐL, mikor tizenegy éves voltam, és egymás oldalán harcoltunk Jebbel. Ő volt az, aki megtanított küzdeni, és arra, hogy mindenáron nyerjek. Ő volt az, aki megtanította, hogy soha ne küzdjünk tisztességesen, ne táviratozzuk meg, hová akarunk bemosni egyet, és hogy minden aljasságot bevethetünk, hogy megnyerjük a csatát. Most, hogy itt állt mellettem, és együtt irtottuk a Repkedőket, olyan volt, mint azok a régi idők edzései. Mintha még mindig az a kislány lennék, aki úgy tesz, mintha Jeb lenne az apja.

– Hárítsd! – kiáltotta Jeb, és visszarántott az Emlékek Kútjából. Ösztönösen feltartottam a kezem, és még éppen időben kivédtem egy felülről érkező ütést.

– Böki! Angyal! A gerincük alját támadjátok! – kiáltottam. – Üssétek ki őket!

A csata kezdett kedvezően alakulni. Ha sikerült valamelyik Repkedő mögé kerülnünk, nyolcvan százalékban annyi volt neki, és ez nekünk bőven elég volt.

Mintha néhány mutáns nem kapta volna meg Angyal legutóbbi üzenetét, mert ők még mindig egymással küzdöttek, és persze ellenünk.

Mögöttem Ari a hatalmas erejét felhasználva a kisebb mutánsokat a feje fölé emelte, és bedobta a halál küzdőterére, amivé a kastélyudvar változott. Amikor látta, hogy az egyik Repkedőt hátba rúgom, megpördült, hogy ő is ugyanezt tegye. De az a Repkedő alaposan állón találta az öklével, és Ari feje hátranyaklott.

Dühösen morogva összeszedte magát, és a támadójának ugrott... azaz csak ugrott volna, ha nem esett volna térdre zavart ábrázattal.

– Fedezzetek! – kiáltottam Bökinek, Angyalnak és Totálnak, és Ari mellé ugrottam.

A hónaljánál fogva próbáltam felemelni, de nem ment.

– Max? – kérdezte zavartan.

– Megsérültél? Eltaláltak? Hol? – kérdezgettem.

Lenézett az ingére és a dzsekijére, de sehol sem nyíltak a vér vörös rózsái. Megrázta a fejét.

– Csak... Felnézett, és ott volt: a hétéves Ari, a kisfiú, aki mindig a

sarkamban volt. Tisztán láttam őt azokban a szemekben.

– Én csak... Jaj, Max! – nyögte, és nekem dőlt. A szeme még mindig nyitva volt. Túl nehéz volt, mellé kellett térdelnem. Néztem az arcát, és a vállát ráztam.

– Ari! Ari! Gyerünk, térj magadhoz! *Kérlek, Ari!* Körülöttünk dühöngött a csata, de Ari néma volt.

– Ari?! – Rémsülten a nyakára tettem két ujjamat, hogy kitapintsam a pulzusát.

Ari órája ütött. Lejárt a szavatossága. Itt és most, éppen az én karomban.

122.

ISTENEM! Mintha nem csak lélegezni felejtettem volna el, de az életkedvem is elszállt volna. Néhány másodpercig csak néztem Ari tönkretett vonásait és élettelen tekintetét. A torkomat összeszorították az érzelmek, és tenyeremmel végigsimítva arcát, lezártam szemem.

Ez a szegény, szegény kölyök! Reméltem, hogy bárhol is van most, többé nem érez fájdalmat, nem kell szenvednie a kinézete miatt, a szeretethiány miatt, és amiatt, hogy senkinek sem kell.

Néhányszor nagyot nyeltem, aztán észrevettem, hogy a többiek még mindig az életükért küzdenek. Nem volt idejük lelki vigaszt nyújtani nekem, vagy észrevenni Ari halálát. Valami elfütyült a fülem mellett, és rádöbbsentem, hogy én is támadás alatt állok. Egy Repkedő a puskatusával megpróbálta betörni a koponyámat.

Tehetetlennek éreztem magam, és szörnyen dühösnek. Óvatosan lefektettem Ari testét a kavicsokra.

– Visszajövök érted! – ígértem suttogva. Aztán újult dühvel felugrottam, és elkaptam az első utamba kerülő Repkedőt. Olyan erősen megcsavartam a nyakát, ahogy csak tudtam. Amikor elesett, már a következőnél voltam. Alaposan hátba rúgtam, és úgy rogyott össze, mint egy zsák rothadt zöltség. Dühösen morogva kicsavartam egy elesett Repkedő kezéből a fegyvert, és megpörgettem a fejem felett. Három robotot találtam el vele. Elvesztették az egyensúlyukat, és lelassultak annyira, hogy Jeb és Böki kezelésbe vehesse őket hátulról.

Ari meghalt, de miért? Miért történt ez vele? Miért volt az élete hét év fájdalom, zavarodottság és magány?

– Ari! – vette észre Jeb végre a fiát. Odarohant hozzá, és letérdelt mellé. Döbbsent arccal felemelte Ari nagydarab testét, és a mellkasához szorította. – Nagyon sajnálom! – formálták a szavakat az ajkai, bár hallani nem hallottam őket. – Annyira sajnálom! – Ari teste fölé hajolt, és nem törődött védtelen helyzetével.

Aztán felemelte a fejét, és találkozott a tekintetünk. A szemében könnyek csillogtak, ami meglepett. Felemelte a hangját, hogy én is halljam: – Omega nem képes a tekintetével követni a gyors mozgásokat.

Vártam, hogy folytassa, de csak ennyit mondott. Megfordultam, bevettem magam a harcba, és megpróbáltam elérni minden harcra egyetemes célját: hogy elkapjam a másikat. Mielőtt az elkap engem.

Nagy dolog: Omega nem tudja követni a gyors mozgásokat. Kösz, Jeb! Más bölcsességmorzsád nincs a számomra? Például, hogy Omegán van egy kikapcsoló gomb?

Különben is, hol van Omega? Szerintem a tribünön, és éppen manikűrözik.

Megpörgettem a puskámat, és elégedettséggel töltött el, amikor meghallottam egy Repkedő vállcsontjának reccsenését.

Megpördültem, és most a derekát céloztam meg vele. „Ropp!” Egy újabb Repkedő tőpörödött kávézóasztal nagyságúvá.

– Azt mondta, meg kell küzdenünk!

A halk szavakra, amiket a nem véres fülemmel hallottam, oda kellett néznie. Omega volt. Friss volt és üde, mintha eddig a cserepadon ült volna.

– Nem kell mindent megtenned, amit mond – feleltem, miközben tovább harcoltam a Repkedőkkel. A fegyver kirepült a kezemből.

– Állj! Ő az enyém! – mondta Omega az aktuális küzdőpartneremnek. amitől, ha ez lehetséges, még dühösebb lettem.

– Én... *senkié* nem... vagyok! a tényről, hogy a Repkedők hallgattak rá, és elmentek újabb célpontot keresni, vörös köd ereszkedett a szemem elé – és ez nem csak a szemembe szivárgó vértől volt. Bár az sem segített.

– Meg kell küzdenünk – mondta Omega.

Annyira untam már a bábosokat, akik mindig rángatni akarják a drótokat.

– Akkor tagadd meg a parancsot! – mondtam neki határozottan. Összehúzta a szemöldökét.

– Nem tudom, hogyan kell.

– Te magasságos ég! – motyogtam, aztán megpördültem, és a fejére csaptam egy isteneset.

123.

AÚ! AÚ! AÚ! A kezemben valami *megreccsent*, mintha egy kicsont eltört volna. Anyám, ez fáj! Levegő után kapkodtam, és megpróbáltam nem sikítani. Keményfejű, mint egy fiú!

Omega megtántorodott, de gyorsan összeszedte magát, és fordulatból térdkalácson akart rúgni, de elugrottam. Most én pördültem meg, és alaposan combon találtam. Fájós kezemet a testem mellé húzva a rúgásokra koncentráltam, csak a fejére céloztam, hogy meg ne sántuljon, miközben nem győztem elugrálni-elhajolni az ütései elől. Szinte minden támadásomat kivédte, ezüstös szeme nyugodtan és precízen követte mozgásomat.

Nem képes követni a gyors mozgást.

Ez mit akart jelenteni?

Kísérletképpen meglengettem előtte a sérült kezemet, mintha különböző szögekből akarnám megütni. Igaz, ami igaz, mintha a szemem tényleg képtelen lett volna követni. Egy kis szünetet kellett tartania, hogy koncentrálni tudjon rá.

A másik öklömmel megütöttem, egy igazán kemény ütés volt, amivel az orrát vettem célba. Úgy látszik, tökéletes orrocskája még sem volt 400%-kal keményebb, mert bizony betört. Omega pislogott, hátralépett, meglepett képet vágott, aztán vérezni kezdett az orra. Ijedten odakapott.

– Igen, a fejesebek feltűnően sokat véreznek – mondtam neki. megint csapkodni kezdtem előtte a kezemmel, fel-le, jobbra-balra. És mintha nem tudna tenni ellene, megint transzba esett.

Felugrottam, és egy ollórúgással eltaláltam a nyakát, amitől köhögve térdre rogyott. Megint bevettem a karlengetést. Olyan volt, mintha macskát hipnotizáltam volna. Aztán összefontam az ujjaimat, az arcom eltorzult a törött csontom miatt érzett fájdalomtól, és bevitettem neki egy oltári nagy, kétkezes ütést, amitől arccal a földre esett. Az is igaz, hogy amikor a sérült kezemmel megütöttem, én is kis híján melléajultam egy sikítás kíséretében.

De kitartottam. Éppen hogy. De azért sikerült.

Omegára néztem, a Szuperfiúra, az Itex kísérleteinek koronájára. Azért győztem le, mert nem képes követni a gyors mozgásokat. Azért győztem, mert Jeb ezt elárulta nekem. Aztán az Igazgató felé

fordultam. Tiszta, hideg gyűlölettel nézett rám, amiért legyőztem valamit, amit ő legyőzhetetlennek hitt.

Igen, ezt nem lehet könnyű elfogadni.

Omega elájult, de nem halt meg. Nekünk azt mondták, életre-halálra küzdjünk. Ha ő küldött volna padlóra, megölt volna, szegény hülye. Mert nem tudott volna jobbat kitalálni. nem úgy, mint én. Egy gyors tarkórúgással eltörhettem volna a gerincét. Ehelyett fogtam magam, és elindultam vissza oda, ahol halott testvérem teste feküdt.

Na, ki a férfi a talpán, idióta?! – kérdeztem gondolatban az Igazgatótól.

124.

A VÁRFAL FÖLÖTTI ELEKTROMOS HÁLÓ érdekes módon csak benntartotta a dolgokat, de a kintről jövőktől nem védett. Átpasszíroztam magam a tömegen, és miközben gyors rúgásokat és ütésekkel osztogattam, hogy visszajussak Arihoz, hirtelen egy nagy kő repült át a kastélyfalon. Eltalálta egy mutáns fejét, mire az nyomban összeesett. felnéztem. És egy igazi lángoló nyílvesző repült át rajta, olyan, amilyen a filmekben szokott. Átcsúszott a hálón, és beleállt egy Repkedő hátába, aki egyből lánggra kapott. Mit csinált volna?

Amikor az emberek meggyulladnak, sikoltozva körbeszaladgálnak, vagy a földre dobják magukat, és henteregni kezdenek. Amikor egy Repkedő kap lánggra, csak áll ott, és hülye képet vág, amíg magas, lángoló szobor nem lesz belőle. Az a helyzet, hogy ha egy Repkedő tényleg nagyon lángol, akkor a fogaskerekei meg az ízületei beszüntetik a munkát, és nem mozdulnak. Hasznos információ, amit elteszek magamnak későbbre... újabb kövek repültek be.

Ari megtalálása várhatott. Most az élőkre kellett vigyáznom.

– Angyal! – kiáltottam. – Böki! Totál! Lapuljatok a falhoz! Totált jó ideje nem láttam már, ezért örültem neki, amikor előugrált a tömegeből. Sántikált, és az egyik tappancsát a levegőben tartotta, de a karomba ugrott, és megnyalta az arcom.

– Fúj! Vér – mondta, és beszüntette a nyalakodást. *Részemről is fúj, öregfiú* – gondoltam.

– Ki dobálja befelé a köveket? – kérdezte Böki, amikor a fal mellé lapultunk.

– Nem tudom – kezdtem válaszolni, amikor Angyal azt mondta: – Gyerekek.

– Mit értesz azon, hogy „gyerekek”? – kérdeztem. Újabb kövek repültek be, és néhány égő nyílvesző.

– Azt hiszem, gyerekek vannak odakint – mondta Angyal. – Úgy érzem, hogy gyerekek.

Figyeltem, ahogy egy újabb kő lábon találja az egyik Repkedőt. A robot felbukott, és máris két mutáns vetette rá magát. Öklözték és a szőrét tépték.

– Gyerekek vagy őseemberek?

– Gyerekek – mondta Angyal.

– Mentsétek meg a csapatot! Öljétek meg a Repkedőket! Pusztítsátok el az Itexet!

Felemeltem a szemöldököm, amikor a kintről érkező, egyre hangosodó moraj érthető lett. Lassan elcsendesedett a benti kavarodás, a kinti pedig felerősödött. Újabb kövek repültek be, némelyik akkora volt, mint egy dinnye, és újabb égő nyílveszők.

– Mentsétek meg a csapatot! Öljétek meg a Repkedőket! Pusztítsátok el az Itexet!

Angyalra és Bökire néztem.

– Csak nem blogolvasók?

– Zavarjátok el őket! – mennydörögte az Igazgató a hangszórókból. Dühös arca háromméteres nagyságban jelent meg a kivetítőkön. Néhány kivetítő megrepedt, másokon vér- és sárfoltok éktelenkedtek. Pedig biztos nem voltak olcsók.

– Zavarjátok el őket! – kiáltotta megint az Igazgató. – Ezek patkányok! Azért jöttek, hogy elpusztítsanak benneteket! Zavarjátok el őket!

Mint mindig, a Repkedők most is az első szavára ugrottak. Körülbelül hatvanan maradtak, egyszerre széttárták szárnyaikat, és a levegőbe emelkedtek.

– Hoppá – mondta Böki.

Igen. Hoppá. Mert az elektromos hálót elfelejtették kikapcsolni. Hatvan Repkedő szökkent az ég felé, és hatvan Repkedő sült ki azon nyomban, hogy hozzáérték a hálóhoz. Tökéletes összhangban zuhantak vissza.

– Ez meglehetősen rossz ötlet volt az Igazgató részéről – észrevételezte Totál, és én bólintottam.

Bam-bam-bam. Odakint felbőgött egy motor, és velőtrázó döndüléssel újra és újra nekivágódott valami a vaskapunak. A kintiek valamilyen járművel próbálták betörni a kaput.

125.

Westfield, Anglia

Az Iskola kihelyezett laboratóriumának vezetője felnézett szemüvege mögül.

– Holloway? Mi ez a zaj odakint?

Az asszisztense az ablakhoz lépett. Arcára ijedség ült ki.

– Mintha valami tüntetés lenne, uram.

– Tüntetés? Mi a fenéről beszél? – A regionális igazgató az ablakhoz ment. Amit látott, attól tátva maradt a szája. Az Iskola kapui előtt több százan, talán több ezren tüntettek. És... mintha *gyerekek* lettek volna. De ennek nem volt semmi értelme.

– Valami nukleáris energia elleni tüntetés? – kérdezte Hollowayt.

– Lát transzparenszeket? Azt hiszem, hívnunk kellene a biztonságiakat.

Holloway az ablaknál hallgatózott. A kinti zúgolódás egyre kivehetőbben hallatszott.

– Mentsétek meg a csapatot! Pusztítsátok el az Itexet! Mentsétek meg a földet! Pusztítsátok el az Itexet!

A két férfi egymásra meredt.

– Honnan a pokolból tudják, hogy mi az Itexhez tartozunk? – kérdezte a regionális igazgató.

Bang! Egy softball nagyságú kő betörte az üveget, és szilánkokkal borította be őket.

Most már tényleg tisztán hallották a skandálást: – Azt akarjuk... ami a miénk!

– Nektek a... rácsok mögött a helyetek!

– Az Itex egy gonosz óriás!

– A gyerekek nem vevők rátok!

A regionális igazgató Hollowayre nézett, akinek az arcát néhány helyen felsértették a szilánkok.

– Most már tényleg hívja a biztonságiakat!

Martinslijn, Hollandia

Edda Engels felnézett a laboratóriumi asztala mögül, és fülelni

kezdett. Furcsa zajt hallott az ablak felől. Amikor odament, hogy megnézze, majdnem felbukott egy égő ronggyal bedugaszolt üvegpalackban. Micsoda? Mi ez? Molotov-koktél?!

Bumm! Éppen akkor robbant, amikor Edda beugrott az asztala alá. Mi folyik itt? Mintha százan vagy még többen vették volna körbe a laboratóriumot. Mit skandálnak?

– Beszennyeztétek a vizeinket és a levegőnket!

– Gonoszak, és senkivel sem törődnek!

– Agyarnak igaza van: eljött az idő!

Ki a csoda az az Agyar? – tűnődött Edda. De ami ennél is fontosabb: hogyan fog innen kijutni? Mert a tűz rohamosan terjedt.

Woetens, Ausztrália

– Mi az a porfelhő odakint? – kérdezte a Delaney Minker ausztráliai vállalatának műveleti vezetője, amikor kikukucskált az ablakon. Ameddig ellátott, sivatag feküdt előttük több kilométeren át. De a horizont felől mintha egy nagy porfelhő közeledett volna feléjük.

– Ideadná a messzelátót, Sam? – kérte az asszisztensét. Sam átnyújtotta a messzelátót.

– Iskolnap van? – kérdezte a vezető. – Várunk mára iskolai csoportot?

Sam a nőre nézett.

– Ide nem szoktak iskolai kirándulásokat szervezni, asszonyom, ez egy szupertitkos létesítmény. Miért?

– Mert, mintha... gyerekek lennének. Méghozzá robogókon. Meg olyan négykerekű izéken.

– Quadokon? – kérdezte Sam, aztán elvette a messzelátót, hogy ő is megnézze.

Az apró járművekkel közeledő tömeg legalább másfél kilométeres vonalban rajzolódott ki. Határozottan gyerekeknek tűntek. Lehet, hogy valami természetjáró kör? Összehúzta a szemét, és állított az élességen. Táblákat vittek magukkal. Az egyiket el tudta olvasni.

DELANEY MINKER = BÜZÖLGŐ HÁNYINGER!

És egy másikon ez állt:

A BOLYGÓ A MIÉNK! TAKARODJATOK!

– Kívánja, hogy vészkeszültségbe álljunk? – kérdezte sokkal nyugodtabban, mint valójában érezte magát.

126.

IGGY! – kiáltotta Agyar. – Gázos! Utánam! – Az eget szántva Agyar erősen csapkodott szárnyával, miközben a horizont szélén nyújtózó óceán felé igyekezett.

Megkockáztatott egy pillantást hátra, és látta, hogy Iggy és Gázos követi, gyorsan közelednek.

– Szőnyegbombázás! – mondta Agyar. – Számolok!

– Gázos lenézett, a homlokát ráncolta, aztán felsóhajtott és bólintott.

– Anyám! Ez hideg lesz! – mondta Iggy.

– Azért jöttünk, hogy végezzünk veletek! – zúgták a Repkedők, mint egy feldühödött, gépesített méhraj.

– Egy! – távolodott Agyar az óceánparttól, ahogy csak bírt. Bízott benne, hogy ezen a részen gyorsan mélyül. – Kettő!

– Vissza fogsz vonni mindent! – zúgták a Repkedők. – Vissza fogsz vonni mindent!

– Három! – mondta Agyar, és szárnyát a testéhez szorítva megcélozta a vizet. Ilyen magasból, ezzel a sebességgel vízbe csapódni olyan lesz, mint a betonba. De nincs más esélyük.

Hallotta Iggy és Gázos dzsekijének csattogását a szélben, ahogy lefelé zúgtak.

– Ez nem lesz túl kellemes! – mondta Iggy.

– Nem – kiáltotta Agyar, de hangját elvitte a szél.

– Nincs menekvés! – zúgták a Repkedők, akik természetesen egyből követték őket.

Nincs? Most az egyszer igazatok van – gondolta Agyar. Placcs!

A jéghideg óceánba csapódni tényleg olyan, mint a betonba, gondolta Agyar, de a lendülettől úgy fúródott egyre mélyebbre, mint egy nyílveendő. Úgy érezte magát, mintha Isten bemosott volna egyet a képébe, de túlélte volna, sőt, még az eszméletét sem veszítette volna el.

Hallotta, ahogy Iggy és Gázos is becsapódik, de alig látott, amikor a vízben kinyitotta a szemét.

Amikor pattogó füllel felúsztak a felszínre, észrevették, hogy Repkedők százai csapódnak utánuk a vízbe.

Kiderült, hogy nem tudnak úszni.

Az is kiderült, hogy a víz nem a legmegfelelőbb környezet a működésükhöz. Sorra kisültek, és Agyar még a bőrén is érezte az elektromosságot. Aztán intett Gázosnak, hogy húzzanak el. Gázos megragadta Iggyt, és mindketten gyorsan Agyar után úsztak.

A fináléba illő fényorgiától és görögtűztől hat méterrel arrébb bukkantak fel újra a vízből. a Repkedők látták kisülő és felrobbanó kollégáikat, de már nem tudtak lefékezni.

Némelyikük megpróbált csapkodni, de a szárnyaikat nem erre tervezték, és a hátuk mögül érkező Repkedők eltalálták őket, és magukkal rántották a mélybe.

– Klassz! – öklözött Gázos a levegőbe. – Iggy, öreg haver, bárcsak láttad volna!

– De hallottam! – mondta Iggy boldogan. – És éreztem is. Semmi nek nincs jobb illata, mint egy elektromos Frankenstein kisülésének!

– Na, srácok – taposta a vizet Agyar -, jó terv volt?

– Zseniális, haver! – mondta Gázos, és Iggyvel magasra tartották kezeiket, hogy belecsaphasson.

Agyar adott nekik egy ötöst, aztán elkezdtek úszni a part felé.

127.

HATALMAS RECSEGÉSSSEL ÉS ROPOGÁSSAL megadta magát a gigantikus várkapu. A megmaradt mutánsok igyekeztek eltűnni az útból.

Egy nagy, sárga Hummer robogott át rajta. Lökharítója kissé megsínylette, hogy faltörő kosnak használták.

A vezetőoldali ajtó kivágódott, és egy tinédzser lány hajolt ki belőle: – Friss a jogsim! – mondta feltűnő német akcentussal.

A betört kapun gyerekek százai özönlöttek be, aztán megtorpan- tak, és csak bámulták az udvart: a földön fekvő testeket meg a fel- robbant Repkedőket.

A tribünön sápadt arccal állt az Igazgató. Parancsával az utolsó csapat Repkedőjét is sikerült kivégeznie. Lehet, hogy még volt neki raktáron. De a lényeg, hogy megpördült, és megpróbált bemenekül- ni a kastélyba vezető vasajton.

Totált Angyal karjába dobtam, és megfogtam Böki kezét.

– Gyerünk!

Mindketten levegőbe emelkedtünk. A Repkedők nemcsak magu- kat sütötték ki, de az elektromos hálót is.

– segíts elkapni! – mondtam Bökinek.

Amikor az Igazgató az ajtóhoz ért, és már éppen le akarta nyomni a kilincset, Böki és én leszálltunk a két oldalán.

– Hová sietsz, *anyuci*? – vicsorogtam.

128.

BÖKIVEL MEGRAGADTUK AZ IGAZGATÓT A HÓNA ALATT, és a levegőbe emeltük.

Nem volt pehelysúlyú, de ketten fel tudtuk emelni a várkastély fölé. Rémulten sikoltozott, és a mélybe bámult. Annyira rugdosott, hogy lerepült a lábáról mindkét kényelmes cipője.

– Azonnal tegyetek le! Ránéztem.

– Mert mi lesz? A várbörtönbe vetet? Megvetéssel nézett rám.

– Ó, látja? – kérdeztem. – Mégis legyőztem Szuperfiút. De ki tudja, lehet, hogy egy napon igazi férfit csinál belőle.

– Omega sokkal magasabb rendű nálad! – vágott vissza az Igazgató.

– Mégis *itt* vagyok, én vonszoltam fel az idióta valagát a magasba, ő meg valami nagyon érdekeset találhatott a földön... – feleltem. – Ha a magasabb rendű magánál a teljesen használhatatlan szinonimája, akkor igen, Omega tényleg sokkal magasabb rendű nálam.

– Mit akarsz? – csattant fel az Igazgató. – Hová viszel?

– Minél magasabbra – mondtam. – És csak úgy mellékesen feltennék közben néhány kérdést is.

– Nem mondok neked semmit!

Komor képpel néztem rá, szőke szöghaja háta mögött lobogott a szélben.

– Akkor még magasabbra szállok, aztán elengedem, és nézem, hogyan válik kétdimenzióssá. Egy Jackson Pollock-képet csinálunk magából madárkölyök módra.

Amikor láttam, hogy hideg szemébe félelem lopakodik, kicsivel jobb kedvem lett.

– Mit akarsz tudni? – kérdezte óvatosan, miközben próbált nem nézni a mélybe.

– Ki az igazi anyám? Mert a tervezés nem jelent automatikus anyaságot. – Tudtam, mit mondott Jeb. De megerősítést akartam.

– Nem tu-tu-dom.

– Jaj! – engedtem el egy pillanatra, és amikor ő és Böki zuhanni kezdtek, felsikított.

– Elmondom! – kiáltotta, és felnézett rám. Utánuk szálltam, és elkaptam őket.

– Elmúlt az amnéziája? – kérdeztem.

Holtsápadt képpel nagyokat nyelt, és vett néhány mély levegőt.

– Egy kutató. A madarakat tanulmányozta. Felajánlotta az egyik petesejtjét. Nem fontos, ki volt.

A szívem nagyot dobbant.

– Hogy hívják?

– Nem emlékszem. De! Várj! – mondta, amikor megérezte, hogy a szorításom ismét lanyhulni kezd. – Valami spanyol neve van. Hernandez? Martinez? Valami ilyesmi.

Alig kaptam levegőt, és nem azért, mert ezeröttszáz méter magasan voltunk. Dr. Martinez tényleg az anyám. Úgy szorítottam magamhoz a tudást, mint egy mentőmellényt.

– Nem te vagy az egyetlen sikeres hibrid, remélem, tudod – mondta az Igazgató.

– Ott van a drága Omegája – mondtam. – És Pötyi, a macskanő.

– És én – mondta az Igazgató. Füttyentettem egyet.

– Ne árulja el, hadd találgassak! Maga félig... keselyű? Vagy hiéna? Valami tengeremélyi algaevő?

– Galapagosi óriásteknős – mondta. – Százhet éves vagyok.

– Tényleg? Pedig egy nappal sem néz ki többnek százöttnél – feleltem.

Rám meredt.

Lenéztem, és észrevettem a német *polizei* autókat. A mai napnak vége. A mai napot megmentették. És talán a világot is?

– Viszlát! – mondtam, és elengedtem.

Böki nem tudta egymaga megtartani, és az Igazgató elkezdett lefelé bucskázni a levegőben, miközben sikított a rémülettől és a megdöbbenéstől.

Ez nem rád vall, Max – mondta a Hang.

A Hang! Hanyagolt már egy ideje.

Miért, Jeb? – kérdeztem gondolatban. – *Mert nem ilyennek terveztél?*

Nem azért – mondta a Hang. – *Mert a te személyiséged nem ilyen. A személyiségedet senki sem tervezte. Az csak te vagy. És te nem vagy gyilkos. Bebizonyítottad újra és újra. És ez büszkébbé tesz, mint bármi más veled kapcsolatos dolog.*

Felsőhajtottam. *Igen, igazad van, én meglehetősen csodálatos vagyok* – feleltem gondolatban. De a lelkem legmélyén, ahová a Hang talán nem láthatott be, egy kis büszkeséget éreztem, egy kis szívmelegsé-

get.

Már megint a manipulálásnál tartunk.

– Oké, kapjuk el! – mondtam Bükinek, aztán utána suhantunk, és elkaptuk hatvan méterrel a becsapódás előtt.

129.

A HARC BEFEJEZŐDÖTT ODALENT, csak a kiabálások hallatszottak még, és én nem vágytam másra, csak arra, hogy hazatérjek. De persze leszavaztak három-egy arányban. Megpróbáltam a szavazataikat csak fél szavazatoknak minősíteni, de még akkor is alulmaradtam.

Ezért néhány óra múlva már az *általuk* választott célpontnál voltunk.

– Hadd lássam a képernyőt én is! – hajolt közelebb Angyal.

Igen, egy franciaországi internetkávézóban voltunk. Hogy miért Franciaország? A kaja miatt! A csinos cipők miatt! Meg amiatt, hogy itt Totált is beengedik a kávézókba és az élelmiszerboltokba.

– Most meg én nem látom – panaszkodott Totál, és a tappancsát az asztalra téve közelebb hajolt.

– Kávé! – kiáltott fel Böki boldogan, és szürcsölni kezdte a bögréjéből. – Immmádom!

– Ugye koffeinmentes? – aggódtam.

A képernyő csipogott egyet, és megjelent Agyar arca. És Gázosé. Meg Iggyé. akik valahol Amerikában a laptopjuk elé tömörültek.

Agyar! Mintha évek óta nem láttam volna, és nem beszéltem volna vele. Az elmúlt három napban minden vele kapcsolatos emlék végigpergett az agyamon. A várbörtönben azért nem adtam fel, mert őrá gondoltam. És amikor Lendheimben az a mutáns átadta az üzenetet, hogy Agyar úton van – az volt életem egyik legjobb pillanata.

– Hol a csudában vagytok? – kértem számon. – Azt hittem, jöttök megmenteni bennünket.

– Közbejött egy kis Repkedő-komplikáció – felelte. A hangja viccesen hangzott a számítógépen keresztül. – Tudtátok, hogy ezek úgy úsznak, mint a nyeletlen fejsze? Lesüllyednek, mint a kövek. Nem csípi a vizet.

Komoly arcától és szemétől, amiket talán úgy ismerem, mint a sajátomat, a világom ismét kiegyenesedett. Nevettem egyet, és a lelkemben hirtelen mindent egésznek és hiánytalannak éreztem. Most már tudtam, hogy a csapat együtt marad, bármi is történjék.

– Maradjatok, ahol vagytok, skacok! Mi megyünk *hozzátok!*

- Úgy lesz – mondta, és a szívem olvadozni kezdett.
- Hozzatok valami szuvenírt Franciaországból! – kiáltotta Gázos a háttérből.
- Oké – ígértem.
- Nekem is! – vetette közbe Iggy. – Például *egy francia nőt!* Felnyögtem. Elismételjem megint a „szexista disznó” jelzót?
De az *én* szexista disznóm volt, és hamarosan látni fogom őket. már alig vártam.

EPILOGUS

Mi vagyunk a bajnokok – egyelőre

130.

MIKOR VÉGRE ÚJRA LÁTTAM ŐKET EGY SZIGETEN, Észak-Carolina partja mellett, alig tudtam megszólalni. Böki, Totál, Angyal és én a sziget fölé siklottunk, és leszálltunk. Éreztük, hogy a talpunk alatt nyikorog a homok.

Feljebb a parton göcsörtös tölgyfák álltak, benéztem közéjük, aztán az órámra sandítottam.

– Késtél – lépett elő Agyar az árnyékból almát rágcsálva. Feketében volt, mint mindig, az arca feldagadt szilváspitére hasonlított. De a szeme ragyogott, amikor elindult felém, és én rohanni kezdtem hozzá széttárt szárnyakkal a homokon.

Ügyetlenül összeütköztünk, Agyar egy darabig mozdulatlanul állt, aztán a karja lassan körém fonódott, és viszonzta az ölelésem. Szorosan öleltem, és megpróbáltam lenyelni a torkomban érzett gombócot. Fejemet a vállára hajtottam, és behunytam a szemem.

– Ne merészelj még egyszer elhagyni! – mondtam cérnahangon.

– Nem foglak – suttogta a hajamba, és nagyon „Agyartalanul” hangzott. – Nem foglak. Soha többé.

És abban a pillanatban az a jégzilánk, amit elválásunk óta a mellkasomban éreztem, nos, az bizony elolvadt. Nem is tudom, mióta, először éreztem magam nyugodtnak. A szél csípős volt, de a nap ragyogott, és a csapatom együtt volt. Agyar és én együtt voltunk.

– Bocs, de én is élek. – Iggy szenvedő hangjára elengedtem Agyart. Megtöröltem a szemem a ruhám ujjával, aztán alaposan meglapogattam Iggy és Gázos hátát, aztán mindenki megölelt mindenkit, és fogadkoztunk, hogy többé nem válik el senki senkitől. Aztán egyszerűen csak lazítottunk, és fánkot ettünk almával, amikkel a fiúk előrelátóan felszerelkeztek.

– Most hogyan tovább? – kérdezte Gázos, amikor megpróbáltam lelapítani felmeredező haját. nagyot sóhajtottam, és a csapatra néztem.

– Nekem Arizonába kell mennem.

131.

JEB MÁR DR. MARTINEZ HÁZÁBAN VÁRT BENNÜNKET. Szinte tudtam.

A csapat és én a ház közelében lévő erdőben landoltunk, és miután alaposan körbenéztünk, az udvarra sétáltunk. Magnólia, aki eddig a tornác alatt lapult, most csaholva előugrott. Felénk szaladt, és amikor észrevette Totált, még hangosabb ugatásba kezdett.

– Mellőzük ezt, ha kérhetem! – mondta Totál.

A bejárati ajtó kinyílt, és Ella rohant ki rajta ragyogó arccal. Amikor észrevette, hogy nem vagyok egyedül, megtorpant, és a csapatra meredt.

– Te jó ég! – sóhajtotta. – Mindannyian... – Az arcára hatalmas mosoly ült, aztán odarohant hozzám, és egy csontos-inas ölelésben részesített. – Te vagy a testvérem! – kiáltotta. – Valóra vált a kívánságom!

Hátrébb lépett, és csak néztük egymást. Nem mintha Bökit nem éreztem volna közelebbi rokonomnak, de a tény, hogy nem madárszinten vér szerinti kapcsolat van közöttünk, sokat jelentett számomra. Sokkal „összefogottabbnak” éreztem magam. Tudom, hogy hülyén hangzik, de így van.

– Max! – lépett dr. Martinez a verandára, és a szája elé kapta a kezét. Jeb követte, az arca nyúzott és szomorú volt. Bár örült, hogy lát bennünket. Eszembe jutott, milyen képet vágott, amikor Ari meghalt. Annyira nem igazodtam ki rajta, hogy belesajdult a szívem.

– Szia! – mondtam ügyetlenül. Mert attól, hogy megtaláltam a szüleimet, a szociális érintkezések terén nem történt ugrásszerű fejlődés. Ez van.

Dr. Martinez – akit továbbra sem tudtam más néven nevezni – lejött a lépcsőn, aztán felém szaladt. Először csak mozdulatlanul tűrtem a meleg, anyás ölelését, ami olyan volt, mint a világ legjobb, leglágyabb takarója.

– Ó, Max! – sóhajtotta, és a kócos hajamat simogatta. – Nem akartam elhinni, amikor utoljára itt voltál. Nem voltam benne biztos. De tényleg te voltál! Te voltál az végig!

Bólintottam, és egy kicsit megijedtem, amikor megláttam a könnyeket az arcán.

– Hát igen – mondtam, és közben átkoztam magam, amiért ilyen

bevarrt szájú tuskó vagyok. Ő az anyám! Akiről egész életemben álmodoztam! Nem azért, de különben is ő a legjobb anya a földön, és ha választhattam volna, akkor is csak rá voksolok. Most meg úgy álltam ott, mint egy madárijesztő. megköszörültem a torkomat, és a lábamra néztem.

– Örülök, hogy te vagy az anyám – nyögtem ki végre, aztán (teljes rémálom volt) telebőgtem a pulóverét.

132.

VALAHOL A NEGYEDIK CSOKIS KEKSZ TÁJÉKÁN elkezdtem őt anyának szólítani. Mindenki, az egész csapat, plusz Elza, anya és Jeb is lazított. Pompás forró zuhanyt vettünk, és anya tiszta ruhákat hozott a csapatnak. Mindenki csodálattal nézte őt, engem meg kicsit irigykedő, de boldog pillantásokkal illettek. Annyira büszke voltam rá!

Furcsa volt látni, hogy megbízik Jebben. Jeb most egészen normálisnak tűnt. Mint azokban az időkben, amikor együtt éltünk. De a távolságot azért tartottuk, még akkor is, ha közeledni akart. Talán egyszer, valamikor a távoli jövőben elfelejtjük a történeteket. Megpróbálta elmagyarázni, mit miért tett. Egy részét azért tette, mert tényleg azt hitte, ez a legjobb módja, hogy a világmegmentésre kiképezzen. És úgy állította be a helyzeteket, hogy veszélyesebbnek tűnjenek, mint amilyenek valójában voltak. És voltaképpen tényleg többször segített belőlük megmenekülni. És voltak dolgok, amiket azért kényszerült megtenni, mert engedelmeskednie kellett az Igazgatónak – mert ha kipenderítik az állásából, akkor végképp nem segíthet, és nem láthat bele az Igazgató lapjaiba. kit-érdekel-pofát vágtam. És bár a szívem mélyén boldog voltam, hogy elmondta nekem ezeket a dolgokat, azért hagytam, hadd izzadjon még egy kicsit.

– Rendben – mondta anya, kilépve a kis konyhából. – Mindenki asztalhoz!

Bepréseltük magunkat a kis étkezőasztal mellé. Anya igazi mexikói ételt készített, és teljesen *saját kezűleg!* Hihetetlen volt, és akkora adagot készített, hogy egy kisebb tömegnek elég lett volna, mert tudta, milyen sok kalóriára van szükségünk.

– Ó, haver, isteni az illata – nyögte Iggy.

Ella azt bámulta, hogy egyetlen morzsát sem ejt az asztalra evés közben.

– Ez döbbenetes! Hogyan csinálod? – kérdezte tőle. Iggy kicsit mintha meglepődött volna.

– Sok gyakorlás.

– Akkor is azt gondolom, hogy te egészen elképesztő vagy – mondta Ella, és Iggy elpirult.

Az asztal túloldalán egymás mellett ülő Angyalra és Gázosra pil-

lantottam. Most nyugodtabbak voltak, és nagyon régóta nem érezték magukat ilyen biztonságban.

– Ja, Max – mondta anya. – A kutyának kivettem egy kis maradékot. Ott van a padlón egy tálban, a hátsó ajtó mellett. a csapat és én elhallgattunk. *hoppá* – gondoltam.

Totál durcásan elém sétált, és rám nézett.

– Egy tál? A padlón? – duzzogott. – Akkor már miért nem kötözök meg az udvaron, és dobtok nekem egy *csontot*?!

Anya rábámult, és Ella szeme majdnem kiesett.

– Tudod, ők nem számítottak rá, hogy egy... – kezdtem.

– Nem, nem, teljesen rendben van! – vágott vissza Totál. – Csak ne felejtsetek el egy rossz törülközőt dobni a földre, hogy azon aludjak! Már gyakorlom az ugatást is. Vak-vak. Vagy inkább vaú-vaú. Sajnos, elfelejtettem.

Anyára néztem.

– Bocs, anya, de nem kaphatna Totál is egy tányért az asztalon? – Szorítottam neki egy kis helyet magam mellett. – Tudod... ööö... szeret asztalnál étkezni.

– Mert nem vagyok született *barbár* – mondta Totál.

– Persze – mondta anya. – És bocs, Totál!

Agyarra néztem, aki a szemét forgatta, aztán szedett magának még egy tányérral. Beszélgettünk egymással, és olyan volt az egész, ahogy ott ültünk és együtt vacsoráztunk, mint egy Norman Rockwell-festmény. Már ha Norman Rockwell mutánsokat és beszélő kutyákat is festett volna. De akkor is.

133.

DE CSAK MOST JÖTTETEK! – mondta anya könnyes szemmel.

– Tudom – feleltem. – De visszajövünk. Ígérem.

– Miért kell elmenned? – nyöszörgött Ella.

– Vannak bizonyos... kötelezettségeim – mondtam. – Például a világ megmentése, meg hasonlók.

Legalább százszor megölelgettük anyát és Ellát, aztán Totál lepisilte a zsályabokrot, és csúnyán nézett Magnóliára.

Most már csak Jeb és én álltunk egymással szemben. Tudtam, hogy meg akar ölelni, és azt is, hogy az ölelgetést nem adom olcsón.

– Szóval, Jeb? Miért én? – kérdeztem. – Miért *nekem* kell megmen-
tenem a világot, amikor még csak nem is én vagyok a legsikerültebb kísérlet?

– Azért elég sikerült vagy – mondta. Nyelt egy nagyot. – Max, te vagy az utolsó a hibridek között, akiben van. lélek.

Omega üres és kifejezéstelen tekintetére gondoltam. Hm.

– Méreg? – gúnyolódott Gázos. – Az tényleg van benne.

– Nem méreg, Gázos, hanem lélek – mondtam.

– Ja... még egy utolsó „viszlát”, és Agyarral egymásra néztünk.

– Oké, nyomás! – mondtam az ő stílusában. – Mint a vadlibák, skacok!

És megint repültünk. A zavaros és problémákkal teli föld fölött, az egyszerű, tökéletes és tiszta kék égen, ahol minden békés volt, és értelmet kapott.

– Tudod mit? – kezdte Totál társalgó hangnemben. Iggy egy olyan izében vitte a hátán, amit anya talált a padláson. Totállal így sokkal könnyebb volt repülni. Oké, bevallom, egy babakördöző volt, de el ne áruljátok Totálnak!

– Mit? – kérdeztem.

– Az anyukád nem is olyan szörnyű.

– Kösz az elismerést, Totál – mondtam szárazon, és a többiek nevettek.

És legvégül, miközben a lemenő nap felé repültünk, úgyszólván már csak egy hozzátennivalóm maradt: Remélem, még visszatérünk. És ha igen, az csúnya lesz.

Table of Contents

Title page

ELŐSZÓ

Nincs több hiba!

ELSŐ FEJEZET

A tökéletes csokis keksz keresése

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.
- 26.
- 27.
- 28.
- 29.
- 30.
- 31.

- 32.
- 33.
- 34.
- 35.
- 36.

MÁSODIK FEJEZET

Iskolafogság örökre

- 37
- 38.
- 39.
- 40.
- 41.
- 42.
- 43.
- 44.
- 45.
- 46.
- 47.
- 48.
- 49.
- 50.
- 51.
- 52.
- 53.
- 54.
- 55.

HARMADIK FEJEZET

NEHÉZ A SZAKÍTÁS

- 56.
- 57.
- 58.
- 59.
- 60.
- 61.
- 62.
- 63.
- 64.
- 65.
- 66.
- 67.

- 68.
- 69.
- 70.
- 71.
- 72.
- 73.
- 74.
- 75.
- 76.
- 77.
- 78.
- 79.
- 80.
- 81.
- 82.
- 83.
- 84.
- 85.
- 86.
- 87.

NEGYEDIK FEJEZET

TÉNYLEG AZT HALLOTTAM, AMIRŐL AZT HITTEM, HOGY HALLOM?

- 88.
- 89.
- 90.
- 91.
- 92.
- 93.
- 94.
- 95.
- 96.
- 97.
- 98.
- 99.
- 100.
- 101.
- 102.
- 103.
- 104.

105.
106.
107.
108.
109.
110.
111.
112.
113.
114.
115.
116.
117.
118.
119.
120.
121.
122.
123.
124.
125.
126.
127.
128.
129.

EPILOGUS

Mi vagyunk a bajnokok - egyelőre

130.
131.
132.
133.

Tartalomjegyzék

Title page	2
ELŐSZÓ	10
Nincs több hiba!	10
ELSŐ FEJEZET	13
A tökéletes csokis keksz keresése	13
1.	14
2.	16
3.	18
4.	21
5.	23
6.	26
7.	28
8.	30
9.	32
10.	34
11.	36
12.	38
13.	40
14.	42
15.	43
16.	45
17.	47
18.	49
19.	51
20.	52
21.	53
22.	55
23.	57
24.	58
25.	59
26.	61

27.	63
28.	65
29.	66
30.	68
31.	70
32.	72
33.	74
34.	75
35.	77
36.	80
MÁSODIK FEJEZET	83
Iskolafogság örökre	83
37	84
38.	86
39.	88
40.	90
41.	92
42.	94
43.	96
44.	98
45.	100
46.	103
47.	105
48.	108
49.	110
50.	112
51.	113
52.	116
53.	119
54.	122
55.	125
HARMADIK FEJEZET	127
NEHÉZ A SZAKÍTÁS	127
56.	128

57.	130
58.	131
59.	134
60.	137
61.	139
62.	142
63.	144
64.	147
65.	149
66.	151
67.	153
68.	156
69.	158
70.	160
71.	162
72.	164
73.	166
74.	169
75.	171
76.	173
77.	175
78.	177
79.	179
80.	181
81.	184
82.	186
83.	188
84.	189
85.	191
86.	193
87.	195
NEGYEDIK FEJEZET	197
TÉNYLEG AZT HALLOTTAM, AMIRŐL AZT HITTEM, HOGY HALLOM?	197

88.	198
89.	200
90.	203
91.	205
92.	208
93.	210
94.	212
95.	214
96.	215
97.	219
98.	222
99.	225
100.	227
101.	230
102.	233
103.	235
104.	238
105.	241
106.	243
107.	245
108.	247
109.	249
110.	252
111.	254
112.	256
113.	258
114.	260
115.	263
116.	266
117.	268
118.	270
119.	273
120.	275
121.	277

122.	279
123.	281
124.	283
125.	285
126.	288
127.	290
128.	291
129.	294
EPILOGUS	296
Mi vagyunk a bajnokok - egyelőre	296
130.	297
131.	298
132.	300
133.	302